

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுாவேம:

இராமதத்வதீபிகையினது

ஆபாசவிளக்கம்.

—

(இரண்டாவதுபாகம்.)

இஃது

ஸ்ரீலஸ்ரீ

சோமசுந்தரநாயகரவர்களது

மாணக்கருளொருவராகிய

பேரஞர் அகரம்

முனிசாமிமுதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை

வேதாகமோக்தசைவசிந்தாந்தசபையாரால்

வெளியிடப்பட்டது.

MADRAS:

PRINTED BY S. RUTHNA CHETTIAR,

AT THE MADRAS RIPON PRESS.

1889.

45532-2.

செவமயம்.

பிழைதிருத்தம்.
(இரண்டாவதுபாகம்.)

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ	சு	மன்றோ ? —	மன்றோ?"
சு	கஎ	ருக்கின்றோம்	யிருக்கின்றோம்
க	டு	செருகுருக்கே	செவருருக்கே
„	க	நச்வர	நசாந
கக	உ	புறப்பட்டது	புறப்பட்டது
உக	க0	துத்யேச்	துத்யேயச்
உச	கசு	துத்யேச்	துத்யேயச்
„	உக	என்ற	என்று
உஅ	உடு	மபத்தால்	லபத்தால்
கசு	உஉ	தூயமூர்த்தி	தூயமூர்த்தி
சக	கக	பில்லா	பிலா
டுக	உக	ஆஜ்ஞை	ஆஜ்ஞை
டுஎ	உசு	யன்	பயன்
டுஅ	கக	சங்கைகளும்	சங்கைகளும்
„	„	நிவாரண	நிவாரண
„	உஉ	உபநிஷத்துகள்	உபநிஷத்துக்கள்
சஅ	எ	கல்	கால்
டுஎ	கஉ	ஸலா:	ஸகலா:

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஐஞ்ஞானஸம்பந்தஞ்ஞானவேதம்.

•••••

இராமதத்வதீபிகையினது

ஆபாசவிளக்கம்.

—:(*):—

(இரண்டாவதுபாகம்.)

காப்பு.

ஸ்ரீகணநாதர்.

எவனுமை தருமக வெனவில குறுமறை
எவனுயர் புகழினி துணைசெயு மிமையவர்
எவனருள் பெறவினி திசைருவ ரிபமெனும்
அவனடி முடிபட வடைநின் மனனே.

முகவுரை.

இராமதத்வதீபிகை(முதற்பாகம்)எனப்பேரிட்டு ஓராபாசத்
திரட்டைச் சிற்றாத்துக்காடு சீரிவாஸாசாரியென்பவர் முன்புவெளி
யிட்டார். அதனை மறுத்து அதனாபாசவிளக்கம் எனப்பேரிட்டு ஓர்
நூலை எழுதினார். ம-அ-அ-ஸ்ரீ நல்-சுப்பிரமணியமுதலியார் வெளி
யிட்டிருக்கின்றார். அதனால், நமதுபண்டிதரதுயோக்யதை வெட்ட
வெளியாயிற்று. அதனைக்கண்டும், வெட்கமின்றி மீண்டுந்தாம் ஓர்நூ
லாகியராகவெளிப்பட்டார். அந்தநூல் “இராமதத்வதீபிகையினது
2-வதுபாகம்” என்பதே. இவ்வமுத்திரட்டில் இராமதத்வமொன்
றுங்காணும். எல்லாம் இராமதத்வமாகவேயிருக்கின்றது. இரா
மதத்வம் என்னும் ஓர்பிரயோகம் தத்வசாஸ்திரங்களில் எங்காவது
படிதமுண்டா? விஷ்ணுதத்வமிருந்தாலன்றோ இராமதத்வம்-சுரு
ஷ்ணதத்வம்-கோவிந்ததத்வம் - லட்சுமிதத்வம் என்னும் ஆபாஸங்
களுக்கு இடமுண்டாகும்? வேதங்களில் சிவதத்வம், சக்திதத்வம்,
சிவஞானம், சிவயோகம், சிவபோகம், சிவகரணம் இத்தாதிபிரயோ
கங்கள் பஹுனமாய்க்கிடப்பதறிந்து அகந்தையடங்குவாராக. அதத்
வருபியாகிய இராமன்றலையில் தத்வம் என்னுமோர்முகுடஞ்சூட்டி
யது ஒட்டைநாழிக்குப்பூண்கட்டியதுபோலாம். இதுநிற்க. நமதுஜய
ங்காரது இரண்டாவதுபாகத்தின் முகத்திலொழுமுகையும் இனி
யாம் கொஞ்சமெடுத்தக்காட்டுவாம்.

நூல்.

அவ்வாபாசத்திரட்டி னுபக்ரமத்தில் நமதன்பர் “மாதவன் தன்னடியானாத் தான் வணங்கிப் பெருமைபடுத்தவது அக்கருணை வள்ளலுக்கு அணிகலமன்றோ ? என வோர்பீடுகை போட்டுக்கொண்டார். இது நிஜமாயின், விசுவாமித்திராதிகளையும், ஏனைய பிராஹ்மணர்களையும் பரவாகதேவராகிய மூலவிஷ்ணுவணங்கிப் பெருமைப்படுத்தல்வேண்டும். அங்ஙனமின்றி இராமகிருஷ்ணாதிகளே யன்றோ முனிவர்களதுகால்களில்வீழ்ந்து முன்னுக்குவந்தார்கள் ? ஒருவன் கர்மவசத்தால் பிராஹ்மணனாயும், குத்திரனாயும் பிறந்தகாலையில் பிராஹ்மணனாய்ப்பிறந்தபோது அவன் குத்திரன்காலில் வீழ மாட்டான். குத்திரனாய்ப்பிறந்தபோது அவன் பிராஹ்மணன்காலில் வீழாமற்போகமாட்டான். கர்மத்தினுனேர்த்தஜன்மங்களில் குத்திரனில் பிராஹ்மணன் அதிகஞானபடி இராமகிருஷ்ணாதி மதுஷ்யஜன்மங்களில் விஷ்ணுவாகிய தேவஜன்மம் உயர்ந்தது. விஷ்ணுவாகிய தேவஜன்மத்தையும், இராமகிருஷ்ணாதி மதுஷ்யஜன்மங்களையும் ஒர் ஓர் உனையெய்திச் சுததுக்கங்களின்மொத்தனுண்டு போகத்தின்முழ்கியது ஸஹஜமாகையால், அந்தஸ்தின் விஷ்ணுவாகியஜன்மத்தில் பிராஹ்மணர்களை வணங்காமலும், இராமகிருஷ்ணாதி மதுஷ்யஜன்மத்தில் பிராஹ்மணர்களைவணங்கியும் உழன்றது. பிராஹ்மணர்கள் சிவர்கள். இராமகிருஷ்ணாதிகளுஞ்சிவர்கள். பிராஹ்மணர் முதல்வருணம். இராமகிருஷ்ணாதிகள் கஷத்திரியர்களாகிய இரண்டாவதுவருணம். முதல்வருணத்தவரை இரண்டாவதுவருணத்தவர் வணங்குவது அவருக்குத் தலையெழுதிய எழுத்து. அதனால், இராமரும் கிருஷ்ணரும் பிராஹ்மணர்களைவழிபட்டார்கள். இதனால், பிராஹ்மணர்களைகோட்க இராமகிருஷ்ணாதிகள் தாழ்த்தவர்களென்பதே ஸித்தாந்தமாயிற்று. இவ்வுண்மைகளைத் தெளித்தருணப்படாமல் “தன்னடிமையான தடோதேவதையாகியசிவனுக்குத் தான் கொடுத்தவரம்தப்பாது கண்ணனாகக்காசினியிலவதரித்துச் சிவனைஆராதித்தாரே” என்றும் நமதன்பர் கொஞ்சியுரைத்தார். தமசு என்பதுபேரிருள். இதனைக்குணமாகவுடையவர் விஷ்ணுவுக்கு அடிமையானது ஆச்சரியம். அவ்வுருணவடிவீனராகிய சிவனாதுகாலில் விஷ்ணுவீழ்ந்ததும் ஆச்சரியம். கண்ணன் சிவன்காலில்வீழ்ந்து அச்சிவனைத் தன்னைக்காட்டிலும் பெரியவராக உலகினிலெய்வித்தது ஸத்தியமாயின், அந்தக்கண்ணனது அபிமதத்திற்குவிரோதமாக ஏனோ பாஞ்சராத்திரிகள் சிவதுஷணத்திலிறங்கிக்கெடவேண்டும் ? கண்ணன்வீழ்ந்த சிவன்காலில் நமதுஜயங்காரும், அவரினத்தவரும்வீழ்ந்து அச்சிவனை

என்பெருமைபடுத்தக்கூடாது? அந்தோ! இன்னோர் கண்ணனுக்கே துரோகமிழைத்தவராயினர். இரணியன் தானே பெரியவன் என்று எண்ணியதற்கு அவனை நாராயணர் கரசிங்கமாகத்தூணின்முனைத் துக் கொன்றாரன்றோ? சிவன் தானே பெரியவனாயிடவெண்ணியதை நாராயணரொப்பியது யாங்ஙனம்? சிவன் நாராயணனிடத்தில் அன்புடையவராயிருந்தால், நாராயணன் தன்னை வணங்கவேண்டுமென்று விரும்பமாட்டார். அவர் விரும்பினமையால், அவர் நாராயணனுக்கு அன்பராகமாட்டார். அவரன்பராகாமையால், அவருக்கு விஷ்ணுமூர்த்தி வரமுங்கொடுக்கமாட்டார். அவர் வரங்கொடுத்ததும், சிவன் வரம்பெற்றதும் அஸங்கதமென்க. நமதன்பரும் சிவனைத் தாமசி என்று பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார். இந்தநேயருணமுடையவருக்கு அவரது அளவுக்கதிகமாகக் கேட்டவரத்தைக்கொடுத்துவிட்டு, விஷ்ணுபகவான் கொத்தடிமையாய்க்கிடந்தாரென்பது நமதன்பருக்கேயன்றி வேதம்படித்தவித்தகர்க்கு ஒப்பாது. இந்தவியவஸ்தையால், நமதுஐயங்கார் பூர்வத்தில் முட்டாள்களுக்கெல்லாஞ் சட்டாம்பிள்ளைகளாயிருந்த மூதேவிமக்களெழுதிவைத்த தப்புதஸ்தாவேசுகளைநம்பி அவதிப்பட்டிக்கொண்டு பண்டிதசபைகளிலவமானப்படுகின்றார். “ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவாதிபிஸ்ஸேவ்யம்” எனவும், “பக்த்யாகம்ரதநோவிஷ்ணுஃ-ப்ரஸாதமகரோச்சிவ” எனவும் “யோவாமபாதார்ச்சிதவிஷ்ணுநேத்ர - ஸ்தஸ்மைததௌசக்ரமதீவஹ்ருஷ்ட:” எனவும் சுருதிகள்கோஷிக்கும் வாஸ்தவமறிந்தவர்கள் சிவனைத் தமோதேவதையாகிய அஹங்காரி எனவும், அவரைக் கண்ணன்பூசித்தது வரதானபாலனமெனவும் பிதற்றிய ஐயங்காரது துச்சநேதுக்களைக் காற்கடைகொண்டெற்றுவரென்க. இவ்விஷயத்தை எமதுதோழர் தமதுமுதற்பாகத்திற்குநே செவ்வையாகச் சிங்காரித்திருக்கின்றார். நமதன்பரிடம்வைத்த விசுவாசத்தால் ஈண்டு யாமுங்கொஞ்சம் அழகுபடுத்தினோம். இனியேனும் அடங்கிவாழ்வாராக.

இவ்வைவ்ஷணவப்பிஞ்சு சிவனைச் சேவனென்றும், அவர் கர்மமடியாகப்பிறந்திருக்கிறவரென்றும், இந்தவுண்மை மஹோபநிஷத்து, நாராயணோபநிஷத்து, சுபாலோபநிஷத்து, ப்ருஹதாரணியகோபநிஷத்துமுதலிய பலவுபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றும், நாராயணரது அவதாரத்துக்கு அவரது இச்சையேயன்றிக் கர்மம் காரணமாகமாட்டாதென்றும் “அனபஹதபாப்மாவாஹமஸ்மி” என்று சிவன் தன்னைச் சொல்லிக்கொண்டவசனம் சிவனது பிறப்புக்குக் கர்ம்காரணமென்று தெரிவிக்கிறதென்றும், பிறந்தசிவன்வேறு பிறவாதசிவன்வேறு என்று சைவர்கள் சொல்லுவார்களென

சு

இராமதத்வதிபிகையினது

ன்றும், இரண்டிவனில்லை சிவன் ஒருவரேயென்றும், விஷ்ணுவினது அவதாரங்களுக்கு இச்சையே ஹேது என்பதைப் பகவத்கீதை நிறுத்திற்றதென்றும், தனது ஊத்தைவாய்திறந்து ஸந்தோஷித்தது. இம்மஹாகவி உபநிஷத்துக்களின்பேரைப் பிரஸ்தாபித்துவிட்டதனாலேயே எதிரிகள் அஞ்சியொளிப்பார்களென்று எண்ணியது போலும். அவர்குறித்த ஷபநிஷத்துக்களிலெல்லாம் நாராயணர் பெரும்பாலியென்று கூறியிருப்பதாக யாம் தெரிவிக்கின்றோம். அவ்ஷபநிஷத்துக்களால் நமதன்பர் சிவனது பிறப்பிறப்புக்களை ஸித்தாந்தம்பண்ணுகிறபோது அவற்றைக்கொண்டே நாராயணன்பெரும்பாலி என்பதை யாரும் ஸித்தாந்தம்பண்ணுவோம். சிவன் கர்மமடியாகப் பிறத்தார், செத்தார் என்று மொத்தமாகக்கூறாமல், அவ்வாறு பொருளுண்டாகக்கூறுஞ் சுருதிவசனங்களையும், அதுபவங்களையும் நமதன்பர்காட்டுவாரெனின், வாமனனையும், இராமனையும், கண்ணனையும் பிருகுசாபத்தால், அதிதி-கோசலை-தேவகி என்பவர்களது கர்ப்பங்களிலுழன்று அவர்களது யோனித்தழும்புகளேறக் கீழேவீழ்ந்துபூரண்டு சிலபோதிருந்து துர்மரணங்களாசமெய்திய மஹான்களென்று யாம்வாய்திறக்கமாட்டோம். முனிவரதுசாபம் விஷ்ணுவினது பிறப்புக்குக் காரணமென்று வைதிகதூல்களெல்லாம் முறையிடுவதை நமதன்பர் ரூபகத்திற்குக்கொண்டுவந்திலர். இந்தஆபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள இருசமயவிளக்கக்காரன் பிருகு பக்தனான படியால், அவனதுவாக்கைப் பரிபாலித்தார் விஷ்ணுவென்று ஓர் ஸமாதானத்தேடிக்கொண்டான். இச்சையினால் ஒருவன் தனது யோக்யதையைக் கெடுத்துக்கொள்வது யாங்ஙனம்? எத்தனைதிருடேனிகளெடுத்தாலும், யோக்யதைகுன்றாமலிருக்கவேண்டும். கர்மாதீனமானஇச்சையால் யோகீதழும்புகளேறப்பிறத்தியங்குமோர் பொருள் தெய்வமானால், நாமும் ஏன் தெய்வமாகக்கூடாது? பாடையிலேற்றிக் கட்டைமேற்கிடத்திப் பரக்கத்தீழாட்டிக் கொளுத்தப்பெற்றபாக்கியம் யாருடையது? இவைகளைப் பெருநிதியாகப்படைத்த நமதுஜயங்கர் தாமுமொருமானியாகச் சபையில் வாழ்திறக்கவந்தாரன்றோ? என்னபேதைமை! நமதன்பர்செய்கை விபிசாரி ஸம்ஸாரியோடு சண்டையிட்டெதிர்த்துக் கூச்சலிடுகற்கே ஒப்பிடத்தக்கது. சுவேதாசுவதாரத்தில் “நதஸ்யகச்சித்பதிரஸ்திலோகே” என்கிறவாக்கியத்தால் சிவன் ஜநமில்லாதவர் என்று இனிது விளங்குகின்றது. “அஜாதஇத்யேவமகச்சித்பீரு:” எனவும், “அஜம்த்ருவம்ஸர்வதத்வைவ்விசத்தம்” எனவும் சுருதிகளெழுந்த சிவன் பிறவாதபொருள் என்று கோஷிக்கின்றன. இவைக

ஆபாசவிளக்கம்.

௫

ஞக்கு விரோதமாகச் சிவன் பிறந்தார், இறந்தார் என்று நம்மவர் கத்
 துவது மாதுஷீகதர்ம்மாவதெங்கனம்? மாதாவுதரத்திற்றங்கிப்பிது
 ங்கி மடிந்தவர்கள் சீவர்களா? ஒர்பிறப்புமெய்தாதவர் சீவனா? சிவனா
 ரது கதையில் அவருக்கு இழுவெடுத்த வைபவம் எங்காவது படித்
 முண்டாயின், நமதன்பர் அதனை யெடுத்துப் பிரஸங்கிப்பாராக.
 விஷ்ணுவினது அவதாரங்களைச் சிந்நபிந்நமாகச்சிதைத்தார் சிவபெ
 ருமான் என்று “யோமத்ஸ்யகடர்மாதிராவாஹஸிஹ்மார், விஷ்ணுக்ர
 மந்தம் வாமநாதிவிஷ்ணும், ஸவிக்ஸபம்பீட்டயமாநம்” என்னுஞ்சுரு
 தியெழுந்து வெளிப்படுத்தும் அர்த்தவைபவத்திற்கு யார் என்ன
 செய்யலாம்? இச்சாவதாரங்கள் படும்பாட்டை நமதன்பரோ யோசிக்
 கவேண்டியது. கர்மங்காரணமாக விஷ்ணுவானவர் பிறந்தும், செத்
 துஞ்சீரழிந்தகதைகளை நமதன்பர் மறைக்கப்பார்த்தால் மறையுமா?
 சுக்கிலசோணிதபரிணாமங் காரணமாகத் திருமேனிபடைத்தவர்கள்
 கண்ணன் முதலினோன்றும் வைபவத்தை இனியேனுங்கண்டு
 நமதன்பர்களிப்பாராக. சுருதியில் “அநபஹதபாப்மாவாஹமஸ்மி”
 என்னும்வசனம் நான்போக்கடிக்கக்கடாத பாவத்தையுடையவனா
 கிறேன்” என்று பொருள்பயப்பதாக அவரது கருத்து. இதனால்
 சிவன் பாலிஎனவும், அதற்கு என்றுத்தீர்வில்லையெனவும் ஏற்படுகின்
 றது. இத்தகையமஹாபாவிக்குக் கண்ணன்வரங்கொடுத்து அவன்
 காலில்வீழ்ந்துவணங்கியது ஆச்சரியம்மல்லவா? அவனைவிடப் பெரு
 ம்பாலியே அவன்காலில்வீழ்த்தக்கவனாவான். இதுநிற்க. நமதன்பர்
 எழுதிய துண்டுவசனம் சிவன் சொன்னதோ, விஷ்ணுவேசொன்ன
 தோ அதில்விளங்கவில்லை. அது இன்னசுருதியில் இன்னஸந்தர்ப்
 பத்தினது என்று அவர் விளங்கக்காட்டுகிறவனாயில் அதை யாம்கவ
 னிப்பது அவசியமன்று. நாராயணர் தியாதாஎன்று படிக்கப்பட்ட
 மைகொண்டே அவர் பாபிஎன்றும், சிவன் தியேயர் என்று படிக்கப்
 பட்டமைகொண்டே அந்தப்பாபத்தை அவர் போக்கடிக்கிறவனா
 னுஞ் சுருதிவிளக்கினமையால், இத்தகையசுருதி சிவனைப் போக்கடி
 க்கக்கடாதபாவத்தையுடையவர் என்றுகூறினதாக ஸந்தோஷித்
 தது “விச்வாதிகோருத்ரோ என்னுஞ் சுருதியைநாடாத விவேக
 ஹீனருக்கே சிறக்கும்.” இவர் பிறந்தசிவன்வேறு பிறவாதசிவன்வே
 று எனச் சைவர்கள் ஒப்பியதாகத் தப்புக்கொட்டினாரன்றோ? திரிமூர்
 த்திகளில் ஒருசிவனும், அவர்களில்வேறாகிய வொருசிவனுமிருப்ப
 தாக யாம் ஒப்பியது ஸத்தியமே. இவருள் மூவரிடங்கயசிவன் பசு
 வும், அவர்களைக்கடத்தசிவன் பதியுமாம். ஒர்சீவனே “புல்லாகிப்பு
 டாய்ப் புழுவாய்மரமாகி” என்றபடி எல்லாப்பிறவிகளிலு முழன்று

௬

இராமதத்வநீபிகையினது

பின்னர், பிரமஞய்-விஷ்ணுவாய்-உருத்திரஞய்வதிந்து அப்படியே சிவன்றிருவடியிற்சேரும். உருத்திரஞய் பிறகு ஜநமரணப்பிரஸங்க மதனிடத்திற்கிடையாது. விஷ்ணுஜநம்மவராயினுமே ஜநமரணப் பிரஸங்கம். ஆகையால், யாமொப்பிய இரண்டுசிவமூர்த்திகளுக்கும் ஜநமரணங்கள் எமது ஸித்தாந்தத்தில் கேட்கப்படவில்லையென்பதே ஸித்தம். இவர் கண்ணன் இச்சையால் வடிவெடுக்கின்றார் என்பதற்குப் பகவத்கீதையை ஸாக்ஷிதேடினார். பகவத்கீதை ஸோ ஹம்பாவனையாற் சொன்னதாகையால், அதிற்போந்த தத்வங்களைச் சிவமகிமையாகவே ஸாதுக்கள்கொண்டிடுவர். இதனை முதற்பாகத்தில் விரித்திருக்கின்றார் எமதுதண்பர். ஆகையால், விஷ்ணுவினது மகிமையாக அதுசிறந்திடமாட்டாது. இப்படி நமதண்பர்தேடிய ஒவ்வொன்றும் சிதைவுண்டுபோயினமையால், இதனை இம்மட்டினி லுத்தி அவரது வனையாபசங்கனையும் எடுத்துக்காட்டுவாம்.

இப்பேய்த்தாசர் “சிலவுபநிஷத்துக்களில் காரணம் சிவசம்பு ராசாநாநிராமங்களாலே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவைகள் நாராயணபரங்களைன்று பகவதிகரணநியாயத்தாலே முன்னமேசொல்லி ருக்கின்றோம்” என்று கௌரவமாகப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டார். இவ்வொடுத்துக்கொண்ட பகவதிகரணநியாயம் நீச்சதெய்வமாகிய நாராயணாப்பிரதிபாதிக்கும் உபநிஷத்துக்களின்மாத்நிரம் இவருக்கு உபகாரமேயன்றி இதரதேவதாபரங்களான வுபநிஷத்துக்க ளிற் பிரயோசனப்படாது. இதனை எங்களதுமுதற்பாகத்தில் இனி துக்ஷணலாம். ஒருவனுடைய தோட்டத்தில் மற்றொருவன் கொ ள்ளையடிக்கப்புகுந்தால் சொந்தக்காரன்பார்த்துவிட்டுச் சும்மாலிருப் பனோ? காலையொடித்து இழுத்துவேலிக்கப்புறமன்றோ எறிந்துவிடு வான்? இனி நமதண்பரெழுந்துதண்ணீரிக் கொண்டுடந்து வெளிப் புறப்படுவதுங் கஷ்டந்தான். தமது தெய்வத்தைக் கௌரவித்துப் பேசுங் கம்பிரமானசுருதிகள் கிட்டாமையால், அயலாரதுசொத் துக்களையெல்லாம் அபகரிக்கப்பார்க்கின்றார்.

எவ்வனமெனின், சுருதியில்

“சிவஐகோத்யேய:”

“ஸஐகோருத்ரோத்யேய:”

“காரணத்துத்யேயச்சம்பு:”

“த்யாயதேசாநம்”

“சிவஐவஸதாத்யேய:”

என்றும் வசனங்கள் சிவனைத் தியேயயொன்றுவிளக்கின். இவைகளைப் பார்த்துக்கேட்டும் வயிறெரிந்து இவையாவும் நாராயண

பரமென்று நாணின்றிவில்கின்றார். இவற்றை ஏசுவின்பரமாகச் சாதிப்பவனுக்கு எவ்வளவுஆதரவுண்டோ, அவ்வளவுஆதரவு நமதன்பருக்குமுண்டுஎன்பதை யாம் மறுக்கவரவில்லை. இவ்வசனங்களே நாராயணருக்குரியனவாயின், இவர் நாராயணர் தியேயொன்பதைச் சாதிக்கிறேன் எனப் பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொண்டு வேறு சிவவசனங்களையெழுதிக்காட்டிக் குழம்பவேண்டிய அவசியமில்லை. அவ்வசனங்களேனும் இவருக்கு உபகாரத்தைச்செய்தனவோவெனின், அவை இவரை நட்டாற்றிலேயேவிட்டன. எங்ஙனமெனின், இவர் “பிரஹ்மவிதாப்நோதிபரம், ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரஹ்மா” என்னுஞ்சுருதியைக்காட்டி, இதில் அநந்தம் என்னும்பதமிருக்கையால், இவ்வநந்தபதம் ஸ்ரீகாந்தனையேவிளக்கியது என்றார். நாராயணருக்கு அநந்தன் என்றுபேரோயன்றி அநந்தம்என்றுபேரில்லை. அவ்வநந்தன் என்னும்பெயர் நாராயணருக்குமாத்திரமே யன்றிச் சேஷனுக்கும்பெயர். இந்தவியவஸ்தையால், அநந்தம் என்னும்பெயர் நாராயணருக்குச் சிறந்திலது. அநந்தன்என்னும்பெயரும் விபசரித்துவிட்டது. இவர்நாராயணபரமாகத்துணிந்த அநந்தபதத்தைத் தியேயசப்தம் தொடர்ந்ததுமில்லை. இனித் தியேயத்வத்திற்காதாரமாக அந்தச்சுருதிபிலுள்ள பிரயோகம் “பிரஹ்மவித்” என்பதே. இந்தப்பிரஹ்மசப்தத்தையே தியேயசப்தம் தொடர்ந்திருக்கின்றது. பஞ்சப்பிரஹ்மோபநிஷத்தில் “அவஸ்தாத்ரயாதீதம்-தூரியம்ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம், ப்ரஹ்மவிஷ்ணவாதிபிஸ்ஸேவ்யம்” என்னும் பருதியால் சிவபெருமான் பிரஹ்மம் என்னும் பெயருடையவர், பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களால் ஸேவிக்கப்படுவர் என்று வியத்தமாகியது. இதில், சிவன் பிரஹ்மமும், விஷ்ணு பிரஹ்மோபாஸகருமாதல் சிறந்தது. இவ்வளவேயன்றி விஷ்ணுவேபிரஹ்மமென்று ஏற்படவில்லை. இதனால், பூர்வபட்சியார் தேடிக்கொண்ட “பிரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்” என்பது நமதன்பரை நட்டாற்றில்விட்டதுபோல நாராயணனையும் நடுக்கடலிற்றள்ளியதென்க. அதனைத்தொடர்ந்திலங்கிய “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்மா” என்பதும் நாராயணனைக் கீழேதள்ளிச் சிவனுருக்கே முடிசாய்த்தது. “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்” என்னுஞ் சுருதியைப்போல “ஈசம்ஜ்ஞாத்வாஅம்ருதாபவந்தி” என்னுஞ்சுருதியும் சிவனாது தியேயநிலையை இனிதுவிளக்கியது. இன்னும் இத்தகைய பலஸனேதுக்களாலும், பிரஹ்மசப்தம் பொதுஎன்று நமதன்பர் பிரஸ்தாபித்திருக்கின்றமையாலும், அந்தப்பிரஹ்மபதம் நாராயணனையே தொடருமென்று அவர்தேடிய பசுவதிகாரணரியாயம் பல்லையளித்துக்கொண்டமையாலும், நாராயணனைத் தியாதா என்

அ

இராமதத்வநிபிகையினது

நேசருநி கோஷிதின்றமையாலும், அந்த நாராயணர் தியேயராதல் அஸாமஞ்சஸமென்க.

இனி, மதன்பர் “வேதாஹமேதம்புருஷம்மஹாந்தம்” என் னிறசுருதியும் புருஷபதவாச்யனான நாராயணனாயேப் பிரதிபாதிக்கிற தென்று ஸந்தோஷித்து, நாராயணனாத் தியேயொன்று சாதித்தார்.

“தமேகம்புருஷம்ருத்ரம்”

“புருஷோவைருத்ர:”

“புருஷம்க்ருஷ்ணபிங்களம்”

“புராதகோஹம்புருஷோஹமீச:”

“சிவ:புருஷாசானோ”

“தத்புருஷாயவித்மஹே”

என்று பலசுருதிகள் புருஷவாசகம் ருத்ரபரமாகக்கோஷித் தின்றன. இவ்வுண்மையுணர்ந்தவர்கள் நாராயணனாப் புருஷொ னவாவது, தியேயொனவாவது எவ்வுனோ ஒப்புவார்கள்? கீதையில் “உத்தம:புருஷஸ்த்வன்ய:” எனவும், “தமேவசாத்யம் புருஷம்ப்ர பத்யே” எனவுங் கண்ணன் சிவனேபுருஷன் என்று விளக்கியிருக்கி ன்றனர். இவைகளுக்கு விஷ்ணுபரமாக அபார்த்தஞ்செய்தல் சுரு திவிருத்தமாகமுடியும். இவைகளைமறைத்து, “ப்ரக்ருதி: பரமோவி ஷ்ணு:” எனவும், “அவ்யக்தரூபஞ்ச ததாசவிஷ்ணும” “எனவும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரகிருதிருபினியாகிய விஷ்ணுவென்னுநாரி லைய மதன்பர் புருஷொனக்கொண்டாடியது அவிவேகமேயாம். இதற்குமேல், “த்யேயஸ்ஸதாஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தி - நாரா யணஸ்ஸரஸிஜாஸாஸந்நிவிஷ்ட:” என்னும் ஓர்வசனத்தையுத கரித்து, அதில் நாராயணர் தியேயராகப் படிக்கப்பட்டதாக ஸந் தோஷித்தார். இது யோகித்யேயமாகிய முமுக்ஷுபாஸ்யத் வத்தை விளக்கப்போந்ததன்று. சூரியமண்டலத்தில் அந்தராத் மாவாக நாராயணர்வர்த்திக்கின்றார் என்றுபசரித்தது. இதனை உபசாரமென்றதென்னையெனின், சுருதியில் “தத்ஸவித்ருவகோண் யம் பர்க்கோதேவஸ்யதிமஹி” என்றுஉறி, “ஏஷருத்ரபர்க்காக்யோ ப்ரஹ்மவாதினோவதத்தி” என்று பர்க்கனாகிய சிவனே ஆதித்யாந் தராத்மாவென்று விசதப்படுத்தியிருக்கின்றது. இந்தச்சுருதிகளு க்குமுன்னர் மதன்பர்காட்டிய ஸாமான்யவசனம் ஜீவிப்பதெங்ங னம்? அத்தவசனமும் சூக்தம்பார்வையில் சிவபரமாகவே வெளி ப்படும். எவ்வளமெனின், அதில், “ஹிரண்மயவபு:” என்று பெ ரப்பட்டிருக்கின்றது. நாராயணர் இருண்மயமேயன்றி இரண்மய

ஆபாசவிளக்கம்.

௯

ரன்று. இருண்மயராகிய நாராயணரை இரண்மயமென்று நமதன்
பர் சாதிப்பதெங்ஙனம்? சுருதியில் “யவஷோந்தராதித்யேஹிரண்
மய:” எனவும், “ஏஷபூதாநாமதிபதி:” எனவும் போந்தவசனங்
னால் ஆதித்யாந்தராத்மா ஹிரண்மயனென்றும், பூதாதிபதியென்
றும் வெளிப்படுகின்றது. ஹிரண்மயத்யம் கிருணருக்கேயுரியதெ
ன்பதை “நமோஹிரண்யபாஹவே-ஹிரண்யவர்ணய-ஹிரண்யரூ
பாய-ஹிரண்யபதயேம்பிகாபதயே-உமாபதயே-பசுபதயே - நமோ
நம:” என்னுஞ்சுருதி பிரஸித்தப்படுத்தியது. பூதபதித்யமும் அவ
ருக்கேயுரியதென்பதை “ஈச்வரஸ்ஸர்வவித்யாநாம்-ஈச்வரஸ்ஸர்வபூ
தாநாம்” என்னுஞ்சுருதி பிரகாசப்படுத்தியது. இவ்வுண்மைகளால்,
நமதுபண்டித ருதஹரித்த ஸாமான்யவசனம் விஷ்ணுவை ஆதித்யாந்
தராத்மா என்றுசாதிக்கும் வலியில்லாததங்கியது. அன்றியும், சிவ
னது அஷ்டததுக்களில் சூரியனாகிறததுவில் “ஸூர்யஸ்யோக்ர:”
என்றசுருதியானது அச்சிவபரஞ்சுடர் உக்ரநாமசைதன்யமாய்விளங்
குறது என்று விசதப்படுத்தியது. இத்த்யாதி பிரபலனேதுக்களால்
நாராயணர் ஆதித்யாந்தராத்மாவாயினதும், தியேயராயினதும் நிர
ஸ்தம். நமது ஐயங்கார் இவ்வளவில்மையாமல் “தஸ்யயதாகப்யா
ஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்கிறசுருதியானது தியேயன் செந்
தாமரைக்கண்ணையொழிய விருபாக்ஷனால்லவென்று தெரிவிக்
கின்றது என வோர்பெரும்புளுகு சாதித்தார். இந்தவசனத்தில்
தியேயர் நாராயணனொன்பதற்கும், விருபாக்ஷர் தியேயரன்றென்ப
தற்கும் ஆதாரமாய்நின்ற பிரயோகங்கன்யாவை? நாராயணோபநிஷ
த்தினுபக்ரமவாக்கியத்தில் ஈசபதமும், உபஸம்ஹாரவாக்கியத்தில்
ருத்ரபதமும், தந்மத்யகதவாக்கியங்களில் விருபாக்ஷபதமும் போ
தருகின்றன. நாராயணரை உபஸகராகிறுத்திய இவ்வுபநிஷத்தில்
உபாஸ்யரது நாமங்களிலொன்றாக விருபாக்ஷநாமம் படிக்கப்பட்டி
ருப்பதையும், “தத்ரவிருபாஷோஸி” என்று ஸாமவேதமானது
ஸ்மரிக்கின்றதையும் நமதன்பர்நாடாமல் புண்டரீகாக்ஷணைப்புக்ழந்
து விருபாக்ஷனைவெறுத்தது அவரதுவினையேயாம். இந்தவிசாரத்
தால் நாராயணருக்குத் தியேயத்யம் சாதிக்கலாமென்று ஆசைகொ
ண்டு அலறியமூத ஐயங்காரதுவாதம் அடியோடேசாய்ந்தது. விரிக்
கிற்பெருகும். இங்ஙனநிற்க. சுருதியில்,

“ஏகவருத்ரோ நத்வித்யாயதஸ்தே”

“ஏகமேவாத்வித்யம்ப்ரஹ்மா”

“ஈசாநஸ்ஸவகோருத்ர:”

“ஸிவவகோதேவ:”

க0

இராமதந்தவநிபிகையினது

“யுகோருத்ரஉச்யதே”

“தமேகம்புருஷம்ருத்ரம்”

“கெஏவகேவல:”

“த்யாவாபூமிஜநயநீதேவஏக:”

“ய:காரனாநிபிகைலாஸ்ய யுக்தாந்யதிரிஷ்டத்யே
[க:]”என்னும் வசனங்கள் சிவனாது ஏகத்வநிலையை யெடுத்தி
சைத்தன. அன்றியும்,

“ஸர்வோஹ்யேஷருத்ர:”

“ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மா”

என்னும் வசனங்கள் சிவனாது பூரணத்வநிலையைப் புகழ்ந்
தோதின. இன்னும் பலவுள.இவைகளையுமன்றோ நமது ஐயங்கார் கன்னம்வைத்து அப
கரிக்க ஆசைப்படுகிறார். இவைகள் நாராயணரது பாரம்யமாக யா
ண்டும் உபகாரப்படமாட்டா. சிவனாது ருடிநாமங்களை இவர்திருடி
நாராயணபரமாகக்கொள்வது அழகுமாப்பின்னைகளையெல்லாம் என்
மாப்பின்னைகளென்று கூறியமிகமும் அவிசாரிகதையோதொனே சே
ரும். இதுநீர்க.இம்மஹாகவி இனித் தூரியசிவனில்லையெனச் சாதிக்கிறே
னென்று எழுந்து இடறிவீழ்ந்தார். அதற்கு ஸ்ரீமத் அப்பைய
நீக்ஷிதரவர்கள் பதினேழுவசனங்களைக்கொண்டு தூரியசிவனிரு
ப்பைப் பிரஸ்தாபித்தானெனவும், அவற்றுட்கிலவசனங்கள் கற்பித்
ங்கனெனவும், சிலவசனங்கள் தாமஸங்கனெனவும், சிலவசனங்கள்
நாராயணபரங்கனெனவும், அவை சிவதூரியத்வத்தை விளக்கும்யோ
க்யதைபெறாவெனவும் பிரஸ்தாபித்து ஸந்தோஷித்ததே சான்று.
இராமர் சிவபூசைசெய்தாரா? செய்யவில்லையா? என்பதையதுஸரி
யாத விஷயங்கனையெல்லாக் தொட்டுக்கொண்டு இவரோடு யாம் கா
லப்போக்குச்செய்தல் அஸங்கதம். ஆயினும், முக்கியாம்சங்கள் சில
வற்றையெடுத்தக்கொண்டு எமதுபட்சமாகிய சிவதூரியத்வத்தை
ஸ்தாபிக்கிறோம். இவர் கல்பிதம், தாமஸம் என்று கற்றுக்கொண்
டவை கையிலாகாதமுடருக்குக் கைவந்தபழம்பாடங்களாம். இவற்
றை விரிச்சிற்பெருகும். இதுநீர்க.எமதுரானமணியாகிய நீக்ஷிதஸ்வாமிகளுக்குமேல் கோடி
சொல்லத்தக்கயோக்யதை மமதுஐயங்கார் ஆசாரியர்களெனக்கொ
ண்டமும் பூர்வீகபொஞ்சராத்திரிகளுக்கே இழுப்பாகுமெனின், எம

துகையிலேந்திய எழுதுகோலென்னுஞ் சஸ்திரத்தாஸடிபட்டுநொந்து, எழுந்துசெம்மையாகநடக்கமாட்டாதுகிடக்கு மிவர்முறப்படது ஆச்சரியமென்க. திசுதரவர்களுதகரித்த எல்லாவாக்கியங்களும் ஸப்பிரமாணமேயாம். இனி நமதன்பரதுஆபாஸத்தைக் கொஞ்சமெடுத்துக்காட்டுவாம்.

இவர் “பரதத்துவத்துக்குப் பிரமன்முதலாகிய மூன்றுசரீரங்களிலும் வேறாயுள்ள துரியசரீரமுளதென்பதா? அல்லது மூன்றுசேதனர்களிலும் வேறாய ஸர்வேசனையிருப்பா நெருசேதனனுள நென்பதா?” என்றுதொடங்கி, “மூவர்நடுவே ரக்ஷணத்துக்காக அவதரித்தமையால் ஒருசரீரமுண்டென்றும், அதில்வேறுபட்டதாகிய நித்யமாயும், முக்தப்பிராப்யமாயுமுள்ள ஒருசரீரமுண்டென்றும் வெகுபிரமாணங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது” என்றுமுடித்தார். அன்றியும், “விஷ்ணுஸாத்விதகாம்சமென்று சொல்லப்படுவது இராமகிருஷ்ணதிகளைப்போலே விஷ்ணுபகவானுடைய அவதாரமென்பது எமதுபகஷம் எனவும், “மூவர்நடுவே பிரஸ்தாபிக்கப்படும் விஷ்ணு அவதாரவிஷ்ணு என்பதே” எனவும் பிரஸங்கித்தார். இம்மட்டுடோ, “விஷ்ணுவினுடைய நித்யமூர்த்தியே துரியமென்பதும், அவருடைய அவதாரமூர்த்திகளில் முந்தின அவதாரமாகிய விஷ்ணுவே அண்டரக்ஷகரான மூவரிலொருவரென்பதும்ஸித்தம். இந்தவிஷ்ணுவினுடைய துரியசரீரமே துரியமுளதெனச்சொல்லும் சுருதிஸ்மிருதியாதிகளுக்குவிஷயம்” எனவும் பெருங்கூச்சவிட்டார்.

நமதன்பரதுஸித்தாந்தம் துரியம் என்று வேதத்திற்பெறப்படுமிடங்களில் நாலாவதுசரீரத்தையென்றி நாலாவது சைதந்யத்தை விளக்கமாட்டாதென வியத்தமாக்குகின்றது. பிரமன் ஒருசைதந்யமும், சிவன் ஒருசைதந்யமும், விஷ்ணு ஒருசைதந்யமுமென ஒப்பியஜயங்கார் பிரமணையுஞ்சிவணையுஞ் சீவர்களாகவும், விஷ்ணுவைப் பரமாகவும் அங்கீகரித்துக்கொண்டார். துரியவிஷ்ணுவுக்கும், மூவரிலொருவராகிய விஷ்ணுவுக்கும் ஒரேசைதந்யமென்றுணர்ச்சிய்தார். இரண்டிசைதந்யங்கள் சீவர்க்களும், ஒருசைதந்யம் அதிஷ்டானபரமும், மற்றொருசைதந்யம் அதனமிசமுமாதல் அவர்மதம். விஷ்ணுவின்து இரண்டுசரீரங்களுக்குஞ் சைதந்யமொன்றேயாகையால், மொத்தசைதந்யங்கள் முன்றேயெனக்கொண்டு நான்கென்பதற்குச் சரீரத்தையே ஒப்படைத்து ஸந்தோஷித்தார். நாலாவது சைதந்யமில்லையென்பது அவரதுஸித்தாந்தம்.

இவர் துரியம் சரீரமேயன்றிச் சைதந்யமன்றெனக்கூறினமையால், அத்துரியம் ஜடமாகி அநித்யமாயழியும். ஜடவிஷ்ணுவைக்

கட

இராமதத்வநிபிகையினது

கட்டிக்கொண்டமூவதைக்காட்டிலும் விஷ்ணுவென்னு மோர்பொருளில்லையென்பது உகிதமாம்; நாலாவதுபரம் விஷ்ணுவெனச் சாதிக்கவந்து அவரை அசேதனமெனத்துணித்தது அவரதுவினையேயாம். ஜடமாகிய அதனிடத்துஞ் சைதன்யமுண்டேயெனின், அந்தச் சைதன்யத்தைத்தள்ளி ஜடத்தையே நாலாவதாக வொப்பினமையால், சைதன்யம் அமுக்கியமாயிற்று. சைதன்யம் முக்கியமாயின், அதனையே நாலாவதுபொருளாக அவர் ஒப்பியிருப்பார். அங்ஙனமவரொப்பாமைமையால் ஜடங்களாகிய தேகேந்திரியபிராணத்தக் கரணங்களுக்குப் பரமகாரணத்துக்கூறும் நாத்திகசிரோமணிகளுக்கு நமதன்பர் நாயகமாயினார். இவர் நாலாவதுபொருளாகத்துணிந்த ஜடவிஷ்ணுவினது அவதாரமாகவே இரண்டாவதுவிஷ்ணுவையொப்பியிருக்கின்றனர். அவ்விரண்டாவது விஷ்ணுவையோ சேதனமென்றொப்புக்கொண்டனர். சேதனஸ்தானத்திற்கு இதுவே முக்கியமாயினமையால், அமுக்கியமாகிய நாலாவதுசேதனத்தினவதாரமாக இவ்விரண்டாவது சேதனத்தைக்கூறியது அஸங்கதம். அதிஷ்டாரசைதன்யம் இரண்டாவதும், அதனமிசம் நாலாவதுமாக வொப்பின் ஒருருவாறுபொருந்தும். அங்ஙனமொப்பின், இரண்டாவதுசைதன்யமுயர்ந்தது, நாலாவதுசைதன்யந்தாழ்ந்து அவர் சாதிக்க வெழுந்ததாய்த்வம் நாறிப்போகுமென்றஞ்சினர்போலும். இவர் ஒருசைதன்யமே இரண்டுவிஷ்ணுக்களிடத்திலுமொப்பிச் சைதன்யம் முன்றேயெனச்சாதித்தார். இரண்டுவிஷ்ணுக்களுக்குஞ் சைதன்யமொன்றானபோது அவர்களுடைய ஜடங்களிமாத்திரம் இரண்டாக வொப்பியது என்னை? இவரதுஸித்தாந்தத்தால் தேகம்-தேகி என்னும் வியவஸ்தை ஏற்படுகின்றது. இதனால் தேகத்திலேகின்றுத் தேகிவேறுபட்டு, அத்தேகத்தைப்பிணமாக்குதல்கூடும். இது பதிலட்சணமாகாது. இரண்டுவிஷ்ணுக்கு மிரண்டுதேகங்களென்கையில், அவ்விருதேகங்களுங் காரியப்படுதற்குக் காரணமாய்கின்ற உபாதானம் யாது? இரண்டுசரீரங்களும் ஒருபாதானத்தினின்றும் பிறந்தனவா? தனித்தனி வேறுவேறு உபாதானங்களினின்றும் பிறந்தனவா? வேறுவேறு உபாதானங்களிலிருந்துண்டாயின், இரண்டுபாதானங்களிலிருந்து இரண்டுபின்னதேகங்கள் பிறந்தனவென்னலாம். ஒரேயுபாதானத்திலிருந்து இரண்டுசரீரங்களும் பிறப்பின், அவைகளை இரண்டுசரீரங்களென்றிடல் தகாது. உபாதானம் ஒன்றாயிருப்பினுஞ் சரீரங்கள் இரண்டாகக்காரியப்பட்டமையால் இரண்டுடன்றதெனின், இத்தரியாயம் விஷ்ணுவினது சைதன்யப்பிரஸங்கத்திலுக்கூடும். அவற்றை அவ்வாறு ஒப்பாததென்னை? சை

ஆபாசவிளக்கம்.

காங்

தந்யத்திற்கும் ஜடத்திற்கும் நியாயமொன்றாயிருந்தலை நாடாது சைதந்யத்தை ஒன்றாகவும், ஜடத்தை இரண்டாகவும் நமதன்பர் கூறியது மதியின்குறையேயாம். ஒருபாதானத்திலிருந்து இரண்டேயன்றிப் பலசரீரங்களுண்டாகலாமாகையால், அவைகளை ஒன்றேயெனல் கூடாதெனின், இது விஷ்ணுவாகிய ஏகசைதந்யத்தைப்பற்றியதாகையால் ஒன்றென்றிடலே தகுதியாம். சிவசைதந்யங்களாயின், பலசைதந்யங்களுக்குப் பலதேகங்களையொப்பலாம். இவைகளை யோசியாமல் துரீயம் என்றதற்கு நாலாவது சைதந்யமன்று, நாலாவதுஜடம் என்று பிரஸங்கித்தது அவிவேகமேயாம். இனி விஷ்ணுவின் து சரீரங்களுக்குக் காரணமாய்நின்ற வுபாதானம் அவ்விஷ்ணுவுக்குப் பின்னமா? அபின்னமா? அபின்னமென்பாராயின், சைதந்யம்ஒன்று, ஜடம் இரண்டு என்னுமவரதுபிரஸங்கங்கெடும். பின்னமென்பாராயின், சைதந்யத்தைநோக்க அதற்கு யோக்யதைகுறையும். அதனைச்சேர்தலால் சைதந்யத்திற்கும் யோக்யதைகுறையும். துரீயசரீரம் நித்தியமாகையால், அதற்கு உபாதானமவேண்டாமெனின், விஷ்ணுவின் து மற்றொருசரீரத்திற்கு அகித்தியப்பிரஸங்கமும், துரீயசரீரமும், சைதந்யமும் பின்னமா? அபின்னமா? என்னுங்கடாக்களும் நிகழும். அவைகளுக்கு முற்படியே விடைகளுண்டாயின், அவ்விடைகளும் எமது சஸ்திரத்தாலடிபட்டுப்போம். முக்தியசைதந்யத்திற்கு அசாசுவிதசரீரமும், அமுக்தியசைதந்யத்திற்குச் சாசுவிதசரீரமுங்கூறியதோஷமும் பிராப்தமாகும். இத்யாதி தோஷபிராப்தங்களுக்கு இடமுண்டாக நமதன்பரொப்பிய விஷ்ணுவின் துஜடதுரீயத்தை யாம்வெட்டியெறிந்தோமாகையால் ஸாதுக்கள் இனிப் பிரமியாதொழிக.

இனி, ஜயங்காரது ஜடஸித்தாந்தத்திற்கு யாதேனுஞ் சுருதிப்பிரமாணமுண்டாவெனச் சற்றயோசிப்பாம். சுருதியில் “சிவமத்வைதம்சாந்தம் சதுர்த்தம்மயந்தே” எனவும், “ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்நோத்ராஸஸம்ப்ரஸூயந்தே நகாரணம், காரணந்துத்யேச்சம்பு:” எனவும் பெறப்படுகின்றன. இவை நாலாவதுபொருள் சிவம்-சம்பு என்றே தெரிவித்தன. அவ்வளவேயன்றி நராயணர்-ஜகார்த்தனர் என்றுவிளக்கில. நமதன்பர் நாலாவதுபொருளாகிய துரீயசிவத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதிகளைத் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் உதகரித்ததற்கு அவைகளவ்வாறு பொருடரவிலலையென்று புலம்பிவோயன்றித் தமதுஜடவிஷ்ணுவைத் துரீயமென்பதற்காதாரமான வோர்வாக்யசகலமாவது சுருதியிலிருந்து எடுத்துக்காட்டவில்லை. தெந்தினப்பாட்டுப்பாடித் திவ்விஜயஞ்செய்யப்பார்க்கினார். மேல்யாங்காட்டியசுரு

கசு

இராமதத்வதிபிகையினது

தியில் விஷ்ணுவை நகாரணம் என்று ஒதுக்கியிருக்கின்றது. நமதன்
பர் இரண்டுவிஷ்ணுக்களுக்கும் ஒரோசைதன்யமெனவும், முக்கிய
சைதன்யம் இரண்டாவதுவிஷ்ணுவுக்கேயெனவும் அங்கீகரித்த
மையால், நகாரணம் என்னுங்கட்கம் விஷ்ணுவினது இரண்டுசைத
ன்யங்களையும் வெட்டிக்கீழேவீழ்த்தியது. ஆண்டு நகாரணம் என்
றது ஜடத்தையேயென்பாராயின், அப்போது விஷ்ணுவினது ஜட
மேயன்றிப் பிரஹ்மருத்ரர்களது ஜடமும் அதற்குப்பொருளாகும். அ
ன்றியும், நகாரணம் என்றுகழிக்கும் ஜடத்திலுமுலுஞ் சைதன்யமும்
நகாரணம் என்று கழிக்கப்படும். விஷ்ணுவினது ஜடத்தைக்கழித்து,
அவரதுசைதன்யத்தைத்தழுவின அப்படியே வணையிருவரது ஜடங்
களையுங்கழித்து அவர்களதுசைதன்யங்களையுந்தழுவுவது ஆவசியக
மாகும். இதனால், விஷ்ணுவுக்குத் தேர்த்தமநிமை ஒன்றுங்காணோம்.
விஷ்ணுவினது தூரியசரீரம் சிறந்திடுமெனின், அவரது இரண்டுசரீ
ரங்களில் ஒன்று கிராஹ்யமும், மற்றொன்று அக்ராஹ்யமுமாதல்
அஸங்கதம். ஒன்றுகிராஹ்யமெனின், மற்றொன்றுங் கிராஹ்யமாம்.
ஒன்று அக்ராஹ்யமெனின், மற்றொன்றும் அக்ராஹ்யமாம். நண்டு
அக்ராஹ்யமென்பதற்கே நமதன்பருக்குச் சுருதிஉபகாரமாயினமை
யால், அவர்தேடிய இரண்டுஜடங்களுமே அஸங்கதமாயின. இந்த
வியவஸ்தையால், நகாரணம் என்று வீசியவெட்டு விஷ்ணுவினது
சைதன்யத்திற்கும், அவரதுஜடங்களுக்கும்பட்டு ஊறுபடுத்தியது.
நமதஜ்யங்காரது ஜடதூரியஸித்தாந்தம் இப்படியலக்கண்படுவதால்
இனியேனும்அதனைஅவர் திலதர்ப்பணம் பண்ணிவிடக்கடவர். இது
காறும் யாட்செய்துமுடித்த விசாரத்தால் விஷ்ணுவினதுசைதன்ய
த்திற்காவது, அவரதுஜடத்திற்காவது தூரியத்வத்தை வேதம்ஒப்பி
னதாக ஏற்படவில்லை. பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களைப் பிரஸ்தாபித்து
அவர்களுக்குவேறாகச் சம்புனை நாலாவதுபொருளாக அதர்வசிகை
ஒப்பியதுபோல் பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களைப் பிரஸ்தாபித்து அவர்
களுக்குவேறாக நாராயணனாலாவதுபொருளாகஒர்சுருதி எழுந்து
சாதிப்பின், சிற்றூத்துக்காட்டாரதமதம் சிறந்திடும். அஃதின்கை
யால், சுருதிஸித்தமாகிய சிவமே தூரியவஸ்துவென்னும் சைவபட்
சமே ஸித்தாந்தமாயிற்று. நாலாவதுபொருள் சிவம்-சம்பு-சங்கரன்
என்னுஞ் சப்தங்களால் வேதத்திப்படிக்கப்பட்டமையாலும், சிவ
னை நாலாவதுபொருளென்றுகூறியவாறு அவரில்வேறாகிய நாராய
ணனாயும் நாலாவதுபொருளென்றுகூறுவது வீரோதமாகையாலும்,
அந்தநாராயணனை நாலாவதுபொருளென்று சாதிப்பது முடியாதகா
ரியமேயாம். நமதன்பர்சிவனுக்குமேலிட்ட தூரியத்வம் நாராயணரு

க்குச் சாதிக்கவாசைப்பட்டின், ஐந்தாவதுபொருள் நாராயணர் என்று கூறமோர்சுருதியைத் தேடியெடுத்தக்கொண்டு சபையின்முந்தவேண்டியது. விஷ்ணுவின் தஜடந்தான் துரியமென்பதற்கும் ஓராதரவு கொண்டு வரவேண்டியது. இல்லையேல், வைவஸ்வதன்முலையை வந்தித்து வாய்மாண்டுவிடக்கவேண்டியது. இதுநிற்க.

நமதஜயங்கார் “அவருடைய அவதாரமூர்த்திகளில் முந்தின அவதாரமாகிய விஷ்ணுவே அண்டரக்ஷகரான மூவரிலொருவர்” எனப் பிரஸங்கித்தாரன்றோ? அவதாரவிஷ்ணு அண்டரக்ஷகரானால் அநாதிவிஷ்ணு எதற்குரக்ஷகர்? அவதாரவிஷ்ணுவுக்கு இடம்யாது? அநாதிவிஷ்ணுவுக்கு இடம்யாது? வைகுண்டம் என்னும் பரமபதவிருக்கை யாருக்குரியது? ஜடவிஷ்ணுவுக்கு ஜடலட்சுமியொருத்தியுண்டா? அது ஒண்டி ஜடமா? இவைகளைப் பிரமாணபுரஸ்ஸரமாகவிளக்குவது நமதன்பரது கடமையன்றோ? இந்த ஜடவிஷ்ணுவின் த முதலவதாரம் அண்டரக்ஷகவிஷ்ணுவானால், இராமகிருஷ்ணாதியவதாரங்கள் இரண்டாவது மூன்றாவது என வரிசையாக எண்ணிக்கொள்ளவேண்டியதே. அப்படி எண்ணிக்கொண்டால், விஷ்ணுவின் த அவதாரம் பத்து என்பது அழிந்த பதினென்று என ஆகும். பிருகுவினது சாபந்தான் பத்தவதாரங்களுக்குக் காரணம். எஞ்சிய அவதாரத்திற்கு யாருடைய சாபம் காரணம்? இவ்வவதாரங்களில் முதல்விஷ்ணுவுக்குப் பிறப்பிடம்யாது? வாமனன் அதிதிவயிற்றிலும், இராமன் கோசலைவயிற்றிலும், கிருஷ்ணன் தேவகிவயிற்றிலும். பிறந்தமையால், முதல்விஷ்ணுவுக்கும் பிறப்பிடம்விசாரித்தோம். இவைகளுக்குக் கதிகூறாமல் கைகொண்டமட்டும் எழுதி ஸந்தோஷித்தது அவிவேகமேயாம்.

இவர் இம்மட்டேயமையாமல் “விஷ்ணுஸாத்விகாமிசம் என்று சொல்லப்படுவது இராமகிருஷ்ணதிகளைப்போலே விஷ்ணுபகவானுடைய அவதாரம் என்பது எமதுபட்சம்” எனவொன்று பிரஸ்தாபித்தாரன்றோ? இந்த அமிசப்பிரஸங்கம் நமதன்பருக்கு * மைத்திரேயோபநிஷத்திற் கிடைத்ததாம். எங்ஙனமெனின், அவ்வுபநிஷத்தில் பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களாகிய மூவரும் பிரஹ்மத்தினுடைய ததுக்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றனர் எனவும், தது என்பதற்கு அமிசமென்றே பொருள்கூறவேண்டியதெனவும் நமதன்பர் வியாக்யானஞ் செய்தகொண்டதனால். இது எம்மட்டினிலெபெறுமென்பதைச் சற்றையோசிப்பாம். அவ்வுபநிஷத்தில் மூவராயுந் ததுக்

* இது மைத்ராயண்யுபநிஷத்து எனவறிக.

கூசு

இராமதத்வநிபிகையினாது

கள் என்று பிரஸ்தாபித்திருப்பதாக நமதன்போ ஒப்புக்கொண்டார். இதற்கு இவர்செய்யும்வியாக்யானம் தலுதுக்குவதன்முன்னர் யாம் வீசும்வெட்டுக்கு அதுதப்புமா என்பதை விவேகிகள் சற்றையோசிக்கவேண்டியது. இதில் மூவனாயுந்ததுக்கள் என்றுகூறினமையால், இவற்றிற்குச் சைதன்யமே இனிவேண்டற்பாலதாயிற்று. அதவே துரியஸ்தானத்தினிற்படுத்தான்று. இதனால், துரியம் பிரஹ்மமாகிய சைதன்யமேயாம். ததுக்கள் என்னும் பிரயோகமிருக்கையால், பிரஹ்மத்தைநோக்கத் திரிமூர்த்திகளும் ஸ்வதத்த்ரஹினொன்று ஏற்படுகின்றது. இதனைவிளக்குவதற்கால் அவர்கள் பசுக்களென்பதேயாம். ஓர்தேகமும் அதில்வசிக்குத்தேதியும் பின்னப்பொருள்களாயிடுதல் போல் திரிமூர்த்திகளும், பிரஹ்மமும் பின்னப்பொருள்களாயின. இவ்வுண்மைகளைவிளக்கவே அவ்வுபநிஷத்து மூவனாயும் பிரஹ்மத்தினது ததுக்களென்று பிரஸ்தாபித்தது. இவ்வுண்மையுணர்ந்தபேர் நமதன்பர்தேடிய ஜடவிஷ்ணுவை அவரெடுத்துக்கொண்டவுபநிஷத்துக் கீழேதள்ளிக் கழுத்தையறுத்தவிட்டதாக ஸந்தோஷியாமற்போகார். ததுக்களாகிய ஜடங்கையுடையபொருள் அவற்றைப்போல் ஜடமாயிருத்தல்கூடாமையால், நமதன்பர்தேடிய துரிய ஜடம் நாசத்தையடைந்தது.

இவ்வஸங்காத்மவாதி தனது ஜடதுரியத்தை மேல்அமிசப்பிரஸங்கத்தால் விரித்தார். அமிசம் அமிசியில்வேறுகாது அபேதமாகுமென்பது அவர்கருத்து. இதனைமேற்கொண்டு அமிசி ஜடதுரியமும், அமிசம் ஸாத்விகவிஷ்ணுவாக அவர் சாதிக்கப்புகுந்தார். பிரஹ்மத்தினது ஸாத்விகாமிசம் அந்தப்பிரஹ்மத்திற்கு அபேதமாயிடுதல்போல் அதனது ராஜஸதாமஸாமிசங்களும் அதற்கபேதமாயிடுதல் ஸித்தம். அவ்விருஅமிசங்களும் பிரஹ்மருத்ரார்களேயாம். இதனால், விஷ்ணுவும்-பிரமனும்-உருத்திரானுமாகிய மூவரும் பிரஹ்மத்திற்கு மூன்றுஅமிசங்களென்று ஏற்படுகின்றனர். இப்படி யேற்படுகையால், பிரஹ்மத்திற்கு விஷ்ணுவேஅமிசம் என்பதறுந்த வீழ்ந்தது. இந்தத்தோஷம் தமதுதலைமேல் வந்தேறிக்கொண்டமையால், அதனை நமதன்பர் இறக்கப்பார்க்கிறார். அதனை இறக்கிக்கொள்ள இவரால்முடியாது. எனெனின், “அவ்வுபநிஷத்திற் படிக்கப்பட்ட பிரஹ்மருத்ரபதக்களுக்கு அந்தரியாமியாகிய நாராயணனென்பொருள்” எனவும், அதிலுள்ளவிஷ்ணு “அந்தரியாமியாகிய நாராயணனுடைய அமிசம்” எனவும் இவர்பிரஸங்கித்த இறுமாந்துவிட்டார். இவர் உறையதற்குச் சருதிப்பிரமாணம் எங்கே? சருதியில் மூவனாயும் நாராயணம் என்று ஒதுக்கினமையால், அந்தரியாமிதீவரும்,

ஆபாசவிளக்கம்.

க்ள

அமிசத்வமும் சுருதிவிருத்தமாகிய அஸம்பாவிதங்களேயாயின. இவ்
 டவிகாதம் பண்ணிக்கொள்ளாமல் எண்ணியபடிக்கெல்லாம் இவ
 றொழுதிக்கொள்வது இவர்போன்ற ஏழைகளே ஒப்பத்தக்கது. நம
 தன்போ பிரமருத்ரர்களைப் பசுக்களாகக்கழித்தமையால், அவரோடு
 சேர்த்துக் கடையிற்படிக்கப்பட்டவிஷ்ணுவையும் பசுவென்றுகழிப்
 பதே விவேகிகள்ஸம்மதம். இந்தப்பசுவிஷ்ணுவை நமதன்பர்தே
 டிய ஜடவிஷ்ணுவினது அமிசம்என்கையால், அமிசியாயிய அந்த
 விஷ்ணுவும் பசுவாயிடுதலே சிறந்திடும். அன்றியும், அவ்வுபநிஷத்திற்
 போந்த பிரஹ்மம் ஸத்வரஜஸ்தமசுகளை ஸமஷ்டிகுணமாகவுடைய
 தெனவுக்கொள்ளவருதலால், கேவலம் ஸாத்விக்குணமுடையது என்
 று அவர் ஸித்தாந்தப்படுத்தும் துரியவிஷ்ணுவை அவ்வுபநிஷத்துத்
 தெருவிலேபிடித்துத் தள்ளியதென்க.

இனி, பிரஹ்மோபநிஷத்தில் பிரஹ்மம் நாலுபாதமாகப் பிர
 காசிக்கின்றது எனக்கூறப்படுதலும் சிவதுரியத்தை விளக்கும். ஈண்
 டப் பாதம் அல்லது அமிசம் என்றது பிரஹ்மத்தினது சக்திபென
 அரியவேண்டியது. பிரஹ்மாவையதிட்டித்தப் படைத்தும், விஷ்
 ணுவையதிட்டித்த அளித்தும், உருத்திரரீனையதிட்டித்த அழித்தும்
 அந்தப்பிரஹ்மசக்தி வர்த்தித்தல் சுருதிநிஷ்டமாகையால், திரிமூர்த்
 திகளையும் அமிசம் என்றது இணைத்தென்றுவெளிப்பட்டது. ஒரு
 வன் மற்றொருவனைக் கையாலடிக்கிறான், கையிலிருக்குங்கோலாலு
 மடிக்கிறான். அடிக்கிறவனுக்கு அவனதுகையும், கோலஞ் சக்திகளா
 யின. கை அபின்னசக்தியும், கோல் பின்னசக்தியுமாம். அடிக்கிறவ
 னுக்கு அவனதுகை தாதாத்மியஸம்பந்தமும், கோல் பரிக்ரஹஸம்
 பந்தமுமாம். கையை அவனதுசக்தியென்றவிடத்தும், அந்தக்
 கையிலுள்ள கோலை அவனதுசக்தியென்றவிடத்தும், இரண்டையும்
 அவனதுசக்திகளென்றவிடத்தும் ஒருவிரோதமு முண்டாகாதவாறு
 பிரஹ்மத்தினது அபின்னசக்தியையும், அதனதுபின்னசக்திகளாகுந்
 திரிமூர்த்திகளாகிய பசுக்களையும் அந்தப்பிரஹ்மத்தினது அமிசங்க
 ளென்று கூறுவது நிர்விவாதகிரஸ்தமென்க. இவ்வுண்மைகளைத்
 தேராத (நகாரணம்) என்று வேதம்ஒதுக்கிய பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்
 தர்களையாவது, அவருள் ஒருவராகிய விஷ்ணுவைப்பாவது பிரஹ்மத்
 தினது அபிந்நாமிசமென வாகிப்பது அவைதிகர்களுக்கே அடுக்கும்.
 இவற்றைத் தெளிந்திடாத நமதன்பர் “பிரஹ்மோபநிஷத்தில் துரிய
 சிவனுளனென்பதற்காதாரமாக ஒருஎழுத்தைக்கானோம்” என்று
 கூச்சலிட்டார். துரியசிவம் இதிற்பெறப்படவில்லையென்று பிரஸ
 தாபித்த நமதுநன்பர் “பிரஹ்மம் நாலுஅமிசங்களையுடையதென்

கஅ

இராமதத்வதீபிகையினது

தம், மூவரும் அநிநுடைய அமிசங்கனென்றும் சொல்லப்படுகின்றது” என வோர்வியாக்யானம் அதற்குச்செய்தது என்ன? மூவர்களும் முன்றமிசங்களும், நாலாவது அமிசமாகப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டதொன்றே துரியமுமாதலை யாவரு மெளிதினுணர்வார்கள். இங்ஙனமாக, ஈமதன்பர் நாலு அமிசங்களுக்குவேறாக ஓர் அமிசியிருப்பதாக விபரிதப்பிரஸங்கஞ் செய்திருக்கிறார். இந்த நாலு அமிசங்களுக்கு வேறாக ஓரமிசியை ஈமதன்பர்கூறுவரேல் அவரது அல்பபோதம் சபையேறும். அந்தவசனத்தில் மூவரும் அநிநுடைய அமிசங்கனென்று சொல்லப்பட்டமையால் அமிசப்பிரஸங்கம் அம்மட்டிலே நிற்கத்தக்கதாயிற்று. நாலாவதும் ஓரமிசமாயின், அதற்கும் ஓர் தேவதையைச்சட்டி ஒப்படைக்கும். அங்ஙனமின்மையால், நாலாவது அமிசமென்றதே நாலாவதாகிய துரியம் என்னும் அமிசியாம். இவரே “அமிசமென்கையாலே அமிசியொன்றென்பது சித்தமல்லவா?” என்று எழுதினாராகையால், அமிசங்கணிர்க அமிசியே துரியப்பொருளாதல் உபநிஷத்தினது ஹருதயமென்க. இம்மஹாகவி இத்தோடேயமையாமல் உபநிஷத்தில் அகந்தபதமும் புருஷபதமும் விஷ்ணுவின் தாமக்ளாகச்சிந்தித்து, அவரது பிரஹ்மத்வத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றனவென வொன்றுகூறினார். இந்தவிஷயத்தை நூரம்பத்திலேயே அறுத்த எறித்தவிட்டோமாகையால், மீண்டும் இங்குப்போராடலை நிறுத்திக் கொள்க. இதுநிற்க.

தீக்ஷிதரவர்கள் அத்வைதியாகையால் அவர் பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களையும், துரியப்பொருளையும் ஒன்றெனக்கூறுவொனவும், அவர் பேதங்கொள்ளின், அவரது அத்வைதமதங்கெடுமெனவும், அபேதவாதியாகிய அவரதுகட்சியால் சைவர்களுக்கு ஓர்பயனுமுண்டாகமாட்டாதெனவும் ஈமதபண்டிதர் பிரஸங்கித்தார். அவ்வமலதேசிகராகிய தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் அத்வைதியோ? சைவசித்தாந்தியோ? வேறு எத்தலித்தாந்தியோ? அவகனியாம் விசாரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் வேதசிவாகமங்களிலின்புடையவர். சிவபரத்வஸ்தாபனமே பெருத்தவமாகக்கொண்டவர். துரியம் சிவமென்றே தெளிந்துபதேசிக்குஞ் சிவஞானபாறு. அவரது பாதனேவையின்மிக்கது எமக்குவேறொன்றுமில்லை. அவர் போலியத்தவிதமாகிய மாயாவாதத்தை அவலம்பித்தவராக ஈமதன்பர்கொண்டது திரிபுணர்ச்சியேயாம். விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நிருஸிம்ஹதாபிரியில் எப்படித் துரியசிவன்துறையுந்தார் என்று ஈமதன்பர்கடையினார். இராமதாபிரியில் அச்சிவன்

ஆபாசவிளக்கம்.

கக

“சிவமத்வைதம் சாந்தம் சதுர்த்தம்மந்யந்தே” என்று எப்படி நுழைந்தாரோ, அப்படியே ந்ருஸிம்ஹமதாபிநியிலும் அவர் நுழைந்தாரென்க. “ருதகும்ஸத்யம் பரம்பரஹ்ம-புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம், ஊர்த்வரேதம் விருபாட்சம்-சங்கரம்நீலலோஹிதம், உமாபதிபசுபதி-பிநாகேஹ்யமிதத்யுதி; ஈசானஸ்ஸர்வவித்யாநா-மீச்வரஸ்ஸர்வபூதாதாம்” என்னும் இந்த ந்ருஸிம்ஹதாபிரி வசனத்தில் சிவன்துழைந்திருக்கின்றாரா? இல்லையா? என்று மத்யஸ்தபுத்தியுடையவர்கள் யோசித்து ஸந்தோஷிக்கட்டும். இதற்கு நமதுஜயங்கார் வயிற்றெரிந்து கொடுத்தார்களும் அபார்த்தத்தையும் யோசிக்கட்டும். எல்லாவுபநிஷத்துக்களிலும் இப்படியே சிவன் துழைந்து துழைந்துவருகின்றார். அவர் துழையாதபோது அவ்வுபநிஷத்துக்கள் உயிர்வசியாத ஜடமாகிய பிணங்களோடுதானே ஒப்பிடத்தகும். இதுநிற்க. இப்பாஞ்சராத்திரியார் வேறொருபுதுமைகூறினார். அது “சிவன்சரபரூபியாகி நரசிங்கத்தையடித்து ஜயித்ததாகச்சொல்லுங் கட்டுக்கதையைநட்பும் நமதுசைவப்பழம்” என்று எமது நாயகரவர்களைத் துஷித்ததேயாம். ந்ருஸிம்ஹனைக்கூறுவந்த உபநிஷத்து ந்ருஸிம்ஹதாபிரி எனப் பிரகாசிக்கின்றது. அந்த ந்ருஸிம்ஹனது கர்வபஞ்சனஞ்செய்யவொழுந்த சரபமூர்த்தியைக்கூறுவந்த உபநிஷத்துச் சரபோபநிஷத்து எனப் பிரகாசிக்கின்றது. அச்சரபோபநிஷத்தில், “யோகோரம்வேஷமாஸ்தாய-சரபாக்யம், மஹேச்வரஃ ந்ருஸிம்ஹம் லோகஹந்தாரம் - ஸஞ்சகாநமஹாபல:” என்னும் வசனத்தால் பயங்கரமான சரபமென்னும் வேஷத்தைத்தரித்து லோகபிடிதராயிருந்த ந்ருஸிம்ஹனா அடித்தவர் எனச் சிவபெருமான் துதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ்வுபநிஷத்தை நமதன்பர் கட்டுக்கதையெனவொதுக்கின், அவர்கொண்டாடிய ந்ருஸிம்ஹதாபிரியின்கதி என்னாகும்? அவரது வயசின்றளர்ச்சியால் யோசனைமட்டிட்டு வாய்திறந்தார்போலும். இதுநிற்க.

நாமதன்பர் கைவல்யசுருதியில், (“தூரியசிவனைச்சாதிக்க யாதொரு ஆதாரமுமில்லை” என்றுகூறி, “இதிற்போந்த பிரஹ்மபதம் ஸாமான்யவாசகம். புருஷபதம் ஸ்ரீகாந்தன் திருநாமமாகையாலே விசேஷவாசகம். இவ்விரண்டுபதங்களும் பசுவதிகரணநியாயத்தாலே ஸ்ரீயப்பதியையே குறிக்கின்றன” என்று குளறிவழிந்து, “உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம்பரபும் த்ரிலோசனம் நீலகண்டம்பரசாந்தம், த்யாத்வாமுநிர்க்கச்சதிபூதயோநிம், ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸுபரஸ்தாத்” என்றவாக்கியம் இவ்வுபநிஷத்தின் நடுவில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதைத் தூரியதத்வம்பரசிவன் என்பதற்கு ஆதாரமாகத்

தேவதர்சொல்லுவின்றார். இது அஸங்கதம்”) என்று பேய்க்கூச்சலிட்டார். இவருக்குப் பிரானுதாரமாகத் தேடிக்கொண்ட பசுவதிகரண நியாயத்திற்குப் பல்லுடைந்துபோனசங்கதியையாய் பலருக்குத் தெரிவித்துவிட்டோமாகையால், இவர் இனி அதனைத் தொடும்போதெல்லாம் பண்டிதர்கள் பரிகாசமே செய்வார்கள். அவர்கொண்ட கருத்தின்படி, கைவல்யத்திற்போந்த பிரஹ்ம-புருஷ சப்தங்கள் நாராயணனை விளக்கமாட்டா. பிரஹ்மமும், புருஷனுஞ் சிவபரஞ்சுடையோம். இவரே “உமாஸஹாயம்” இத்யாதி பிரயோகங்களால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பரம்பொருளாம். இதிலுள்ள உமாஸஹாயம்-பரமேஸ்வரம்-ப்ரபு-தரிலோசகம் - கீலகண்டம் - ப்ரசார்தம் என்னும் பதங்கள் அந்தரியாமியான நாராயணபரமாகவே நிற்கும் எனவுங் கொஞ்சி நமதன்பர் மகிழ்த்திருக்கிறார். ஓர் விடபுருஷனைப்பார்த்து இவரில் எனதுபர்த்தா அந்தரியாமியாயிருக்கிறாண்டு என்று அவனைக் கூடமுயங்கத்துணியும் விபசாரியினது செய்கையே ஈண்டமைவுடைத்து. இவ்வசனத்திற் பெறப்பட்ட பிரஹ்மயோகம் - பூதயோகம் என்ற பிரயோகங்களுக்கு அவர் ஏதேதோ குளறிவழிவின்றார். அவைகளைப் பிரஸ்தாபித்து வீண்காலகேடுபஞ்செய்வது அவசியமன்றெனவிடுத்தாம். பண்டிதர்கள் அவைகளைப்பார்த்தால் அவரதுமதியைப் பாவிசர்மதியினும் அல்பமாக மதித்தப்பாற்றுவர். பிரஹ்மாவுக்குப் பிறப்படமாயுள்ளவர், பூதங்களுக்குப் பிறப்பிடமாயுள்ளவர் என்பதே அவைகளினுண்மைக்கருத்தாம். பிரஹ்மத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடையவர் என்னும் அவர்கூற்றைத்தழுவின, “அசித்த்யம்-அவ்யக்தம் - அகந்தரூபம்-சிவம்-ப்ரசார்தம்-அம்ருதம் - ப்ரஹ்மயோகம்” என்னுஞ் சப்தபந்திகளுக்கு எவ்வாறுபொருள்கொள்வது? இவற்றை நோபார்க்கும் ஸாதக்களுக்கு நமதன்பரது வியாக்யானம் அமேத்யஸ்பர்சம்போலக் குலைகடுக்கப்பண்ணுமென்க. பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்கள் சிவனுலுண்டிபண்ணப்பட்டார்கள் என்று அதர்வசிகை கூறுவதால், பிரஹ்மாவுக்குப் பிறப்பிடமாயுள்ளவர் சிவபரஞ்சுடொன்பது நிலைபெறும். “ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதாதாம்” என்றதேத்யாதி மத்திரங்களால் “பூதயோகம்” என்றதும் நிலைக்கும். கேவலம் சிவபரத்வபோதகமாகிய இவ்வுபநிஷத்தில் வந்துவீழ்த்த தமக்கும் பிறர்க்குமுபயோகப்படாமற்போமாறு கலக்கியுக்குமியலையாமென்னென்று கூறுவோம்? அம்மம்! இவர்கிதை பாவக்களஞ்சியமோ? பாமரக்கொட்டகமோ? பழவினைப்பொக்கிஷமோ? கொடிது! கொடிது!! இத்தச்சுருதியில் “ஸப்ரஹ்மஸிவ:” எனவும், “ஸஏவலிஷ்ணுஸ்ஸப்ராண:” எனவும் படிக்கப்படுதலால் திரிமூர்த்திகளும் பர

சிவ விபூதிகளாயினர். இதனால், சிவனாது துரியத்வம் வியத்தமாகி யது. அன்றியும், “தூய்மைநாமஸூயத்போஜ்யம்-போக்தாபோகச் சயத்பவேத், தேத்பயோவிலக்ஷணஸ்ஸாஹி - சித்மாத்தோஹம்ஸநா சிவ:” என்னும்வசனத்தில் ஜாக்ரமுதலிய மூன்றுஸ்தானங்களிலும் புறிக் கத்தக்கதும், புறிக்கிறவனும், போகமுமாகிய பொருள்களுக் குவிலட்சணமும், ஸாட்சியும், சித்மாத்ரமுமாயுள்ளது ஸதாசிவப் பொருளென்று விளங்குவதாலும் அவஸ்தாத்ரயாதீதமாகிய மூவறா யுங்கடந்த துரியநிலை வியத்தமாகியது. இவைகளை யோராமல் கைவல் யம் சிவனாது துரியத்வத்தை விளக்கினதில்லைபென்று ஐயங்கார் பேசியது அவனா முடியிருக்கும் அந்ததமஸின்பயனென்றே அறிய வேண்டியது. இவ்வுபநிஷத்பாகத்திற்கு யாம் தக்கபொருள் கூறு கின்றோம். “ஏகாந்தஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்திலிருந்து சுத்த னாமி, நேராகியகழுத்துத்தலையுடம்புகளையுடையனாய், அத்யாச்ர மஸ்தனாய், இந்திரியங்களனைத்தையும் அடக்கிப் பக்தியால் தனது ஆசாரியனாயிறைஞ்சி, ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தைத் துகளற்றசுத்தமாக க்கருதி, அதன்மத்தியிலேதெளிவுடையவராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணுதற்கரியவராய், வெளிப்படாதவராய், அகந்தரூபராய், சிவ னாய், அமிர்தராய், பிரஹ்மயோனியாய், தத்பதமாய், ஆதிமத்தியாந்த விஷ்ணராய், ஏகராய், விபுவாய், சிதாந்தரூபராய், அருபராய், அத் புதராய், உமாஸஹாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், மூக்கண் ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாந்தராய், பூதயோநியாய், ஸமஸ்த ஸாக்ஷியா யிருப்பவரைத்தியானித்து, அதனால் முனியாகி இருளின் மேற்போவான். அவர் பிரஹ்மா, அவர் சிவன், அவர் இந்திரன், அவ ரழிவற்றவர், மேலானவர், சுவப்பிரகாசர், அவரே விஷ்ணு, அவர் பிராணன், அவர்காலன், அக்னி, அவர்சந்திரன், அவரே இருந்தது மிருப்பதுமாகிய எல்லாமானவர், என்றுமுள்ளவர், அவரையறிந்த அதனால் மிருத்யுவைக்கடப்பன். முத்திக்கு வேறுவழியில்லை” என்பதேயாம். இதனைத்தரிசித்தபேர் இதில் சிவனாது துரியத்வம் பெ ரப்பட்டிருக்கின்றதோ? இல்லையோ? என்பதைச் சலபமாக அறிய லாம். அதர்வசிகை முதலியவற்றால் துரியராகப்போந்த சிவனை இப்பிஞ்சுவைஷ்ணவர் கைவல்யம் துரியமொனக் கழறினதில்லையெ ன்றுபேசியது அவரதுவைஷ்ணவத்தை எமது தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் மண்ணைவெட்டிக்கீழேபோட்டுப் புதைத்தவிட்டதனாலென்க. இது நிர்க்.

நமது சிற்றூத்தக்காட்டுவைஷ்ணவர் “அதர்வசிகை துரியசி வனை ஸ்தாபிக்கச்சக்தியற்றது” எனத்தொடங்கி, அதில் தியேயன்

ஆர் எனப் பிறந்தகேள்விக்குக் “காரணந்துத்யேய:” எனப் பதிலுண்டாகியது எனமுடித்து, “காரணமோ மஹோபநிஷதாதிகளான ப்ராபகவாக்கியங்களுளே நாராயணனென்பதாக அறியலாகிறது என அழுதுதொலைத்தார். இதற்குமுன் இவரைப்போல் அழுதவரொருவருமில்லை. இவரது ஒப்பாரி உசிதந்தான். இனி இவரருகையையாம் ஒயப்பண்ணுகிஞோம். இவர்காட்டிய மஹோபநிஷத்தினுபக்ரமத்தில் “ஏகோஹவை நாராயண-ஆஸீந்-நப்ரஹ்மானேசாக:” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் நாராயணரும், பிரஹ்மாவும், சிவனும் பிரஸ்தாபிக்கப்படனர். இவருள் பிரஹ்மருத்ரர்களைநோக்க நாராயணருக்கு ஆதிக்யமுண்டாயினதேயன்றிப் பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களைக்கடத்த சிவனுக்கு மகிமைமகுறைந்ததாக ஏற்படவில்லை. இந்தச்சூருதியில் “ஏகோஹவை நாராயண-ஆஸீந் நப்ரஹ்மானேசாக:” என்றிருப்பதோடு (நவிஷ்ணு:) எனவுயிருந்திடின், நமதன்பர்தேடிய ஜடவிஷ்ணுவுக்கு ஒருக்கால்பிழைப்புண்டாகலாம். பிரஹ்மாவும், ஈசானும், இவர்களுக்குமேலிட்டவராகத் துதிக்கப்படும் நாராயணருமாகிய மூவரும் துரியசிவனால் படைக்கப்பட்டு அழிவின்றவர்களென்பதை இவ்வுபநிஷத்திற்குளே “ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ராச்ச, ஸர்வாவாபூதஜாதய:, நாசமேவாதுதாவந்தி” என்று பிரஸங்கித்திருக்கின்றது. அன்றியும், “ஸசிவஸஸஹரீர்விதி:” என்று திரிமூர்த்திகளுஞ் சிவவிபூதிகளாதலங் கூறியிருக்கின்றது. அத்தரீயம் இதுவென்பததோன்ற,

“தஸ்மாதிசானோமஹாதேவோமஹாதேவ:”

“பராத்பரதரம் யந்மஹதோமஹாதம்

ஸ்வரூபதேஜோமயசாச்வதம்சிவம்”

“சிவஏவஸ்யயத்ஸாக்ஷாத்”

“ஸர்வம்சாந்தம்கிராலம்பம்

வ்யோமஸ்தம்சாச்வதம்சிவம்”

என்னும் வாக்கியங்கள் பிறந்துள்ளன. இன்னும் பலவுள. இவைகளையெல்லாம் நமதன்பர் அதுவாதங்களென்று அலறிக்கூவுவர். பிரஹ்மேசான்களுக்குக் காரணராய் முதற்கண்வெளிப்பட்ட நாராயணரைப் பின்னர் அவ்விருவரோடுசேர்த்துப் பிறப்பிக்கப்பட்டாரெனவும், நாசமாயினாரெனவும், அவரும் ஏனையிருவரும் விபூதிகளாயினானவும் அவ்வுபநிஷத்துப்படித்தலாலும், திரிமூர்த்திகளுக்கும் மேலானவர் நாராயணரென்று அது படியாமையாலும், அத்திரிமூர்த்திகளுக்கும் மேலானவர் சம்பு என்றுபடித்த அதர்வசிகைக்கு விரோதமாக அது படியாதாகையாலும், அதிற்போந்த ஈசான

ஆபாசவிளக்கம்.

உரு

மஹாதேவ-பராத்பரதரங்களாகிய சிவவாசகங்களை அநுவாதமென்பது அறியாமையாகவேமுடியும். நாராயணர்தியாதாவாகப்படிக்கப்பட்டவராதலால், அவருக்கு ஆதிக்யம்போதர அவ்வுபநிஷத்துப் பிரஹ்மசிவாதிசப்தங்களால் கௌரவங்கல்பித்துபசரித்தவாற்றிக. நமதன்பர்காட்டிய மஹோபநிஷத்து மல்லாந்துபடுத்துக்கொண்டமையால், அவர் அவ்வுபநிஷத்தால் விஷ்ணுபரத்வஞ்சாதித்து, அதனைக்கொண்டவந்து அதர்வசிகையோடு முடிபோட்டுவைத்தது அறுந்துபோய்விட்டது. மஹோபநிஷத்திற் போந்த நாராயணரை அதர்வசிகை (நகாரணம்) என்று அடியிற்றள்ளிச் சம்புவாகிய காரணப்பொருளைக் “காரணந்தத்யேச்சம்பு” என்று முடியிற்கொண்டு கூத்தாடுவதால் நமதன்பர் சம்புவைமறைத்து நாராயணரைநாடிப்போனது ஸாதுக்கள் நகைக்கவேயிட்டுச்செய்தது. ஒருவன்மற்றொருவனைப்பார்த்த உன்குடும்பிஎங்கேயென்றுகேட்டால் அவன் என்குடும்பி பக்கத்துவீட்டுப்பையனிடத்திலேயிருக்கின்றது என்பதற்கே நமதநன்பர்தேடியநியாயம் ஒத்திருப்பதாக யாமொதுக்கினோம்.

இம்மட்டோ, இப்பேய்மதியார் வரம்பிற்கட்டுப்படாமல் “இதிலுள்ள சம்புசிவாதிநாமங்கள் ரூடியையிழந்து புரோவாதாது குணமாக நாராயணனை (வசிக்கிறீன்) என்றுகொள்ளவேண்டும். தொடக்கத்தில் (புருஷதைய்ய) என்ற வாக்யத்தாலே புருஷனைப் பிரதிபாதிக்கிறதென்பது ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றது. புருஷசருதியாலே நாராயணனென்று விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது” என்றற்றோடக்கத்துப் பிரஸாபங்களுக்கும் ஆரம்பித்தார். இவரது பிரஸங்கத்தில் (வசிக்கிறீன்) என்று ஒர்பிரயோகஞ்செய்தார். அது இன்னபாணையென்று எமக்குவிளங்கவில்லை. இதுநிற்க. சம்புவாதிநாமங்கள் ஏனோ ரூடியையிழந்திடும்? இவ்வாறுபிதம்றுதல் ஓர்கற்புடையநங்கையைப் பார்த்து இதோவுன்னைக்கைகோத்துநிற்குமிவன் உனதுகணவனைப்போலிருக்கின்றான். உனதுகணவனன்று. நானே உனது மெய்யானகணவன் என்றுபேசி மானமிழந்தமதிக்கேடனுக்கே ஒப்பிடத்தக்கது. கற்புடையநாயகி தன்கணவனையே கண்குளிரப் பார்ப்பதன்றி, ஏனையோரைக் காலாலொதுக்குதல் போல அவ்வதர்வசிகை “சிவஏகோத்த்யேய” என்று சிவனைப் புகழ்ந்தும், பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களைப் பிரஸ்தாபித்து “நகாரணம்-ஸர்வமந்யத்பரித்யஜ்ய” என்று வாய்திறந்திகழ்ந்துத் தனதுநிறையைக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. இவைகளை நமதன்பர் ஏனோயோசித்திலர்? இவைகளையோசியாது அவ்வதர்வசிகை நகாரணம் என்றொதுக்கிய நாராயணரை நமதன்பர் அதற்குப் புரோவாதாது

உச

இராமதத்வதிபிகைமினது

குணமாகப்பொருந்தும் என்று புணர்த்தப்பார்த்தது அந்தணர்குலத்தருங்கொடியொருத்திக்கு அவளருங்கடியால் வரித்தவரணையகற்றி அவளிக்கும் அக்ரஹாரத்திற்கப்பால்வமிக்கும் அயற்குலமைத்தனைக் கரவாற்சேர்ப்பிக்கமுயலு மறிவிலியின்செய்கையோடுமன்றோ ஒத்தப்பொலிவெய்யியது? இவ்வுபநிஷத்திலுள்ள புருஷபதம் “தம் சாநம்புருஷம்” என்னும் புருஷனையேயன்றி “யோநிர்ஜார்த்தநஃ” என்னும் பெண்ணுமியநாராயணனைப்போய்ச் சேராது. இவர் பதிவிரதையைவிபசாரியாக்கவும், பிராஹ்மணப்பெண்ணைப் பிரஷ்டையாக்கவும் தலைப்படுதல்போலவே விஷ்ணுவாகிய ஸ்திரீயையும் புருஷனாக்கப்பார்க்கினார். இதுமுடியாதகாரியம்.

(இ)வரிவ்வளவிலமையாமல் சிவபரஞ்சடனாச்சுட்டி “இவனைத் தியேயமொன்றுசொல்வதெங்ஙனம்?” என வோர்பேராச்சரியங்கண்டுகறிஞர். இதனை இவரது உள்ளத்தைமுடியிருக்கும் அந்ததமசயாவருடையகண்களையும் முடிவிட்டதாக எண்ணியெழுதிக் கொண்டார்போலும். அவ்வுபநிஷத்திற்குனேயன்றோ

“காரணத்தத்யேச்சம்பு”

“த்யாயீதேசாநம்”

“சிவஐகோத்யேயு”

என்னுந் தியேயவசனங்கள் பொலிந்துகிடக்கின்றன? இவற்குல் எமது சிவபரஞ்சடர் தியேயராதல்வெளிப்படை. இந்தவுபநிஷத்திலாவது, இவர் புரோவாதங்கள் என்று கட்டிக்கொண்டழும் சுபாலம்-மஹோபநிஷத்துமுதலிய வேறு எந்தவுபநிஷத்துக்களிலாவது நாராயணர் தியேயர் என்றபடிக்கு மோர்வசனத்தைத் தேடியெடுத்துக்கொண்டு சபையின்முந்த யோக்யதைகெட்டுக்கிடக்குமிவரது அவகதியையழுத்திப்பாராமல் எமது சிவகதியின்மேற் சினந்தது அவரது பாவத்தின்கொழுமையேயாம். ஆயின், அவ்வதர்வசிகையில், “த்யாதாருத்ரஃ” என்றுகூறியிருப்பது என்னையெனின், அது “நாராயணபரோத்யாதா” என்பது போன்றதாம். நாராயணன்தியாதா, உருத்திரன் தியாதா என்கையால் இவர்களே நகாரணம் என்றோதக்கப்பெற்றவர்களாம். “த்யாதாருத்ரஃ” என்பதற்கு முன்வசனமாக “த்யாநம்விஷ்ணு” என்று கூறியிருத்தலை நமதன்பர் பாப்பதற்குக் கண்குருடாய்விட்டதுபோலும். “த்யாநம்விஷ்ணு” என்று இவ்வுபநிஷத்திற் படிக்கப்பட்டபடியே நாராயணத்திலும் “நாராயணபரோத்யாதா-த்யாநம்நாராயணபரஃ” என்றுகூறியிருத்தலையும் ஸாதக்கன்கண்டு ஸந்தோஷிப்பார்கள். இதனால் “த்யாதாருத்ரஃ” என்று குணருத்ரனைப் பிரஸ்தாபித்தவசனம்

ஆபாசவிளக்கம்.

உரு

“காரணத்தையேச் சம்பு” என்றதுமுதலிய துரிய சிவவாசக சுருதிகளைப் பாதிக்கமாட்டாது. நாராயணர் தியேயனென்று இவ்வுபநிஷத்துக் கூறுமாயின், நமது அன்பர் “த்யாதா ருத்ரா” என்னும் பகுதியை அதற்கு வியாப்பியமாக்கலாம். அவரநிர்ஷ்டம் இங்கு மில்லை. எங்குமில்லை. என்செய்வார்பாவம்! இனி இவர் வேறொரு பெருங்காரியஞ்செய்திருக்கிறார். என்னெனின், சம்புசுபத்திற்கு வைஜயந்தி-வல்லகாஜெயந்தி முதலியவைகளால் பல அர்த்தங்களுண்டென்று சாதித்ததேயாம். இதனால், இவர்அடைந்த பிரயோஜனம் ஈதெனவிளங்கவில்லை. இவர்கண்டுபிடித்த பவர்த்தங்களில் நாராயணருமொருவராக வெளிப்படின, ஒருவாறு இவர் அல்பஸந்தோஷியாகவாவது ஆகலாம். அந்தப்பிரஸ்தாபமே கிடை யாது. என்னை? அதற்குப் பிரஹ்மா பொருளாயினொனின், பிரஹ்மா பொருளானால் விஷ்ணுவடைந்தலாபம் யாது? அந்தப்பிரஹ்மாவை அதேவசனத்தில் விஷ்ணுருத்ரர்களோடுசேர்த்து நகாரணம் என்று ஒதுக்கிவிட்டமையாலும், அவரை விஷ்ணுவுக்கும் கீழிட்டவரென்று பலசுருதிகள் கூறுகின்றமையாலும், அவரைச் சம்பு என்றுஅழைத்து, அவரோ துரியப்பொருளென்று நமதன்பருங்கூறா கையாலும், குணமூர்த்தியுந் துரியமூர்த்தியுமாக இரண்டுபிரஹ்மாக்களை வேதம் எங்கும்படியாமையாலும் அவர்தேடிக்கொண்ட வசனங்கள் அவரைத் தெருவிலேயேவிட்டன. இவ்வுண்மைகளை யுணர்ந்தபேர் இவர் “இந்தச்சிகையில்சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவினுடையவுற்பத்தி அவதாரமென்பது ஸ்பஷ்டம்” என்று எழுதிக்கொண்டதை எங்ஙனோ ஒப்புவார்கள்? அவதாரமும், அதிஷ்டாநமும் அபேதப்பொருளாகையால், அவதாரத்திற் கங்கீகரித்துக்கொண்டவுற்பத்தி அதிஷ்டாநத்தையும் பற்றியிழுக்காமற்போகாது. இதனால், சிவனிடத்திலேயே நாராயணர்பிறந்தாரென்பதும், அவர் நகாரணனென்பதும், சிவனேகாரணனென்பதும், அவரோ தியேயனென்பதும் ஸித்தாந்தமாயின. இவர் தமது வழுத்திராட்டினோர் மூலையில் “நாராயணபதம் மூலகாரணபூதனாகிய ஸ்ரீகாந்தனுக்கு வாசகமாயிருப்பினும் அவரது அவதாரமூர்த்தியாகிய நாராயணனென்னுமிருடையை விசேடித்துச்சொல்லும்” எனவும், “ஸ்ரீகாந்தவாசகமான விஷ்ணுபதமும் பரவாசுதேவமூர்த்தியினுடைய வ்யூஹபூதர்களாகிய ஸங்கர்ஷணிகளிலொருவராகிய ப்ரத்யும்நமூர்த்திக்கும் வாசகமாம்” எனவும் எழுதியிருக்கின்றார். நாராயண - விஷ்ணுநாமங்கள் நாராயணனது அவதாரத்திற்கும், விஷ்ணுவினதுவ்யூகத்திற்கும் முறையேஅமைத்தவாறு உமாசுந்தவாசகமான சம்புபத

௨௬

இராமதத்வதிபிகையினது

மும் அச்சம்புவினது வ்யூஹபூதர்களாகியமூவருள் பிரஹ்மாவுக்கும் உருத்திரருக்கும் அமரகோசாதிகள் படித்திருக்கலாம். இவற்றை நமதன்பர் கவனியாமலே வெளிவந்து பரிபவமெய்தினார். இதிலே யாமொருவிசேடங்கண்டோம். என்னெனின், இவருடையமுதற்பாகத்தில் “மற்றொருபொருளில் பிரயோகிக்கத்தகாத நாராயணபதத்தாலே சொல்லப்படும் ஸ்ரீகாந்தனையே பிரஹ்மமென்று சொல்வது உசிதம்” என்று எழுதிக்கொண்டது அழிந்தபோனதேயாம். மற்றொருபொருளில் வினியோகிக்கத்தகாதது என்ற நாராயணபதம் நாராயணவிருடயின்றலையிலுமேறியதால், நாராயணரது பிரஹ்மத்வம் விபசரித்துப்போய்விட்டது. இவரும் அபேதமாகையால் பாதகமின்றெனின், நாராயணருக்கு அபகர்வுநேர்ந்தவிடங்களி லீவ்வபேதப் பிரஸங்கமுதிப்போக வதனை அவதாரத்தின்றலேமேன்றி ஒடிப்போவதென்னை? இவைகளை இனியேனுங்கூர்ந்துயோசித்து அடங்குவாராக.

இனி, இவர் “யதாதமஸ்தந்திவாநராத்திரி-நஸந்சாஸ்சிவ, எவகேவல:” என்னுஞ் சுவேதரவாக்யமும் சுபாலத்திற்குவாதமாகி நாராயணனே பிரளயதசையில் விஞ்சியிருக்குஞ் சேதனைன் எனத் தெரிவிக்கின்றது எனத் தெரிவித்தார். யதா-ததா முதலிய அறிகுறிகள் அதுவாதத்திற்குரியனவெனவும் அதாரங்குறிஞர். அன்றியும், இவரோ (“யதாநேயோஷ்டாகபால” மென்கிறவிடத்தின்போலே இவ்வாக்யமும் விதாயகமாகலாமாகையாலே சிவனே காரணம்”) என்று சைவர் ஸமர்த்தித்துக்கொள்வதாகவும் பிரஸ்தாபித்தார். இந்தப் பிரஸங்கத்தால் நமதன்பர் சாதித்தது ஒன்றுங்காணோம். யதா என்பதை அதுவாதமென்றே கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லையென்று “யதாநேயோஷ்டாகபாலம்” என்கிறஸாட்சிகாட்டிச் சைவர்கள் சாதித்தக்கொள்வதாக நமதன்பர் பிரஸ்தாபித்தாரோயன்றி அந்தஸாஹியை ரத்துசெய்யவில்லை. அதனை அவரழிக்காமையால் யதா-ததா முதலியன அதுவாதத்தினறிகுறிகளென்று அவொழுதியது சின்றுவற்றியதாயிற்று. இதனாலும், எவ்களதுமுதற்பாகத்திலீவ்விஷயம் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டதனாலும், சுபாலத்திற்போந்த நாராயணர் சிவதீர்யத்திற்கடங்கினமையாலும் சுவேதாசுவதரத்தை அதுவாதமென்று நமதன்பரலறியவாதம் அபவாதமாகவேமுடிந்தது. இவர் இந்தஸுத்தர்ப்பத்தில் “நாராயணனே பிரளயதசையில் விஞ்சியிருக்குஞ் சேதனைன்” என வோர்பிரயோகஞ்செய்தார். இந்த ஸமயத்தில் ஜடதீர்யவிஷ்ணுவைத் தெருவிலேவிட்டார். சேதனைன் விஞ்சியிருக்குமென்கையால், இவரது துர்யஜடம் அசேதன

மும், விஞ்சியிராதவஸத்துமென்பதற்கு ஐயமுளதேயோ? முன்னொ பெின்முரண்க்குறுத லிவரதியற்கையென்க. இவரதுமுக்கியசேத னன் மூவரிடங்கினைமையால், அவன் நகாரணம் என்று ஒதுக்கப் பட்டான். இவர்தேடியஜடமுஞ் சேதனமுமாகிய இரண்டும் பிர ணயதசையில் விஞ்சுதலொழிந்தமையால் சுவேதாசுவதரத்திற்போந் த (சிவவெகேவல:) என்னும்வசனம் இவரது கறுப்புநாராயணனது என்று போராடவந்தது வேரோடறுந்தது. நாராயணன் ஜலசாயி. இவனைவிழுங்குகிறவன் உருத்திரன். “அர்த்தசந்த்ராக்குநிஜலம்- விஷ்ணுஸ்தஸ்யாதிதேவதா, த்ரிகோணமண்டலம்வஹீ - ருத்ராஸ்யாதிதேவதா” என்று விஷ்ணுருத்ராக்குடைய யோக்யதையைக் கூறி, “ஆகாசமண்டலம்வ்ருத்தம் - பரவஸ்த்வதிதேவதா” என்று யோகசிகோபநிஷத்த முடிவுகூறியது. பரவஸ்து இதுவென்பது தோன்ற மற்றோரிடத்தில் “ஆகாசமண்டலம்வ்ருத்தம்-தேவதாஸ்ய ஸதாசிவ:” என்றுகூறியது. இதனால், ருத்ரானுக்கு அடங்கினவர் விஷ்ணுவெனல் ஸித்தம். இவ்விருவளாயுங்கடந்த பரவஸ்து ஒன் றும் இதிற்கேட்கப்பட்டது. இதனால், நாராயணர்தான் விஞ்சிய பொருள் என்று நகைக்குநானாமல் நமதன்பர்கூறியது துக்கிச்சத்தக் கதாயிற்று. அன்றியு மவ்வுபநிஷத்தில், “விஷ்ணுருபீமஹாயோகே- பாலயேதகிலம்ஜகத்-ருத்ராருபோமனோயுஞ்ஜந்- ஸம்ஹரத்யேவதேஜ ஸா” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இம்மட்டோ, தேஜோபிந்தாபநி ஷத்த “ரக்ஷகோவிஷ்ணுரித்யாதி-ப்ரஹ்மாஸ்ருஷ்டேதுகாரணம்- ஸம்ஹாரேருத்ர இத்யேவம்” என்றுகூறுகின்றது. இப்படியே எல் லாவுபநிஷத்துக்களுங் கூறுகின்றன. ஸம்ஹாரகர்த்தருதவம் விஷ் ணுவுக்கு யாண்டுங்கூறவேயில்லை. விஷ்ணுவுக்கு ஸம்ஹாரகிருத்யம் ஹைமாகாமையினற்றானன்றோ இராமன் உருத்திராம்சத்தைத் தாங்கி இராவணனை ஸம்ஹரித்தானென்று இராமாயணம் கூறியது? “நப்ரஹ்மானேசாந:” என்றது மஹாப்ரளயத்தைச் சுட்டியதன்று. இவற்றையோராது உருத்திரனது ஸம்ஹாரத்திலடங்கிய நாராயண னை ஸர்வஸம்ஹாரமுர்த்தியாகக் கூறவந்தது நமதன்பரது தெளிவி ன்மையேயாம். “ப்ரத்யக்ஜநஸ்திஷ்டதிஸஞ்சுகோசாந்தகாலே-ஏக யேவருத்ரோநத்விதியாயதஸ்தே-நப்ரஹ்மா நவிஷ்ணுர் நஸூர்யோ நாக்னிசந்த்ரதாரகா:” எனவெழுந்த மஹாப்ரளயத்தில் விஞ்சிய சேதனன் சிவன் என்று ஒரு சுருதிகூறியது. “அதகன்மாதூச்யதே மஜேஷ்வர:யஸ்ஸர்வார் லோகாந்ஸம்பக்ஷஸ் ஸம்பஜத்யஜஸ்ரம் ஸ்ருஜயதிவாஸயதிவா-தஸ்மாதூச்யதேமஜேஷ்வர:” எனவெழுந்து ஸகலவிசுவங்கனையும் பக்ஷிக்கின்றவனும், ரக்ஷிக்கின்றவனும், ஸ்ரு

ஜிக்மின்றவனும், தன்னில் வசிக்கச்செய்தின்றவனுமாகிய காரணத் தாலேயே சிவன் மஹேசுவரனென்று சொல்லப்படுகின்றார் என்று வேறொருசுருதியுடையது. “யோவிஸ்புவிக்கோலலாடஜேந-ஸ்வம் ஜகத்பஸ்மஸாத்நரோதி - புனச்சஸ்ருஷ்ட்வாபுநரப்யரகூத - தேவ ம்ஸ்வதந்த்ரஃப்ரகமகரோதி” என மற்றொருசுருதியெழுந்து நெற்றி யிற்கண்படைத்த சிவபராஞ்சுடரே ஸர்வஸம்ஹாரத்தையும், ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிவினாயுஞ் செய்கின்றானெனக் கோஷிக்கின்றது. “யோந் தகாலே ஸர்வலோகாக் ஸஞ்சஹார” எனப் பின்னொருசுருதியெழுந் து சிவனே ஸம்ஹாரகர்த்தா என்று ஸ்தாபிக்கின்றது. “யஸ்ஸர் வேபரமகாலே ஸர்வாநாத்மயுபஸம்ஹருத்ய-ஸ்வாத்மாநந்தேஸு கேமோததே ப்ரகாசதேவாஸுதேவஃ” என வேறொருசுருதியெழுந்து எவர் பரமகாலத்தில் ஸர்வத்தைதயந் தன்னிடத்திலேயே யுபஸம்ஹா ரஞ்செய்து தன்னாத்மாநந்தஸுகத்தில் ஸந்தோஷித்தக்கொண்டிருக்கின்றாரோ, எவர் தனக்குத்தானே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றாரோ அவரோதேவர் என்று ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தியாகிய சிவபராஞ் சுடனா விதந்தோதியது. “பஞ்சக்ருத்யநியந்தாரம்” எனவும், “பஞ்சப்ரஹ்மேரபஸம்ஹாரம்-க்ருத்வாஸ்வாத்மநிஸம்ஸ்திதம்” எனவும், வேறொருசுருதியெழுந்து சிவபெருமான் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹார திரோபவாதுக்கரங்களைச் செய்பவனெனவும், பிரஹ்மமாகியதனது பஞ்சகிருத்யங்களைவிஷ்டித்தலால் பஞ்சப்ரஹ்மங்களென்றபசரிக் கப்படும் பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரமஹேசுவர ஸதாசிவமூர்த்திகளைத் தன் னிடத்தி லுபஸம்ஹாரஞ்செய்து ஸ்திரமாகவிருப்பவரெனவும் விச தப்படுத்தியது. அதேசுருதியானது “ஸ்வமாயாவைபவாத்ஸ்வாந்-ஸம்ஹருத்யஸ்வாத்மநிஸ்திதஃ” எனவெழுந்து தனதுசக்தியின் வல் மபத்தால் ஸர்வஸம்ஹாரஞ்செய்து தனக்குத்தானே சிவம்பிரகாசித் தக்கொண்டிருக்கின்றதென ஸ்தாபிக்கின்றது. இன்ன பலசுருதிகள் சிவனே ஸர்வஸம்ஹாரஞ்செய்து விஞ்சியசேதனன் என்று முழங்கு வதற்குமாறாக நாராயணனே விஞ்சியசேதனன் என்றுகூறிக் கூவே தாகவதாம் சுபாலத்திற்குவாதமென்று மதுஜயங்கார் நானி ன்றி நாவசைத்தது நடுக்கைமையைக் கடந்ததாயிற்று. இனிப்புரோ வாதம் முத்தியது, அதுவாதம்பித்தியது என்பது எமக்கும், அவருக் கும், எவருக்குமுடன்பாடேயன்றோ? உபநிஷத்துக்கள் நூற்றெட் டெனவெளிப்பட்டு முதல், இரண்டாவது, மூன்றாவது எனக் கிரம மாகவோடும். இத்தமுறையில் சுவேதாசுவதரம் பதினாவது உப நிஷத்து- சுபாலம் முப்பதாவது உபநிஷத்து. பித்தியசுபாலத்திற்கு முத்தியசுவேதாசுவதரம் எப்படி அதுவாதமாகலாம்? இந்த நியாயத்

தாலும் கமதன்பரது அதுவாதப்பிரஸங்கம் அவதிப்பிரஸங்கமாயிற்
று. இன்னும்விரித்திற்பெருகும்.

இனி, இவர் “மூலகாரண வஸ்தவினுடைய ரூபம் உமாப
தித்வாதி லிங்கமுடையதென்பதில் பிரமாணங்களில்லை” என வொ
ன்றுகறினார். “காரணத்துத்யேயச்சம்பு” என்றதே யாங்கொண்ட
மூலகாரணவஸ்து. இதுவே பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களைக் கீழேதன்
ளி மேலேநிற்குந் துரியத்தைப்போதிப்பது. சம்பு என்னுநாமத்தை
யுடையபொருள் “உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம்பரபும்-த்ரிலோசனம்
நீலகண்டம்பரசார்தம்” என்னும் அடையாளங்களோடு வெளிப்
பட்டிருக்கின்றது. மூந்தியது அதர்வசிகையும, பிந்தியது கைவல்
யமுமாம். இந்தக்கைவல்யம் துரியத்தைப்போதிப்பதென்னும்
வாய்மையை மேலேவிளக்கினும். அன்றியும், மண்டலப்ராஹ்மணத்
தில், “புத்திருஹாயாம் ஸர்வாங்கஸுந்தரம்-புருஷரூபமந்தர்லக்ஷ்ய
மித்யபதோ - ஓர்ஷாந்தர்க்கதமண்டலமத்யகம் - பஞ்சவக்த்ரமுமா
ஸஹாயம்-நீலகண்டம்பரசார்தம்-அந்தர்லக்ஷ்யமிதிசேசித் - அங்கு
ஷ்டமாத்ரஃபுருஷோந்தர்லக்ஷ்யமித்யேகே,, என்பது அங்குஷ்ட
மாத்ரமாய் ஹருதயபுண்டரீகத்திலவசிக்கும் பரவஸ்தவினுடைய
அடையாளங்களைப் பிரகாசப்படுத்தியது. இனி, யோகதத்வோபநிஷ
த்தில் “த்யாயம் ச்சதுர்முகாகாரம்-சதுர்வக்த்ரம்ஹிரண்மயம், தார
யேத்பஞ்சகடிகா:- ப்ருதிவீஜயமாப்துயாத்” என்று பிரஹ்மாவை
யுபாஸித்தலால்பிருதிவியைஐயித்தலும், “ஸ்மரந்நாராயணம்தேவம்-
சதுர்ப்பாஹும்கிரீடநம் - சுத்தஸ்படிகஸங்காசம் - பீதவாஸஸமச்சு
தம், தாரயேத்பஞ்சகடிகாஸ்-ஸர்வபாபை:ப்ரமுச்சயதே, ததோஜ
லாத்பயம்நாஸ்தி” என்று நாராயணையுபாஸித்தலால் அபபுவை
ஐயித்தலும், “தர்யாஷந்துவரதம்ருத்ரம்-தருணாதித்யஸந்திபம், பஸ்
மோத்துளிதஸர்வாங்கம்-ஸுப்ரஸந்தமதுஸ்மரந், தாரயேத்பஞ்சக
டிகா-வஹ்நிகாஸௌநதஹ்யதே” என்று உருத்திரரை யுபாஸித்த
லால் அக்னியைஐயித்தலும், “தாரயேத் தத்ரஸர்வஜ்ஞ - மிச்வரம்
விச்வதோமுகம், தாரயேத்பஞ்சகடிகா-வாயுவத்வ்யோமகோ பவே
த், மரணந்தவாயோஸ்து” என்று மஹேசுவரரை யுபாஸித்தலால்
வாயுவைஐயித்தலும், “ஆகாசேவாயுமாரோப்ய-ஹகாரோபரிசங்கர
ம்-பிந்திரூபம் மஹாதேவம்-வ்யோமாகாரம்ஸதாசிவம், சுத்தஸ்படி
கஸங்காசம்-த்ருதபாலேந்துசேகரம், பஞ்சவக்த்ரயுதம்ஸௌம்யம்-
தசபாஹும்த்ரிலோசனம், ஸர்வாயுதத்ருதாக்காரம் - ஸர்வகாரணகா
ரணம், ஆகாசதாரணத் தஸ்ய-சேசாத்வம்பவேத்த்ருவம், யத்ரகுத்ர
ஸ்திதோவாபி ஸுகமத்யந்தமசுதுதே” என்று ஸதாசிவமூர்த்தியை

இராமதத்வதிபிகையினது

யுபாவரித்தலால் ஆசாசத்தில் ஓர்கேடுமின்றிவாழ்தலுஞ் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இந்தச்சுருதி திரிமூர்த்திகளுக்கு வேறாகச்சொல்லப்படும் பாவஸ்துவுக்கு உமாஸுறாயத்வாதி விங்கங்களை ஸ்தாபிக்கின்றது. இவ்வாறு துரியஸ்வரூபம் வேதத்திற்கேட்கப்பட்டமையானும், வேதோபப்ரஹ்மணங்களுமையிடுதிஹாஸபுராணங்களிலும் அவ்வடையாளங்க ளினிது கேட்கப்படுகின்றமையானும் ஐயங்கா ரதுபிரஸங்கம் கரியூனையிட்டதற் கொப்பாயிற்று. பாரதசேஷமாகிய ஹிவம்சத்தில் நந்தகோபனாலே தன்மகனான கிருஷ்ணனுடைய ரக்ஷணையின்பொருட்டுச் சொல்லப்பட்ட கவசத்தில் “விஷ்ணு ஸ்தேபூர்வத:பாது - ருத்ரோரக்ஷததக்ஷிணம், ப்ரஹ்மாசப்சிமம் பாய-ஸ்கந்தோரக்ஷத்வதோத்தரம்” என்று பெறப்பட்டது. இதில் பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ர ஸ்கந்தர்கள் படிக்கப்பட்டார்கள். இவர்களுக்குவேறாக “ஸ்வஸ்திம்வரோதுபகவான்-பிராகீவ்ருஷபத்வஜ:” என்று மூலகாரணவஸ்துவும் அடையாளங்களோடு படிக்கப்பட்டது. இனி ஸ்கந்தாந்தர்க்கதமாகிய ருதஸம்ஸிதையில் “உமார்த்தவித்ர ஹாசத்தா-தர்ஹிணேத்ராசந்த்ராசேகரா, நீலக்ரீவாபாரகந்தா-ப்ரமோ தாதாண்டவப்ரியா, ப்ரஹ்மாவிஷ்ணுமகாதேவை - ருபாஸ்யாகுண மூர்த்திபி:” என்று அப்பரமகாரணவஸ்துவை அடையாளங்களோடு வர்ணித்திருக்கின்றது. இன்னும்பலவுள. உபநிஷத்துக்களாலும், உப பிரஹ்மணங்களாலும் துரியசிவத்தினடையாளங்களை இனிதவெளிப்படுத்தினோம். இந்த ரூபவியவஸ்தையாலும், “சிவமத்வைதம் சாந்தம் சதுர்த்தம்மந்யந்தே” — “காரணந்துத்யேயச்சம்பு:” என்று சுருதிவிளக்கும் நாமவியவஸ்தையாலும் எமது துரியஸித்தாந்தம் நமதுஜயங்காருக்கு களிர்ஜந்நிய யுண்டுபண்ணுமற்போகாது. இவர் மூலகாரணவஸ்துவினது அடையாளங்கேட்டாரன்றோ? “ஏகோஹவைநாராயண-ஓஸித்-நாராயணபரம்ப்ரஹ்மா-நாராயணாத்ருத்ரோஜாயதே-நாஸ்திநாராயணஸமம் நபூதம்நபவிஷ்யதி” என்ற சுருதிகளில் இவரது மூலவஸ்துவினது கரியநிறம், கடுந்துக்கமுதலிய வியவஸ்தையேற்படாமையால் இவற்றையுமினி நமதன்பர்தன்னிவிடுவார்போலும். ஜயோ ஏழைமையே! இவரதுமதியை என்னென்போம்?

இனி எமது துரியசிவத்தினுண்மையை விரிக்கின்றோம். இவரது திருமேனி இவரதுசத்தியேயாம். இது அருவாயும், உருவாயும், அருவுருவாயும்வினக்கும். இவை ஞானவடிவங்களாம். அன்றி இவை சத்தனுக்கு வேறாகாதனவாம். இதனால் ஜடமேவ, சேதனமேவ இன்னும்பிரஸங்கம் இக்குச்சுழாது. எம்பெருமானது திருமே

ஆபாசவிளக்கம்.

௩௧

னியை இதுகொண்டே சித்தகத்திருமேனியென்று வேதங்கள் படித்தன. ஜலமேஜலங்கட்டியாகத் தடித்தல்போல அடியார்களுக்கருள “நிறுத்துவனின்னந்தமேனி நின்மலனருளினாலே.” இது ஒத்து. சுருதியில், “பராஸ்யசக்திர் விவிதைவச்ஞயதே-ஸ்வாபாவகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியாச” எனப்போந்த வசனத்தில் (ஸ்வாபாவகீ) என்றது பரனில்வேறுகாத அவனது தாதாத்மியத்தையேயாம். அதுவே ஞானம், கிரியை என வெளிப்பட்டது. அதனையே (ஞானபலக்ரியாச) என்பது தெரிவித்தது. பலம் கிரியையிலடங்கும். இவ்வுண்மைகண்டே சிவாகமங்கள் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபன் என்று சிவனைத் தெளிவித்தன. சேதனனை அறிவிக்க ஞானமும், அசேதனத்தை அசைவிக்க கிரியையும் பரனது சக்திகளாக வியத்தமாயின. இன்னும் விவிதம் என்பது அருவம், உருவம், அருவுருவம் என்றுகொள்ளக் கோலங்களுக்குமாம். இதனால், வேதத்தில் “ததரூபமநாமயம்” எனவும், “அகாயமவ்ரணம்” எனவும், “அருபமத்புதம்” எனவும் போந்த பிரயோகங்கள் ஸாமஞ்சஸமாயின. இப்படியே “யத்தேரூபம் கல்யாணதமம் தத்தேபச்யாமி” எனவும், “அங்குஷ்டமாத்ரோ ரவிதுல்யரூபு” எனவும், “அவ்யக்தமநந்தரூபம்” எனவும், “உமாஸ ஹாயம் பரமேச்வரம்” எனவும் போந்தவமைதிகளும் ஒப்பாயின. ஈண்டு அவ்யக்தம் என்றதே அருவுருவத் திருமேனியென்க. இவை நாசமாகாத சித்தகனமேனிகளென்பதுபோதரவே “ஸ்திதோபிரங்கை புருரூபவுக்ர” என்னுஞ்சுருதி எழுந்துகொஷிக்கின்றது. இதனால், துரியமாகிய நாலாவதுபொருள் உருவம், அருவம், உருவருவமென்னு மூன்றுமாகலாம். இம்மூன்றிற் றனித்தனி யொவ்வொன்றுமாகலாம். அது உருவமென்றபோது அதனை அருவமன்றெனக்கூறுதல் கூடாது. அருவமென்றபோது உருவமன்றெனத்தாபிக்க முடியாது. உருவருவமென்றவிடத்தும் மேல்நியாயமேகிறக்கும். “செப்பியமூன்றுநந்தங்-கருமேனிகழிக்கவந்த கருணையின்விளைவுகாணே” என்றார் சைவப்பெரியாரும். இது துரியசிவத்தினது சித்தகனத்திருமேனியினது இலக்கணம். இனி மாயாகனத்திருமேனிகள் பிரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரர்களுக்கெனவறிக. மூலப்ரகருதியின் ஸத்வாமிசத்தில் உருத்திரருக்கும், ரஜோமிசத்தில் பிரஹ்மாவுக்கும், தமோமிசத்தில் விஷ்ணுவுக்குத் ததுவாதிகள் பிரஸித்தம். சாஸ்திரங்களில் ஸத்வாமிசம் விஷ்ணுவுக்குக் கேட்கப்படுகின்றதெனின், அது பறிஸ்ஸத்வமென்க. சிவனாருக்குப் பறிஸ்ஸதமசு பிரமாணஸித்தம். பிரஹ்மாவுக்கு உள்ளும்வெளியும் ராஜஸம். இவை இரும்பு - வெள்ளி - பொன் விலங்குகளாம். எந்தவிலங்கும் நடக்கவொட்டாது தகீ

௩௨

இராமதத்வநிபிகையினது

கும் பிரதிபத்தமேயாகையால், இவற்றையுடைய மூவரும் ஒரு வரிலொருவர் கொஞ்சமுயர்ந்தவர்களேயன்றித் துரியசுவத்தை நோக்க வோர்பொருளாகவே நில்லாநென்க. ஆகையினற்றானன்றோ (இவர்களை) நகரணம் என்று வேதம் பிரதிவேதித்துவிட்டது? இவர்களைக்கடந்த பரவஸ்துவையேயன்றோ “விச்வாதிகோருத்ரோ மஹர்ஷி:” எனவும், “மாயினந்து மஹேச்வரம்” எனவும், “யபேர ஸ்ஸமஹேச்வர:” எனவும் சுருதிகளெழுந்து கோஷிக்கின்றன? விசுவத்தைக்கடந்தவனெனவும், மாயையையடத்துபவன்-அல்லதுதொழிப்பதித்துபவனெனவும், மாயைக்குவேருணவன்-அல்லது மேலானவன் எனவும் போந்தஅர்த்தபாஹர்யத்தால் துரியசுவன் உருத்திரன் - மஹேச்வரன் என்னும்பெயர்களாற் பிரகாசிக்குந் தனிமுதலாகிய உமாஸுஹாயத்வாதி லிங்கங்களோடுகூடிய பரவஸ்துவென்பது பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது. கீதையில் “சிஸ்த்நாகுண்யோ” என்று கண்ணன்கூறியபொருள் குணமூர்த்திகளைக்கடந்த துரியசுவமேயாம். அதனையே “ஈச்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்” என்று மீண்டும் அவர் பிரகாசிப்பித்தனர். அவரது உபதேசத்தைக் கேட்டுத்தெளிந்த அர்ஜுனன் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்கிருந்தானென்பதே அவருபதேசித்தருளிய பரமதத்வஸ்வரூபமினைத்தென வியத்தமாக்கிவிட்டது. இவற்றையினிதுநோக்குவார் துரியதத்வம் உமாஸுஹாயத்வாதி அடையாளமில்லாதது என்று வாய்திறந்த ஜயங்காணா இனி வாய்மாளச்செய்வது வெகுசுலபமென்க. விரிச்சிற்பெருகும்.

இனி, நமதன்பர் “ஒருவேதாந்தத்தில் விதிக்கப்பட்ட பகவதுபாஸுத்தக் கபேக்ஷிதமானகுணம் மற்றொருவேதாந்தத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்குமாகில் அதையுஞ்சேர்த்து உபாஸிக்கவேண்டுமென்பதைக் காட்டவல்லதாம்” எனவொன்று எழுதியிருக்கின்றார். இவர் சிவசம்பு சங்கரமஹாதேவ ஈசான ருத்ராதிசாமங்களாற்போதருஞ் சுருதிகளையெல்லாம் நாராயணரது அதுவாதங்களென்று அலறுமோரஸம்பரதாயத்தைக் கையாண்டவருபவர். நாராயணரது அதுவாதநாமங்களாகிய சிவசம்புவாதிசப்தஜாலங்கள் கோஷிக்கப்படும் வேறுவேதாந்தங்களில் பஸ்ம ருத்ராஷ்ட ஸ்ரீபஞ்சாஷ்டர சிவபூசைகள் கேட்கப்படுகையால், அவற்றை நமதன்பர் தாமதுட்டிக்கும் பகவதுபாஸகத்தக்கபேக்ஷிதமானகுணமெனக்கொண்டுசூரியாமல்விடுவதென்னையோ? ஊராருடைமைக்குப் பேயாய்ப்பறப்பதினானன்றோ கண்மயக்காற் கண்டபடியெல்லாம்பேசிக்காலைக்கிளப்பிக்கொள்ளுகிறார்? பஸ்மருத்ராஷ்டங்களில் நமதன்பருக்கு எவ்வளவுதுவேஷமோ அவ்வ

எவுக்கு அதிகமானதுவேஷம் சிவசம்புமஹாதேவசங்கராதி நாமவை
பவத்திலும் அருகில்லாமற்போகவில்லை. என்செய்வார்பாவம்! அச்
சிவநாமங்கள் பரவஸ்துவைப்போதிப்பனவாக விளங்கலின், தமது
நாராயணைப்பரவஸ்துவாங்கிட அவர்தலையி லவர்சுமக்கமுடியாத
பாரமாக அக்காமங்கனையெற்றி அபராதத்தை விடைகொடுத்து வாங்
கினுனென்க. சிவாசம்போ மஹாதேவா சங்கரா என்று வாயாரவுச்ச
ரித்து விபூதிருத்ராக்ஷங்களை யுடம்பெல்லாந்தரித்துவாழும் பெரும்
பாக்யம் இவருக்குக்கிடைப்பது ஸாத்யமா? இவற்றை இவரதுதெய்
வமாகிய நாராயணரும், அவரது அவதாரங்களாகிய இராமகிருஷ்ண
திகளுமேயன்றோ பெரும்பாக்யங்களாகப் பெற்றுவாழ்ந்தார்கள்?
இவர் ஓரிடத்தில், இவரது அபார்த்தப்ரஸங்கஸ்தர்ப்பத்தில் “ப்ர
ஹ்மத்தையுபாஸிக்குமவன் ஆசார்யனாகையாலே முன்னம் சிவனைத்
தியானித்து, அகந்தரம் விஷ்ணுவை உபாஸிக்கிறான்” எனவும்,
“விஷ்ணுபக்திக்கு அங்கமாகச் சிவனுடையபக்தி ஆவசியகம்” என
வும் வாய்மணக்கப்பேசினார். அதனால், இவர் சிவத்வேஷமும், ப
ஸ்மருத்ராக்ஷாதி சைவசிந்ஹத்வேஷமும் அற்றவராகவேண்டும். இ
வர் சிவனைப் பாபியென்றும், அஹங்காரி என்றும் பலவாறுவைது பா
வத்திற்கு மடிகட்டிக்கொண்ட பரமபுருஷராகப்பிரவர்த்தித்தல் பிர
த்யக்ஷமாகையாலும், இவரினத்தவராகிய பாஞ்சராத்திரிகளுக்குச்
சிவத்வேஷம் பாலன்னமாகையாலும், இதற்குச் சாணிச்சாறு, உப்
புச்சாறு, சடைச்சாறு என்றுவைது கோமயகோமூத்திரங்களையும்,
ஸமுத்திரகங்காஸ்நானங்களையும் சிவஸம்பந்தமுடையவெனக்கழி
த்து ஏசுமதத்தவருக் கிளையசகோதரராகவெளிப்பட்டு, இவரும் ஏ
னையவைஷ்ணவருக் கிரிதலே சான்றாகையாலும் இவரதுபிரஸங்க
ங்களையவும் வீணினாச்சலாகவே வெறுக்கத்தக்கவாயின. இதுநிற்க.

நமது சிற்றாத்துக்காட்டார் “நாராயணபரம்ப்ரஹ்மா” என்
றது முதலிய சிலசுருதிகளையுதகரித்து, அவையே பரமகாரணவஸ்து
வைப் போதிப்பனவென்று ஸந்தோஷித்தார். அவை வக்ஷ்யீபதித்
வாதிலிங்கங்களைவெளிப்படுத்தாமையானும், துரியவஸ்துவாகிய சிவ
பரஞ்சுடனா வியாப்பியமாகக்கூறுமையானும், எங்களது முதற்
பாகத்தில் முற்றும் பூர்வபட்சமாய்விட்டமையானும் மததன்பர் அவ
ற்றைத் திவதர்ப்பணம்பண்ணிவிடவேண்டியதே. இப்பசுபிராயர்
தமதுபாஞ்சராத்திரத்தையும், திருவாய்மொழியென்னுந் தாதபாட்
டையும் அவலம்பித்து அம்மிதுணையாகவாறியிழந்ததொத்து நரகாழ்
வாராயிருத்தலை மறைத்து “ஸர்வாகமமயச்சிவ:” — “வ்ரதமேதப்பா
சுபதம்” என்று சுருதிஸித்தமாய்விளங்கும் பாசுபதத்தையும், அவற்

நில்வேறுகாத நிரவிடஸூக்திகளையுத் தூஷித்தார். இவற்றாலிவர் கண்டபலன் யாத? எமதுநாயகரவர்கள் “இராமர் சிவபூசைசெய்தது” என்னும்பத்திரிகையில் எங்காவது பாஞ்சராத்திரத்தையும், ஆழ்வார்க்குண்பாட்டையுத் தூஷித்திருப்பின், இவரது பாசுபதாதிரித் தைகன் ஆவசியகமாகும். நின்றேறுவாக அவைகளை இவர் தொட்ட மையால், யாரும் அவர்ஜோலிக்குப்போகவேண்டியவந்தது. எமதுதோழருத் தமதுமுதற்பாசுபத்தி லிவ்விஷயத்தைச் செவ்வையாகச் சிங் காரித்திருக்கின்றனர். நானைய எங்கடித்தாலும் அது காலேத்துக்கு வதுபோல் நமதுபாஞ்சராத்திரிகள் எந்தப்பிரமேயம்வந்தாலும் பாசுபததூஷணம், தேவாரதூஷணம், சிவலிங்கதூஷணமுதலியவைகளி லிறங்கியமூவது அவரதியற்கையென்க. அவை எமக்கு வேகுதுச்சமென்க. இதுநிற்க.

இப்பண்டிதசிரோமணியார் ஸங்கர்ஷணஅநிருத்த பிரத்யும் ஸ்க்கிப் பிரஸ்தாபித்து, இவருள்ஸங்கர்ஷணரிடத்திலிருந்து உருத்திராந் பிறந்தானென்றும், ருத்ரன் ஆதிசேஷனரிடத்திலிருந்தண்டாருனென்றும் பிதற்றி, இவ்வாறு விஷ்ணுபுராணங்கூறுகின்றது எனவும், இது கூர்மபுராணத்திலும் படிதமெனவும் அஸங்காத்மவாதத்திலாழ்த்தார். சுருதிவிசாரத்தின்புன்னில்லாது சோர்ந்துகீழே விழ்த்து நிரும்பிப்பாராதோடியஇவர் பாஞ்சராத்திரஸித்தமான பரிபாஷைகளிலிறங்கித் தமதுஅவைதிகத்தைஸ்தாபிப்பது நரியானது ஸிஹ்மத்தையெதிர்த்தப் போராடவெழுத்ததற்கே யொப்பாகியது. சிவோத்கர்ஷங்கூறுவதானால் கூர்மபுராணம் அப்பிரமாணமும், விஷ்ணுத்கர்ஷங்கூறுவதானால் அக்கூர்மம் பிரமாணமும் நமதன்பருக்காயிடுதல் கலிதர்மவிசேஷமென்க. சிவோத்கர்ஷங்கூறுங் கூர்மத்தில் விஷ்ணுத்கர்ஷம் கல்பிதமென்பது சொல்லவும்வேண்டி மோ? கல்பிதமாயினும், அகல்பிதமாயினும் நமதன்பர் வேதாலிருத்தமாகநாட்டித் தமதுஸித்தார்த்தத்தைக் காத்துக்கொள்வாராக. இஷ்டவிசாதம்பண்ணிக்கொள்ளாமல் தப்புதஸ்தாவேசுகளைச் சிருட்டித் தவிசித்து வைதிகர்ஸைபயில் அவர்முகயிறங்கிப்போவது அவரது தவமென்க. சிவபுராணங்களை அப்பிரமாணங்களென்று கொள்ளுமிவரதுவிஷ்ணுபுராணத்தை வேதவிரோதமாயின், யாம் அடியோடேதள்ளிவிடுவோமென்று அறியாது இவர் அதன்பேரைப் பிரஸ்தாபித்தது மதிபினமேயாம்.

இதுஎனஞ்செய்தவிசாரத்தால் சுருதிஸித்தமான பரத்தவஸ்தாபகம் ஸீஉமாகாத்தனரிடத்திற்குணை இனிதுஸித்தித்தமை

யால், நமதஐயங்கார் தீக்ஷிதரவர்கள்மேலேற்றியகோடிகள் காடி வாங்கிப்போயின. இதனால், நமதன்பர் கல்பிதம்-தாமசம் என்றொதுக்கிய பாரதம்-பாகவதம்-கூர்மம்-சைவமுதலியயாவும் ஸாமஞ்சஸமேயாயின. இன்னும் பிரஹ்மவீத்யோபநிஷத்து எழுந்து “தர்யக்ஷரஸ்யஸிஷ்யது” என்று சிவனே பரமாத்மாவாதலை ஸ்தாபித்து விட்டது. அதனமிசமாக “அகாரஸ்யசரீரந்த-வ்யாக்யாதம்ப்ரஹ்மவாதிபி:” என்று பிரஹ்மாவையும், “விஷ்ணுச்சபகவான்தேவ-உகார:பரிகீர்த்தித:” என்று விஷ்ணுவையும், “ஈச்வர:பரமோதேவோ-மகார:பரிகீர்த்தித:” என்று உருத்திரமூர்த்தியையும் பிரகாசப்படுத்தியது. அக்ஷரதர்யாத்மகராகிய ஒங்காரவாச்யர் சிவன் என்று இனிது பரிஷ்கரித்தமையால், பிரஹ்மசிவசப்தங்கள் பரியாடவாசகமெனல் ஸித்தாந்தமாயிற்று. இதனால், சிவனே ஸர்வரக்ஷகமென்னுந் தீக்ஷிதரதுசைவஸித்தாந்தம் நமதன்போடுபெற்றுப்பார்க்கவும் முடியாமல் “இயல்பென்றுந்நிரியாமல்” நிலைபெற்றிருக்கும் ஸத்தியமே வெளிப்பட்டது. இதுநிற்க.

நமதஐயங்கார் யோகயாஜ்ஞ்யவல்க்யம் சைவர்களுக்கு நமனாம் என்று பிரஸ்தாபித்தார். அதனைநிறுத்தவேண்டி அதில் தூரிய சிவனைப்பிரஸ்தாபித்து, அநந்தரம் நாராயணனே மோக்ஷகர்த்தா என்று கூறியிருப்பதாக எழுதினார். இதனால், சிவனாது தூரியத்வம் அழிந்தவிதம் யாதோ? தூரியசிவனு அமிசமாதனோக்கியே விஷ்ணுவுக்கு ஆண்டு மகிமைகற்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அமிசத்தை வியத்ததுகொண்டே அமிசிக்குக் கௌரவங்குறைந்ததாக நம்மவர்கண்டு பிடித்தது விந்தையே. தூரியசிவனுக்குமேலிட்டவர் நாராயணர் என்று ஆண்டுப்படிக்கப்படின, அவரது ஆசைக்குக் கேடெண்டாகாத. அவ்வனமவர் கண்டுகூறாமையால் அவரது ஆசை நெருப்பினீர்த்துளியாயிற்று.

இவரதுபேராகை இத்தோடேதொலையாமல் “யம்விஷ்ணுரிந்தரச்சம்புச்ச, ப்ரஹ்மாலோகபிதாமஹ:; ஸ்துவந்திவிவிதைஸ்ஸ்தோதோதோநா:; தேவதேவம்மஹேச்வரம், தமர்ச்சயந்தியேசவத், துர்க்காண்யதிதரந்திதே” என்னும் பாரதவுசனத்தில் (மஹேசுவரம்) என்னுஞ்சப்தம் பரவாசதேவனையே தெரிவிக்கின்றது எனவும், இதற்குச் சிவபரமாக அர்த்தங்கூறுவது சுருதிவிலக்காகுமெனவும் பிரலாபித்தனர். உருத்திரருக்குமேலிட்டவர் மஹேசுவரோயன்றி அவருக்குக்கீழிட்டவரன்று. விஷ்ணுவோ, உருத்திரருக்குக் கீழிட்டவர். விஷ்ணுவை உருத்திரருக்கு மேலாக்கவேண்டி

மஹேசுவரப்பெயரைத்திருநீ. அவர்தலையிலேற்றினால், அவர் எங்ங
 னஞ்சுமப்பர்! தூயவிஷ்ணு ஜடமாகையால், உருத்தாமல் சுமக்குஞ்
 சுமைதாங்கியாக நமதன்பர் தேடிவைத்தார்போலும். ஜடமாகிய
 வோர்சரீரம் இரத்தமுடியைத்தாங்குதலால் என்னபயன்? சைதன்
 யமிருந்தாலன்றோ மகிமை? தூயசைதன்யமாகிய சித்தன்ஸவரூப
 மே சிவமாகையால், அதற்கே மஹேசுவரத்திருநாமம் உரியதென்க.
 "தமீச்வரானும்பரமம் மஹேச்வரம்" என்று சுவேதாசுவதரம் சிவ
 பாஞ்சுடனாயேயன்றோ துதித்திருக்கின்றது? ஈசுவரன்-பரமேசுவ
 ரன்-மஹேசுவரன்-ஸர்வேசுவரன்-விச்வேசுவரன் என்னுந் திருநாம
 ங்கள் விஷ்ணுவுக்கு இரவலேயன்றிச் சொந்தமாகமாட்டா, விஷ்ணு
 வுக்கேயன்றிப் பிரஹ்மேந்திரர்களுக்குஞ் சிவசமயங்களில் அவை
 இரவலாகக் கொடுக்கப்படும். சொந்தக்காரர் அவைகளைத் தரிக்கவ
 ருங்காலங்களில் இரவலாளிகள் தூராலிகவேண்டியதே. தூயமூர்த்
 தியினது சாரூப்பியம்பெற்றுத் தவத்திற்பிறந்த உருத்திரமூர்த்தி
 க்குமாதிரம் அவை இரவலாகா. அவற்றை அவருக்குச் சொந்த
 மாகவே தூயமூர்த்தி கொடுத்தருளினார். இந்தவுண்மையை நோக்கி
 னோர் பிரகிருதவியசாரத்தில் குணந்ருத்ரருக்கு மஹேசுவரநாமஞ் சூ
 ட்டினுஞ் சூட்டலாம். அவருக்கு அவை ஆகந்துகமேயன்றி ஸஹஜ
 மல்லவாகையால், அவற்றை ஸஹஜமாக்குடைய பரம்பொருளின்
 ஸத்தியில் அவருக்குச் சூட்டிக்கொண்டாடப் பின்னிடைகின்றன
 ர். தூயமூர்த்திக்கு அவை எப்போதும் ரூபியும், யோகமுமாம். குண
 ந்ருத்ரருக்குத் தூயமூர்த்திஸத்தியில் ரூபியும், பிரஹ்மவிஷ்ணுக்க
 ளோடுசேர்கையில் ரூபியும், யோகமுமாம். குணந்ருத்ரருக்குத் தூய
 ந்ருத்ரருக்குமுள்ள வொருமை திருக்கோயில்களில் வீற்றிருக்கும்
 சிவமூர்த்தத்திற்கும், சிவசைதன்யத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்தம்போ
 ல்வதாம். இவ்வாறு விசாரிக்கும்புத்திமான்கள் தூயமூர்த்தியாகவே
 ளிப்பட்டமஹேசுவரனா ஜடவிஷ்ணுவென்று ஸ்தாபிக்கவந்த ஐய
 ங்காருக்குத் தக்கபகுமானங் கொடாமற்போகார்கன். குணமூர்த்தி
 கள்மூவரும் பசுக்கன். இம்மூவராயுங்கடந்த நாலாவதுபொருள்
 சிவம். இதுவேபதி. முதன்மூவரும் கிருட்டி திதி சங்காரங்களே
 ன்னுங் கிருத்தியங்களை ஜடங்களினிடத்திற்குநே செய்யத்தக்கவர்
 கன். தேசேந்திரியாதிகளையே படைத்தும்,நிறுவியும், கலைத்தும் அவ
 ர்கன் தொழில்புரிவர். சூத்மாக்கள் நீத்தியமாகையால், அவற்றைப்ப
 டைத்தல்-காத்தல்-அழித்தல் என்னுங்காரியங்களைச் செய்யார்கன்.
 சூத்மாக்களுக்கு மறைத்தல், அருளல் என்னுங் கிருத்தியங்களை நாலா
 வதுபொருளாகிய சிவமே மஹேசுவரசதாசிவரூபங்களாக வெளிப்

ஆபாசவிளக்கம்.

௩௭

பட்டுச் செய்யாதிற்கும். நாலாவதுமூர்த்திக்குமேல் எத்தனைமூர்த்திகள் கேட்கப்படினும், அம்மூர்த்திகளையாவரும் அந்த நாலாவதுமூர்த்தியினது சித்தநாம்சங்களேயாம். தூரியமூர்த்தியாக அவருள் யானாக்கூறுவதும் ஸாமஞ்சஸமேயாம். இப்பரமசிவம் பிந்துநாதா, திகனாகிய அருவத்திருமேனிகளையு மெய்துதலால், இவையுந் தூரியமேயாம். இவ்வமைதிகணிப்பெறவே தூரியவஸ்துவை உமாஸு ஹாயத்வாதி ரூபமாகவும், நாதபிந்துவாதி அருபமாகவும் சுருதிகள் கோஷிக்கின்றன. இவற்றைத்தேர்ந்திடாமல் தேகாதி ஜடங்களைப்பாலிக்குங் கர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவாகியபசுவை ஆத்மநாதராகிய மஹேசுவரராக்கிட நமதன்பர்வருத்தியது மலடுகறந்து மாழ்கியதற்கே ஒப்பாயிற்று. சிவபெருமானே மஹேசுவரர் என்பதைப் பாரதப்பிரமாணத்தைக்கொண்டே இன்னுஞ் சாதிப்பாம்.

“ஈசாநச்சேதநுகர்த்தா-புருஷ:காரணம்சிவ:

விஷ்ணும்ப்ரஹ்மாசுஸூரிய: -சக்ரோதேவாச்சஸாந்வயா:

ஸ்ருஜ்யதேக்ரஸ்யதேசைவ-தமோபூதமிதம்யதா

அப்ராஜ்ஞாதம்ஜகத்ஸர்வம்-ததாஹ்யேகோமஹேசுவர:”

என்னும் இந்தவசனம் “ப்ரத்யக்ஜநதிஷ்டதிகஞ்சகோசாந் தகாலே - ஏகவருந்ரோநத்விதியாயதஸ்தே - நப்ரஹ்மாநவிஷ்ணுர்ஸூரியோ நாக்னிசந்த்ரதாரகா:” என்னுஞ் சுருதியினுபப்ரஹ்மணமாகப் பிரகாசிக்கின்றது. இதில் சிவபரஞ்சுடனா ஈசானர்-சேதனர்-கர்த்தர்-புருஷர்-காரணர்-சிவம்-மஹேசுவரர் என்று விதந்திருக்கின்றது. நமதன்பர் இதிலுந் தமதுஜடத்தைதுழைக்கப் பாடுபடுவார்போலும். இதிற்போந்த ஒவ்வொருசப்தமும் ஜடவிஷ்ணுவைத் துரத்தியடிப்பினும் சேதனம் என்னுஞ்சப்தம் அதனைக்கீழே தள்ளிக் கழுத்தை யறுத்துவிட்டது. இவைகளையன்றி எவ்ளது முதற்பாகத்தில் பாரதம் கேவலம் சைவபரமென்பது இனிது பிரகாசம்பண்ணப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றைத் தெளிந்திடாத மூடர்களே ஐயங்காரது அல்பபோதத்தால் மயங்கி மடிவார்கள். இனி இவ்வைஷ்ணவப்பிஞ்சு இந்தவசனங்கள் கற்பிதங்களென்று கதிகாண்பதே விஷ்ணுவினது ஜடதூரியம் பிழைத்தற்காதாரமாகும். இவரதுஜடம் இவனா எந்தவழியில்விடுமோ? அந்த ஜடத்தை இவர் எந்தவழியில்விடுவாரோ? அறிந்திலம். இதுநிற்க.

இந்தப்புத்திமான் விஷ்ணுதர்மம், விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய தூலத்தைக்கொண்டெவந்து உபநிஷத்துக்களாகிற எமது வானூலத்தின்முன்காட்டித் தமதுஜடதூரியத்தைச் சாடிக்கப்புகுந்

தார். அவர்காட்டியவை வேதமூலகத்வம்பெருமையாலும், வேதத்
தை விரோதிகின்றமையாலும், “ஸலிலாநீவபாடபம்” என
மஹோபநிஷத்து எழுத்து விஷ்ணுவுக்குத் தேடிவைத்த கதியையே
யடைந்து நிர்முலமாயின.

இனி இவர் சிவாகமங்களை வேதவிரோதமெனத் தூஷித்தும்,
விஷ்ணுவானவர் சிவனாது சக்தியென்பதைத் தூஷித்தும், சிவன்
பிரமனதுதலையைக்கொள்ளி ஹத்திக்குள்ளாயினானைத் தூஷித்தும்,
சிவன் பஸ்மாசுரனுக்கு வரங்கொடுத்து ஒடிப்போயினானைத் தூஷி
த்தும், திரிபுரஸம்ஹாரகாலத்திலும், விஷ்பாசஸமயத்திலும் சிவன்வி
ஷ்ணுவால் ரக்ஷிக்கப்பட்டானென்று தூஷித்தும் ஸந்தோஷித்தார்.
இவற்றின் சிவாகமதுஷணத்தை வெட்டியெறிந்து எமதுதோழர்
தமதுமுதற்பாகத்தில் இனிதபரிகரித்துவிட்டனர். அதற்குமேல்
கோடியுண்டானால் வெளிவாட்டும்பார்ப்போம். எனையதுஷணங்
களில் சிலவற்றிற்கு யாமே மேலிடங்களில் ஸமாதானங் கூறியிருக்கி
ன்றோம். எமதுநாயகரவர்களது தூல்களைப்பார்த்துத் தெளிந்
தவர்களுக்கு நமதன்பரதூபாசங்கள் வெருதுச்சமென்க. அவ
ற்றை யின்வெருவித்தனாத்தலால் தூல்விரியும். நமதன்பர் சிவ
னாது ஹத்திரிவர்த்திக்குக் காரணமுனாத்தவிடத்தில் “நாராயண
னைப் பிச்சையிர்த்த அவருடைய திருவருளால்பெருமிய இரத்தப்
பெருக்காலே கையில்வைத்திருந்த கபாலநிறைந்து உடைபட்டுப்
போனதை அம்பிகைக்கானமுதவண்ணம் மத்ஸ்யபுராணத்தில் கா
ணலாகுமே” என்று அழுதிருக்கிறார். அம்பிகைக்கு அரசன்சொன்
னார் என வெழுதவிசையாது அரசன் அழுதார் எனப் பிருந்தைக்கா
க அழுதானடித்தொண்டரமுததை யாம் என்னென்று விதப்பது?
நமதன்பர் நாராயணனைப்பிரஸ்தாபித்து “அவருடைய திருவருளா
ல்பெருமிய இரத்தப்பெருக்காலே (சிவன்) கையில் வைத்திருந்த
கபாலநிறைந்து” எனவெழுதியது “ஆதிநெடுமாலுதிரமத்தனையுங்
கைத்தலத்திற் - பாதிதனிலேநிறையப் பண்ணினாரா?” எனவும்
“காதியாயிரமால்களைப்பிழிந்து மாங்கனிபோற்-கோதிவிசினுங் கட
ல்கயிழ்த்தனைய செக்குருதி - பாதியாயினுநிரம்புருக்கபாலபாணிய்
னும், மாதபாதியனவையிடைப்புருந்தனவென்க” எனவும்போந்த
சைவத்திருவானரதவாக்குகளை ஸத்தியமென நாட்டியதாயிற்று.
நானுமநியேன் அவரும் பொய்சொல்லான் என்பதற்கிசையவேயன்
டு கடதன்பரதவாக்கிலும் உண்மைபிறத்து நிலேபேருமியது? இ
வைகளை இனியேனுஞ் சித்தஸமாதானத்துடன் யோசித்துப் பூர்வ
பட்சியார் அடக்குவாராக. அன்றியும், ஏசுநாதர் சிலுவையிலிறையு

ண்டு தமது இரத்தத்தைச் சிந்தி உலகத்தவரது பாவத்தைப்போக்கு
ஞர் என்று அவரது தாசர்கள் கூறும் அருமையையே நமது நாராய
ணதாசராகிய ஐயங்காரது ஸமாதானமுஞ் சேர்ந்திருப்பதாக யாம்
ஸந்தோஷித்தோம். இதுபற்றி.

இவர் “மூவரில் ஒருவராகிய சிவன் ஜீவாத்மாவென்றும், கர்
மபரவசொன்றும், ஸ்ரீராமசுந்திரனுடைய பக்தனென்றும் வழியே
கடந்து அன்பர்கைஎழுத்துக் கொடுத்தனராகையாலே அதைப்பற்
றி நமக்கு ஸந்தோஷமேயாம். அவர் கையெழுத்துக்கொடுத்திருப்
பது அவர் வரைந்துவிட்ட “வைகுண்டமையங்கானா வாய்மாளப்
பண்ணுதல்” என்னும் பத்திரிகையால் வெளியாகும்” என்று எழுதிச்
செருக்கினார். “வைகுண்டம் ஐயங்கானா வாய்மாளப் பண்ணுதல்”
என்னும் பத்திரிகை எமதுநாயகர் வெளியிட்டதன்று. அதனை வெ
ளியிட்டவர் எமதுதோழர் சுப்பிரமணியமுதலியார். அவ்வைகுண்
டம் ஐயங்காடொன்பவர் நமது சீகீவாஸாசாரியாரது திருக்குமாரர்.
அவரை வாய்மாளப்பண்ணிய பத்திரிகையில் மூவரிலொருவராகிய
சிவனை ஜீவாத்மாவென்று எம்மவர் அங்கீகரித்துக்கொண்டதாக நம
தன்பர் பிரஸ்தாபித்தாரன்றோ? அதனால், அவருக்குத் தேறியலாப
ம் யாது? குணருத்ரா ஜீவனென்று ஒப்பிய எம்மவர் தாசரதியைப்
பரமாத்மாவாக வொப்பின், அவர் ஸந்தோஷிக்கலாம். அவரை
யும் சீவனாகவே படித்திருக்கின்றார். சீவனாகிய விஷ்ணுவின்து அ
வதாரம் சீவனாவதில் தட்டில்லையாகையால், இராமன் சீவனென்
பதே ஸித்தம். உருத்திரனும், விஷ்ணுவும், இராமரும் சீவர்களா
யினமைவால், ஒருசீவன் மற்றொருசீவனை வணங்குதல் பாவனையா
யிற்று. குணருத்ரர் இராமனை வணங்கியதுகொண்டே இராமன் பிர
ஹ்மமாயிடமாட்டான். உருத்திரனும் இராமனிற் ருழ்ந்துவிடமாட்
டான். திரிமூர்த்திகளுங் கற்பங்கடோறும் மாறி மாறி யொருவரி
டத்திலொருவர் பிறந்திடுதல் பராசரபுராணத்தில் கேட்கப்படுகின்
றது. விஷ்ணுவானவர் உருத்திரனிடத்து மாத்திரமேயன்றிப் பிர
ஹ்மாவினிடத்திலும் பிறந்தியங்குதலை வைதிகநூல்கள் முழங்குகின்
றன. இவற்றைத் தெளியாது விஷ்ணுவே பிரஹ்மம், இராமனே
பிரஹ்மம், என்று பூர்வபட்சிகள் புலம்புவது புதஜகஸம்மதமாகு
மோ? பாரதத்தில், “தத்ரவிஷ்ணுர்மஹாதேவ - ஸதத்ரான்னீர்வா
யுகாஸஹ, ருஷ்யஸ்ஸர்வஏவையதே - பிதாமஹமுபாஸதே” என்று
சொல்லப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில் சிவனும், விஷ்ணுவும், ஏனையோ
ரும் பிரஹ்மதேவனாயுபாஸித்துக்கொண்டிருந்த பைபவம் கேட்கப்
படுகின்றது. இதனால், விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் பிரஹ்மாவை அநி

எராக நமதன்பர் ஒப்புவாரா? இந்தநியாயமே இராமனை உருத்திரர் வணங்கினார் என்றவிடத்திலுங் கொண்டுதங்குவாராக. திரிமூர்த்திகளுஞ் சேர்க்கையோனாலும், அவருள் பிரஹ்மா தாழ்ந்தவர். அவரில் விஷ்ணு உயர்ந்தவர். அவரினும் உருத்திரருயர்ந்தவர். இம் முவரினும் பரமாத்மாவாகிய பரசிவருயர்ந்தது. ஆகையால், இராமதாபினியில் இராமனைக் குணருத்ரர் வணங்கியது ஓரவசரமென்றே தெளியவேண்டியது. குணருத்ரருக்கே இராம ரதிகராகானின், அவர் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபரஞ்சுடரின்முன்ன ரோர் பொருளாகவும் படிக்கப்படுதல் யாங்ஙனம்? துரியசிவனதுநிலைமை ஆகாசத்தாமரை என்று உபமண்கேமொத்து ஐயங்கார் பிரஸ்தாபித்துவந்தது அடியோடே சாய்ந்துவிட்டமையாலும், உபநிஷத் பிரமாணங்களால் துரியத்வம் சிவனுக்கு நிலைபெறாவினமையாலும், இராமதாபினியிற் போந்த இராமஸேவ்யத்வம் துரியசிவத்தைப் பாதியாமையாலும், நமதன்பர் பிரஸ்தாபித்த வைகுண்டம் ஐயங்கார் வாய்மான்டேபோயினமையாலும் பூர்வபட்சியார் (கமக்குஸந்தோஷமே) என்றதுகெட்டு அவருக்குத் துக்கமே பிராப்தமாயிற்று.

இனி, நமதன்பர் “சைவபுராணங்கள் அப்பிரமாணங்கள்” என்று பிரஸ்தாபித்தார். அவ்வனவையன்றி எப்படி அப்பிரமாணமென்பதை நிரூபியாதுவிட்டார். சைவபுராணங்கள் அப்பிரமாணங்களாயின், புராணங்கள் பதினெட்டு என்பதறிந்து, அவை எட்டேயெனச் சிறந்திடும். அன்றி “அஷ்டாதசபுராணாம்-சுர்த்தாஸத்யவதிஸுதஃ” என்பதும் அழிந்துவிடும், சுருதிநிஷ்டமாகிய சிவபாரம்யத்தையே சிவபுராணங்கள் பிரதிபாதித்தலால் அவை தாமஸமும், அப்பிரமாணமுமாகமாட்டா. சுருதியில், விஷ்ணுவை (நகாரணம்) என்று ஒதுக்கியிருத்தல்போலச் சிவபுராணங்களிலும் ஒதுக்கியிருக்கின்றது. இவ்வுண்மைதேராத சிவபுராணநிந்தையிலிழந்தது நமதன்பர் சோழபுகாலம் சேர்ந்தவிட்டதனாலென்க. இதுநிற்க.

இவர் இராமதாபிஷ்டுபநிஷத்து, இராமரஹஸ்யோபநிஷத்து, ஸ்தோபநிஷத்து முதலியவை இராமனோ பரப்ரஹ்மம் என்று தெரிவிக்கின்றனவெனவும், இராமநாமத்தக்கு ஜபதாக்கள் சிவன் அகஸ்தியர் முதலாயினானெனவும், இராமநாமம் பரமபாவநகரமெனவும், இராமாயணம் விஷ்ணுமகிமையே சொல்வதெனவும், இராமர் அவ்விஷ்ணுவின்து அவதாரமெனவும், ஆகையால் இராமர் சிவனைப்பூசித்தாரெனல் அஸங்கதமெனவும் ஓர் அமுக்கக் காரம்பித்தார். இவர்காட்டிய உபநிஷத்துக்களில், “ராமாபிராமம்ஸௌந்தர்ய, ஸீமா

ஆபாசவிளக்கம்.

சாக

ம்ஸோமாவதம்ஸகாம், பாசாங்குசதநுர்ப்பாண, தராம்த்யாயேத்தரி லோசநாம், த்யாயநேவம்வர்ணலட்சம், ஜபத்பரணதத்பர:, பில்வ பத்னா:பலை:புஷ்பை, ஸ்திலாஜ்யை:பங்கஜர்த்நாநேத்” என்ற பகுதியில் சந்திரசேகரனும், முக்கண்மூர்த்தியுமாகிய முதல்வனே இராமனென்று இனிது படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நாராயணரது அவதாரமாக இராமாயணத்திற்படிக்கப்பட்ட இராமரிடத்து “ராமம் தரிணேத்ரம் ஸோமார்த்த-தாரிணம் குலிநம்பரம், பஸ்மோத்நா ளிதஸர்வாங்கம்-கபர்த்திநமுபாஸ்மஹே” என்று மூன்றுகண்ணும், உமையொருகூறும், குலதாரணமும், திருநீற்றெழிலும், திருச்ச டைப்பொலிவுமுடைய சிவபிரானது இராமநாமத்தை ஆரோபண ற்செய்தே உபநிஷத்துக்கள் கொண்டாடினவென்க. அவ்வுபநிஷத் துக்களில் துரியசிவனாரதுமஹிமையே சிறத்திடுதலால் நமதன்பர் எவ்வளவு சிறப்பித்துக்கூறிலும் தமதுதாசரதிக்கு அத்துரியமூர்த் தியைக் கடந்தொளிர்ந்தன்மை ஸித்தியாமற்போயிற்று. எங்களது முதற்பாகத்தில் இத்தாசரதியைக்குறித்த பலவிஷயங்களும் வந்து விட்டமையாலும், நமதன்பர் கூறினதையேகூறுகின்றமையாலும், இராமாயணம் விஷ்ணுபாரம்யம்கூறுவதுகொண்டே சிவபாரம்யம் கெடுமென்பது மூடர் கூற்றையாகின்றமையாலும், அவ்விராமாய ணம் சிவபரதவம்கூறியதை எமததோழர் இனிதுபிரகாசம்பண் ணியிருத்தலாலும் நமதன்பரது தூராவலம்பகம் கேவலம் நிஸ்ப்ரு ஹமென்க. விரிக்கிற்பெருகும்.

இம்மட்டோ, இவர் வாமனபுராணம்-பலிஷ்யோத்தரபுரா ணம்-மார்க்கண்டேயபுராணம்-கூர்மபுராணம்-சைவபுராணம் - பாக வதபுராணம் என்பவைகளால் சிவாபகர்ஷமும், விஷ்ணுத்கர்ஷ மும் ஸித்திப்பதாக வோர்கூச்சல்போட்டிருக்கின்றார். எத்தனைபுரா ணங்களைத்தேடினும் வேதாவிரோதமாயிருந்தான்மாத்நிரமே சிஷ் டர்கன் ஒப்புவார்கள். இவர்கண்டெடுத்த வசனங்களில் சிலகல்பிதங் களும், சில அர்த்தவாதங்களுமாம். இவர் பிரஸ்தாபித்த புராணங் களிற்குணே விஷ்ணுவினதுஅபகர்ஷமும், சிவோத்கர்ஷமும் பஹு- ண மாய்க் கிடக்கின்றமையால், பூர்வபட்சியினது பிரஸங்கம் நிரஸ்த மென்க. இம்மஹாபண்டிதர் இவர்காட்டியபிரமாணங்களில் பலிஷ் யோத்தரகண்டம் என்பதற்குப் பலிஷ்யோத்தரபுராணம் என்று எழுதித் தமொறிப்போயினார். என்செய்வார்பாவம்! இனியேனும் “ஸாங்க்யம்யோக:பாஞ்சராத்ரம், வேதா: பாசுபதம்ததா, ஜ்ஞா னாயேதாநிபஞ்சைவ, ஜ்ஞேயச்சைகோமஹேச்வரா:” என்னும் பா த்மவசனப்படி எல்லாநூலங்களாலும் அடையத்தக்க பரம்பொ

ருள் சிவபரஞ்சடராயிடுதலோர்ந்து, எந்தப்பிரமாணத்தாலுஞ் சிவா பகர்ஷமுண்டாகமாட்டாதெனத் தெளிந்து நமதன்பர் குணப்படுவாராக. விரித்திடுபெருகும்.

இனி, யாம் ஒன்றுசொல்லுகிறோம். “ஸர்வேதேவாபேசநாமவாபு” என்று சுருதியெழுந்து தேவர்க்கையெல்லாம் பசுக்கள் என்று நினைத்தது. “ஸ்வயம் தஸ்மா த்பசுபதிஸ் ஸம்பபூவ” என்று எழுத்து அத்தேவர்களாகிய பசுக்களுக்குப் பதியாததோடு சிவ பெருமானைப் பசுபதியென்று நிச்சயித்தது. அன்றியும், “ஸ்வதட்சிவ: பசுபதிஸ்ஸாக்ஷி” என்று அவரே ஸர்வஸாக்ஷி என்பதைப் பிரகாசப் படுத்தியது. இம்மட்டோ, “பரமாத்மாதேவதா பசுபதி:; ஸ்ரீ யோதி: பசுபதி:; ஸ்வயம்பசுபதி: புமான்” என மீண்டும் எழுத்து பரமாத்மாவாகிய அவரே பசுபதி என விசுதப்படுத்தியது. இவ்வுண்மை சின்ன யூன்றிவிசாரியாத நமதன்பர் பசுபதி என்பது சிவனுக்கு இடு குறியாமமா? காரணநாமமா? எனத் தொடுத்தது, இடுகுறியாமமாயில் இயக்கனைப் புண்யஜான் என்பதுபோலாம் எனவும், காரணப்பெயராயில் சுரபதி - நரபதி என்னுமாபோலாம் எனவும் விளக்கி, இந்திராதிகளுக்குச் சுரத்வாதிருடன் பதித்வமுங் கூட வேயிருப்பதுபோல் சிவனிடத்திலும் பசுத்வமும் பதித்வமுங்கூடியிருக்கலாமன்றோ என்று வீண்பிரஸங்கக்கடையை விரித்தார். இவாது பேய்மதியை யாமென்னென்று விதப்பேம்? பெட்டையாகிய நாராயணனுக்குப் புருஷநாமம் குடியாயினுற்போலும், அழித்து நிம்மலமாகுந் தேவர்களுக்கும், ஸ்ரீகார்த்தனுக்கும் அமரர், அச்சுதன் என்னுநாமங்கள் குடியாயினுற்போலும் நமதன்பர் பசுபதிநாமத்தை யும் சிவனுக்கு குடியாகவொப்பினார். தமக்குப் பின்வருங்கதிதெரியாமல் இவர்தேடிக்கொண்ட யக்ஷன் தன்னுடைய ஸ்தானத்தில் நாராயணனையுந் சேர்த்துக்கொண்டிரின்றதை இனியேனும் ஐயங் காரறித்தடங்குவாராக. இனி எம்பெருமானுக்குரிய பசுபதித்வம் சுரபதித்வம் - நரபதித்வம் போல்வதன்றும். சுருதியில் “காதபதிம் மேதபதிம் ருத்ரம் ஜலாக்ஷபேஷஜம்” என்றும், “ஆவோராஜா நமத்வாஸ்யருத்ரம்” என்றுங் கூறப்படுஞ் சிவனாது யஜ்ஞபதித்வம் போல்வதொன்றும். சிவன் யஜ்ஞபதியாகுகையில் அவர் யஜ்ஞங்களுக்குப் பதியாதலேயன்றி அந்தயஜ்ஞமுமாதல் யாங்ஙனம்? அப்படியே சிவன் பசுபதியாகுகையில், அவர் பசுக்களுக்குப் பதியாதலேயன்றி அந்தப்பசுக்களிலுமொன்று ஆகவேண்டியது ஆவசியகமோ? காதபதி-மேதபதி-யஜ்ஞபதி என்னும் பிரயோகங்களைத்தெளிந்து நமது ஐயங்கார் இனியேனும் ஊனியிடாதொழிவாராக. இம்மட்

ஆபாசவிளக்கம்.

சுந

டோ, நவநீதிகளுக்கும் பதியாதலால்நிதிபதி ஏனவும், சதூர்த்தசபுல
னங்களுக்கும் பதியாதலால் புலனபதி எனவும், பல தானாகளுக்
கும் பதியாதலால் தாராபதி எனவும் வழங்கும்வழக்குகள் பலவுளவா
கையால், அவற்றோடுதானே பசுபதி என்னும்வழக்குஞ் சேர்ந்து
நிலைபெறும். நமதன்பர் தமதுபட்சமாகிய சுரபதி-நரபதி-மிருகபதி
என்பவைகளோடு கோபதி என்பதையும் அமைத்தாரன்றோ? கோ
பதி என்னுங்கால் அந்தப்பதிவம் கோவினிடத்தன்றி அதனைப்பரி
பாலிக்குத் தலைவனிடத்துந் தாண்டிச்செல்லுதலால், எடுத்தகட்சி
யை நமதன்பர் வியபிசரிக்கச் செய்துவிட்டனர். இவரது புத்தி
துட்ப மிவ்வளவினதாக, இவருமொருவாதியாகப் புறப்பட்டது
ஆச்சரியமேயாம். சுருதியில், “அச்வேப்யோச்வபதிப்யச்சவோ
நமோநம:” என்றும், “ச்வப்யச்வபதிப்யச்சவோநமோநம:” என்
றுங் கூறப்படுதலை நமதன்பர் பார்த்துங்கேட்டுமிரார். இதில்,
குதிரைகளையும், குதிரைகளுக்கு எஜமானனாகவும், நாய்களையும்,
நாய்களுக்கு எஜமானனாகவும் விளங்குந்தன்மை பரஸிடத்திற்கேட்
கப்படுகின்றது. அசுவபதி-சுவபதி என்னும் பிரயோகங்களில் பதி
என்னுஞ்சொல்லுக்கு எஜமானத்வமேயன்றிக் குதிரையும், நாயும்
பொருளாயிடுதல் அஸம்பாவிதம். இந்தச்சுருதிகளினுடைய தாத்
பரியம் குதிரைகளிடத்தும், நாய்களிடத்தும், அவைகளைப்போஷி
க்கும் எஜமானர்களிடத்தும் பரன் அந்தர்யாயி என்பதேயாம். இன்
னும் “குலாலேப்ய: கர்மாரோப்யச்சவோநமோநம:” என்றுங் கூற
ப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்குச் குலாலர்களையதிஷ்டித்தும், கம்மா
ளர்களையதிஷ்டித்தும் காரியகோடிகளையுண்டுபண்ணுகின்றவர் பர
மாத்மா என்பதே பொருளாம். இந்தவியவஸ்தையால் அசுவபதி
சுவபதி என்பனவும் சிவஞரது பசுபதித்வத்தைச் சாதித்துப் பூர்வப
ட்சியினது அகங்காரத்தைப்புடைத்தப் புடைபெயரச்செய்தன
வாயின. மேல் யாழுதகரித்த சுருதிகளில் “பரமாத்மாபசுபதி:”
என்று படிக்கப்பட்டமையாலும், “பசுபதிஸ்ஸாக்ஷி, ஸஜ்யோதி:
பசுபதி:” என்னும் வசனங்களால் அதுவேபொருள் வியத்தமாயி
னமையாலும் சுரபதிநரபதிகளைப்போலப் பசுபதியையுங்கொள்க
என்றுஅமுத ஐயங்காரதுவாதம் அமுமூஞ்சிவாதமாயிற்று.

சிவனே பரமாத்மா என்பதை இன்னும் விரிக்கின்றோம். “ஆ
த்மாநம் பரமாத்மாநம்-அந்தராத்மாநமேவச, இத்ராத்த்வாத்ரிவிதமாத்
மாநம்-பரமாத்மாநமாச்சரயேத், அந்தராத்மா பவேத்ப்ரஹ்மா-பரமா
த்மா மஹேச்வர:, ஸர்வேஷாமேவபூதாநாம் விஷ்ணுராத்மாஸநாத
தந:” என்னுஞ் சுருதியால் பரமாத்மாவையே ஆச்ரயிக்கவேண்

௩௩

இராமதத்வதிபிகையினது

டியதெனவும், அந்தப்பரமாத்மா மஹேசுவரர் எனவும், பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும் அந்தராத்மாவும், ஆத்மாவுமாகின்றனவெனவும், பெறப்படுகின்றது. அன்றியும், “கார்யம்விஷ்ணு:க்ரியாப்ரஹ்மா - காரணந்தமஹேசுவர:” என்னுஞ்சுருதியில் சிவனே காரணவஸ்துவென்பது ஸித்திக்கின்றது. முடிவில் “அத்வைதம்பரமாத்மநந்தம் - சிவம் யாதிதுகேவலம், அதிஷ்டாநம்ஸமஸ்தஸ்ய - ஜகதஸ்ஸத்யசித்தநம்” என்று துரியவஸ்துவினதுஸ்வரூபம் இனிது வெளியாகின்றது. குணருத்ரருக்கும் துரியருத்ரருக்கும் நாமரூபவொற்றுமைகேட்கப்படுதலால் குணருத்ரரிடத்தில் பிரஹ்மத்வாரோபணம் ஈண்டுப்படிதமாயிற்றென்க. இதனைக் குணருத்ரபரமாகவே கொண்டாலோ வெனின், அதுவும் குணமேயாம். பிரஹ்மேந்திரர்க்கினோக்க விஷ்ணுவுக்குக் காரணத்வம்கேட்கப்படுதல்போல விஷ்ணுபிரஹ்மேந்திரர்க்கினோக்கக் குணருத்ரருக்குக் காரணத்வம் கேட்கப்படுதல் அமைவுடைத்தே. தேகத்தைநோக்க இத்திரியமும், இத்திரியத்தைநோக்கப் பிராணனும், பிராணனைநோக்கக் கரணமும், கரணத்தைநோக்கச் சிவனும், சிவர்க்களில் புல் - பூ - புழு - மரம் - பட்டி - மிருகங்க்கினோக்க மனுஷ்யர்களும், மனுஷ்யர்க்கினோக்கத் தேவர்களும், தேவர்க்களில் இந்திரனைநோக்கப் பிரஹ்மாவும், பிரஹ்மாவைநோக்க விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவைநோக்க உருத்திரனும் காரணர்களாக வுபசரிக்கப்படுதல் வேதஸம்மதம். இத்தரியாயத்தாலும் உருத்திரனோ காரணவஸ்துவென்று எழுத்துகூறியசுருதி ஸத்தாய்நிலைத்தது. மேலேகூறிப்போந்த பாசபசுக்களாகிய பொருள்களில் உருத்திரன் பதியானசிவத்தை ஸமீபித்துத் தம்மயமானிட்டுடையினின்று அதனோடுவெறறக்கலந்து சிவோஹம்பெறலால், அவ்வுருத்திரனையே காரணம் என்று சுருதி கூறியது ஸஹஜமாயிற்று. நாராயணர்முதலினோருஞ் சிவோஹம் பெற்றினும் அவர்க்கு அந்தரப்பாவணியேயன்றிப் பாஹ்யத்தில் தேகம் சிவரூபமானதில்லை. உருத்திரருக்கு உள்ளும்வெளியும் சிவரூபப் பிரகாசம் கேட்கப்படுதலால், அவ்வுருத்திரனாகையே பரமகாரணர் என்று வேதத்தித்தலும், உயிர்களவகைவழிபட்டு மோக்ஷமுடைதலும் ஸர்வஸம்ப்ராப்திபக்கமாயிற்று. இத்தவிசாரத்தால் விஷ்ணு பரமாத்மா என்று ஏற்படாமல் ஜிவாத்மாவென்றே வெளிப்பட்டமையால், அவரைப்பசுவென்றும், சிவனைப்பதி என்றும் பிரஸ்தாபிக்குஞ் சைவர்களதுபட்சம் வேரூன்றிப் பொலிவெய்தியது. இவ்வுண்மை போதாவே எமது நாயகரவர்கள் “ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸாநோந்த்ராத்யா: - பசவ: பரிஜேந்திதா:” என்னும் சூத்திரப்பிராணவசனத்தாலும், “ஸர்

வேதேவா:பசுதாமவாபு:-ஸ்வயந்தஸ்மாத்தபசுபதிஸ்ஸம்பபூவ” என்னுஞ்சுருதியாலும் விஷ்ணுவாதிகேவர்களைப் பசுக்களென்றும், எமது சிவபரஞ்சுடணாப் பசுபதி என்றும் பிரகாசம்பண்ணி ஸித்தாந்தப்படுத்தினார்கள். “அரன்பெருமை-இன்னும்பலகோடி யில்லையோ யாமிருந்து, சொன்னபொழுதே தொலையுமோ” என்று இரட்டையர்கள் சிவனாதுபெருமையின் முடிவுகாணமாட்டாது இளைத்தவாறு யாமும் இம்மட்டி லுபரதியடைந்தாம். வேதமுஞ் சொல்லிச்சொல்லி யினைத்து, “யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” என்று உபசாந்தியடைந்துவிட்டது. அனலிறந்தசுருதிகள் பிரஹ்மம்-பசுபதி-பர்மாத்மா-பரம்-சிவம்-சம்பு என்னுந் திவ்யநாமங்களாற் கொண்டாடிமகிழும் மைதருட்பெருஞ்செல்வத்தை நமதன்பரதுவேஷித்தது நிஸ்புருஹமென்க. விரிச்சிற்பெருகும்.

இந்தரஹஸ்யங்களைக் கண்டுதெளிந்தபேர் (பசுவெண்பதற்கு ஜீவன் என்று பொருளுண்டாகாது, பிரமன் திருமால் முதலினோர் நாலுகால்களையுடைய ஜந்துக்களல்லவாகையால், அவர்கள் பசுக்களாகார், விஷ்ணுவானவர் ஸர்வஜ்ஞராகையால் அவர் பசுவாகமாகாட்டார்) என்று பெருமைபெசிக்கொண்ட ஐயங்காரது புத்தியைமெச்சி யாதுபஹுமானஞ் செய்வார்களோ தெரியாது. யாம் வஞ்சனையின்றி எம்மாற்கடியதை ஈண்டுபகரிக்கின்றோம். சுருதியில் “ஸர்வேதேவா:பசுதாமவாபு:” என்றுகூறியதன் பொருடான் என்னை? தேவர்க்கள் பசுக்கள் என்பதேயன்றோ? அத்தேவர்கள் இவரென்பது போதரவேயன்றோ “ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸுரோந்த்ராத்யா:-பசவ:பரிதீர்த்திதா:” என்று ஆதித்யபுராணம் இனிதுவினக்கியது? இவற்றைநோகண்டும் நமதன்பரது உள்ளத்திருக்குஅகலாதது அவரது பாவமேயாம். சுருதி “மோஹாந்நஜாநந்தி ஸுரேந்த்ரமூர்யா:” எனவெழுந்து இந்திரன்முதலியதேவர்கள் மோகத்தால் சிவனையறியார்கள் எனவும், “யோப்ரஹ்மண: பஞ்சமவக்த்ரஹந்தா” எனவெழுந்து பிரமனது ஐந்தாவதுதலையைச் சிவனாச்சேதித்து மோகத்தையழித்தார் எனவும், “விஷ்ணும்பபந்தோருகபாசேநவீர:” எனவெழுந்து சிவபெருமான் விஷ்ணுவை நாகபாசத்தாற்கட்டியுருட்டி அவரது அகந்தையை அறுத்தார் எனவும், “ஸுரோசம்பஸ்மீக்ருத்ய மந்மதம் யமஞ்ச” எனவெழுந்து சுரோசனையும், மந்மதனையும், இயமனையும் சிவன்அழித்து அவகர்னதுபாசத்தைத் தகித்தார் எனவும் வெளிப்படுத்தியது. அன்றியும், அது “யஸ்யாங்கஜோஹம் ஹரிருத்ரமுக்யா:” எனவெழுந்து திரிமூர்த்திகளுக்குஞ் சிவனே உற்பத்திஸ்தானமாயுள்னவர் எனப் பிரகாசப்படுத்தியது. இவற்றைப்

சூசு

இராமநாத்வதிபிநையினது

பரியாலோசிப்பவர்கள் ஸர்வதேவர்களும் பசுக்கள் என்றுகூற ஏன் பின்னிடுவார்கள்? இவற்றை நமதன்பரான் மறைக்கமுடியுமோ? அல்லது மறுக்கத்தான்முடியுமோ? இவர் (தேவா) என்பதற்குப் பூதகணங்கள்-பிரமதகணங்கள் என்று நவநவமாகப் பிரஸங்கித்து வந்த பித்தவாசகங்கள் இனிப் பண்டிதரவைக்கண் என்னுமோ? மேலுதகரித்த சுருதிகளால் உருத்திரன்-விஷ்ணு-பிரஹ்மா-இந்திரன்-மந்தன்-இயமன் முதலிய ஸர்வதேவர்களும் பெறப்பட்டமையால், இன்னோர் பசுக்களாதலிற் றவிர்திலர். இவர்களைத் தன்னுணையுரிச்செலுத்தினவராகப் பெறப்படுஞ் சிவனார் பசுபதியாதலிற் றவிர்திலர். தேவர்கள் பசுக்கள் என்று சுருதியும், அந்தப் பசுக்களையதேவர்கள் பிரஹ்மா-விஷ்ணு-இந்திரன் முதலாயினொன்று ஆதித்யபுராணமும் கூறியவுண்மையையே யன்றோ மெது நாயகரவர்கள் தெரிவித்தனர்? அதற்கு நமதன்பர் குமுங்கியது தகுதியோ? சுருதியிற்றானே விஷ்ணுபசு என்பதற்கு ஈண்டு யாம் பிரமாணங்காட்டுகிறோம். நிராலம்போபரிஷத்து “ப்ரஹ்மவிஷ்ணுச்சானேந்திராதிராம் நாமரூபத்வாரா ஸ்துலோஹமித்யத்யாஸவசாஞ்வே:” என்று கூறுகின்றது. இதற்கு நமதன்பர்செய்வது யாதோ? பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்களை நகாரணம் எனவும், ஜீவர்கள் எனவும் சுருதிகள் கோஷிக்கையால், ஐயங்காரதுவாதம் தொய்யலாடிவிட்டது. அதர்வசிகையும், நிராலம்பமும் பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களோடு இந்திரனையுஞ்சேர்த்து நிகேஷித்தலால், அன்னோர் ஓரினத்தவனாயினர். நமதன்பர் இந்திரனை ஜீவனென்று ஒப்பியிருக்கின்றாராகையால், அவனோடு ஸமானராக நகாரணம் என்று ஒதுக்கப்பெற்றும், அவனைப்போலவே ஜீவர்கள் என்று படிக்கப்பெற்றும் பிரதிகேஷிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவாதிதேவர்களது யோக்யதையை ஈண்டியாமறிவித்த லவசியமாயிற்று. இவ்வுண்மையெனின்தபேர் பூர்வபட்சியினதுபோதத்தை இனி எங்கனோ மதிப்பார்கள்?

இவர் பசுவென்பது ஜீவவாசகமாகாதென்று புலம்பினாராகையால், அதனையும்விசாரிப்பாம். ஜாபால்யபரிஷத்திற் “கோஜீவ: ௧: பசு: ௧ ஈசா:” என்று பிறத்தகேள்விகளுக்கு “அஹங்காராவிக்ஷடஸம்ஸாரி ஜீவஸ்ஸவவ பசு:; ஸர்வஜ்ஞ பஞ்சக்ருத்யஸம்பந்ஸஸ்வேச்சவ ஈச:பசுபதி:; கேபசவஇதிபுந்ஸஸதருவாச, ஜீவா: பசுவஉத்தா:; தத்பதித்வாத்பசுபதிஸ்ஸபுந்ஸதம்ஹோவாச, கதர்ஜீவா: பசவஇதிததம் தத்பதிநிதிஸதருவாச யதாத்ருணாநிநோ விவேகஜீவா: பசப்ரேஷ்யா: க்ருஷ்யாதிகர்மஸூக்யுத்தாஸ் ஸகலது:கஸ

ஆபாசவிளக்கம்.

௪௭

ஹாஸ் ஸ்வஸ்வாமிபத்மமாநா கவாதய:பசவ:, யதாதத்ஸ்வாமீந இவ ஸர்வஜ்ஞ ஈச: பசுபதி:" என்னும் விடைகளுண்டாயின. அவை இ கப்பழமாகிய ஐயங்காருக்கு இவ்வுண்மைதெரியாதது அதிகய மோ? ஸம்ஸாரியாகிய ஜீவனே பசு எனவும், ஜீவன்ஞான் பசுவென்று சொல்லப்படும் எனவும், கோவானது அதனது ஜெமானனது அதி னப்பட்டு அஸ்வதந்திரமுதலியதர்மங்களை யடைந்திருப்பதுபோல ஜீவனும் பரனது அதினைப்பட்டு அஸ்வதந்திரமுதலியதர்மங்களை ய டைந்திருத்தலால் இரண்டும் பசு என்று வெளிப்பட்டனவெனவும், ஜீவர்களுக்கியபசுக்களுக்குப் பதி பசுபதிப்பெயரினர் எனவும், அவர் ஸர்வஜ்ஞரும், பஞ்சகிருத்தியஸம்பந்தரும், ஸர்வேசுவரரும், ஈச ரும், பசுபதியும் ஆவாடுனவும் வெளிப்படும்வேதார்த்தங்களை இனி யேனும் வைதிகர்பாற்சென்று தெளிந்து குணப்படுவாராக. இந்தச் சுருதியில் "பஞ்சக்ருத்யஸம்பந்த:" என்று சிவஞான பஞ்சக்ருத்யம் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷத்தும் இதனை நிறு த்துகின்றது. சிவமுடர்கன் பஞ்சக்ருத்யம் ஆகமபரிபாஷை என் றும், வேதத்தில் மூன்றுக்ருத்யமே படிதமெனவும் புலம்புவதுண்டா கையால், அவரோடுசேர்ந்த ஐயங்காருங்கெடாவண்ணம் யாம் எடுத்துக்காட்டியது உபகாரமேயாயிற்று. "சைவம்வேதமயம் யஜேத்" என்னும்வசனம் ஸத்தியமென்பதை இனியேனும் பூர்வப ட்சிகள் யோசிக்கவேண்டியது. இம்மட்டோ,நாதபிந்தாபநிஷத்தில், "ருத்ரம் பஞ்சாஞ்சபதிம்ததா" என்று படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தேவ்யுபநிஷத்தில் "விச்வருபா: பசுவோவதந்தி" என்று கூறப்பட் டிருக்கின்றது. பஸ்மஜாபாலத்தில், "பசுபாசவிமோசக: பசவச்சா மாநவார்தம்" என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வுபநிஷத் திற்றானே "ருஷ்யச்சாம்பவா: பாசுபதா மஹாசைவா வேதாவதம் ஸம் சைவம் பஞ்சாநாதரம்ஜபம் தஸ்தாரகம்-ப்ரணவம்மோதமாநா ஸ்திஷ்டந்தி" எனவும், "தக்ஷிணயாம்திசிவிஷ்ணு: க்ருத்வைவமுந் ததஞ்சலிமுபாஸ்தே" எனவும் பிரகாசம்பண்ணப்பட்டிருக்கின்ற து. அதர்வசிரசில், "வ்ரதமேதற்பாசுபதம் பசுபாசவிமோக்ஷாய" என்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சுவேதாசுவதரத்தில் "ஜ் ஞாத்வாதேவம் முச்யதேஸர்வபாசை:" என்று ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக் கின்றது. தக்ஷிணமுந்த்யுபநிஷத்தில், "பாசேநபத்தம் த்வைதபயா துரம்" என்று உச்சரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தரிசநோபநிஷத்தில், "தேநபாசாபஹாநிஸ்யாத்-ஜ்ஞாத்வாதேவம்ஸதாசிவம்" என்று உ ணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்கந்தோபநிஷத்தில், "பாசுபத்தஸ்த தாஜீவ:, பாசமுத்தஸ்ததாசிவ:" என்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்

சு அ

இராமதத்வநிபிகையினது

றது. இந்தப் பிரவசனத்தால் பதி-பசு-பாசு பதார்த்தத்யப்பிரஸங்கம் வைதிகமாதல் ஸித்தமாயிற்று. பசுசப்தப் பிரயோகத்தில் விச்வரூப-மாநவ-ருஷ்ய-சாம்பவ-பாசுபத - மஹாசைவ - விஷ்ணுவாதி பதங்கள் படிக்கப்பட்டமையால், “ஸர்வேதேவா: பசுதாமவாபு: - ஏதாவத்தோவை பசுவோ, த்விபாதச்சதுஷ்பாதச்ச” என்னுஞ்சுருதிகன் பசுக்கள் ஜீவர்க்களென்பதைத் தெரிவிக்கும் முக்யாதாரங்கனாகிநிலைத்தன. “பிரமன் - திருமால் முதலினோர் நாலுக்களையுடைய ஜந்தக்களல்லவாகையால் அவர்கள் பசுக்களாகார். விஷ்ணு ஸ்வஞ்ஞராகையால் அவர் பசுவாகமாட்டார்” என்று ஐயங்கார் அமுதனவும் அழிந்துபோயின. இதுநிற்க.

நமதன்பர் விஷ்ணுவை ஸ்வஞ்ஞரென்று பிரஸ்தாபித்தாரன்றோ? அதனையுங் கொஞ்சம்யோசிப்போம்.

(அவர்ஸ்வஞ்ஞரானது)

மாயாசீதை வெட்டுண்டபோது கண்டபுரண்டசூத மாட்சியினாலோ?

மாயாஜநகன்வெட்டுண்டதைக் கண்டபுலம்பியசீதைக்குமாப்பின்னியாயினதாலோ?

சீதையை அபகரித்துக்கொண்டுபோனவன் இன்னானென்று தெரியாமல் குரங்குகள்கலைக் கட்டிக்கொண்டுமுங்கிய கோமகனாயினதாலோ?

வாலிகளீவர்களது அடையாளந்தெரியாமல் வாழ்வதங்கியவன்னலாயினதாலோ?

நம்மைப்போல் பெண்டிழந்தவருத்தஞ் சின்னகுரங்குக்காக இப்பெரியகுரங்கை நாயிப்போது மறைந்திருத்தமாட்டினால், இது நம்மைப் பின்பு வேடனாகிவந்துமாட்டுமே என்றுதெளியாதமேதாவியாயினதாலோ?

வேடன் சுரந்தொடுத்தது தெரியாதிறந்து நெருப்பில்வெந்து பிணமாகைந்தகிடக்கும் விசேடத்தினாலோ?

அர்ஜுனன் சுபத்தினையை அடித்துக்கொண்டு போனபோது அவன் இன்னானென்றறியாமல் அவன்மேற் போர்க்கெழுந்த*சூன்மகனாயினதாலோ?

ஒருவனுதைத்தும் மற்றொருவனுதைப்பட்டுத் தம்மில்கலிமேலித்த அவதாரபருவக் களாயினதாலோ?

* பலராமன்.

ஆபாசவிளக்கம்.

௪௧

மீன்-ஆமை முதலிய ஜம்ங்கனெடுத்துழல்த்தக்க பிருகுசாபம் பின்னேவருமென்றுன்னுமல் அவரது பத்தினியைக்கொன்ற பராக்கமசாலி யாயினதாலோ?

நீமதுசக்கரத்தை விழுங்கியபூதம் இன்னது என்று தெரியாமல் அதனைப்பெறுமாறு சிவபூதங்களின் முன்னின்றுசெஞ்சிக் கோணங்கிக்கத்தாடியாயினதாலோ?

தூன் மலைப்பாம்பாகப்பிறக்க நேரிடுமெயென்று அறியாமல் பொய்பேசியிழிந்த புருஷரத்நமாயினதாலோ?

வீரபத்திரமூர்த்தி தம்மை நாகபாசத்தாம் கட்டியுருட்டுவா றென்றறியாமல் தஷ்யாகத்திற்குத் தலைவராயினதாலோ?

பிறன்பெண்டை விழைதல் பீழையென்றுன்னுமல் ஜலந்தரன்பெண்டைக் களவிற்புணர்ந்த காழகனாயினதாலோ?

அமிர்த்தத்தைநாடிய நம்மை விஷந்தோன்றிவெதுப்பி நமது வெளுத்தவுடலைக் கறுப்பாக்கிவிடுமெயென்று கருதாது கார்வண்ணாயினதாலோ?

இத்தகைய ஸர்வஜ்ஞாதிசயங்களுக்கு இருப்பிடமாயுள்ளவர் விஷ்ணுவென்பதை யாம் ஆட்சேபிக்கமாட்டோம். இவரது தெய்வத்தின்கதியை யோசித்துப்பாராமல் எமது அப்பனாகிய ஒப்பில்லாமணியைப் பிரஸ்தாபித்து, “பின்வினைவதறியாமல் விருகாசுரனுக்குவரமளித்துத் திண்டாடியபடியாலும், புருஷோத்தமன் கொண்ட பெண்கோலத்தைக்கண்டு நாரியென்று மயங்கினபடியாலும், ப்ருகுமுதலிய முனிவர்களுடையமுன்பாகத் திகம்பரனாகச் சென்று அம்முனிவர்களுடைய சாபத்தினால் குறியிழந்தபடியாலும், சுடலைதேடி நடனம்புரிந்தமையாலும்” என்று தூஷித்தாராகையால், எமது கையிலேந்தியஇறகை ஈண்டுக்கொஞ்சம் யாம் சலியாதோடச்செய்தோம். இவர்புலம்பிய சிவதுஷணங்களுக்குச் சிவபாரம் யப்பிரதரிசிரி, சைவகுளாமணி முதலியதூல்களில் பரிகாரந்தேடியிருத்தலால், யாம் இம்மட்டி லுபரதியடைந்தாம். இனியேனும் இவற்றை நமதன்பர்யோசித்துச் சிவநிந்தையிலிறங்காமல் விஷ்ணுப்ரஹ்மேந்த்ராதி ஸர்வசேதநபதித்வம் சிவனாரிடத்தி னிலைபெற்றிருப்பதுணர்ந்த, பசுபதியாகிய அப்பரஞ்சுடர்ப்பிராணைப் பணிந்து அஞ்ஞானபசுவாகிய தமதுபாசநிவர்த்தியைத்தேடி ஸுசிப்பாராக விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி நமதன்பர் ஜைர்வேதம் சூராவதுகாண்டத்தில் “ருத்ரோஷைக்ருர: ஸோஸ்யத்விதிஸோப்ரவீத் வரம்வ்ரணை அஹமேவ

௫௦

இராமதத்வதிபிகையினது

பஞ்நாமதிபிரஸாநீதி தஸ்மாத்ருத்ர:பஞ்நாமதிபதி: தாம் ருத்ரோ வாஸ்ருஜத்ஸுதிஸ்ர: புரோபித்வைதேப்யோ ஸோகேப்யோ ஸுராந் ப்ராஜாதத” என்னும்வாக்கியம் “சிவன் கொரோமுன்னவராகையாலே வேதியர்களாகிய திரிபுரர்களை அஞ்சாமல் கொல்லத்தூணிந்தவொன்று தேவதைகள் அவ்வசுரர்களைக்கொல்லும்படி சிவனுக்கு உத்தரவுசெய்தார்கள். சிவனார் பாவம்பாராமல் அந்தப்படுகொலையைத் தாம்செய்வதாகவொப்பி அந்தத்திரிபுரஸம்ஹாரத்திற்குப் பிரதிப்ரயோஜனமாகத் தான்பசுக்களுக்குப் பதியாகும்படி வரமளிக்க வேண்டுமென்று தேவதைகள்பால் வேண்டிக்கொண்டார். அவர்கள் அந்தப்படி சிவனுக்குவரமளித்தார்கள். அப்பால் சிவன் முப்புரங்கையுஞ்சுட்டெரித்துத் தேவதாவரப்பிரஸாதத்தினாலே பசுபதி என்னும் பட்டப்பெயர்பெற்றார்” என்று தெரிவிக்கிறதெனவும், மூத்தகாண்டத்தில் “ஆகுஸ்தேருத்ரபசுஸ்தம்ஜுஷஸ்வைஷதேருத்ரபாகஸ்ஸஹஸ்வஸ்ராம்பிகயாதம்ஜுஷஸ்வ” என்னும் வாக்கியம் உருத்ரனுக்குரித்தானபசு ஆகுவுன்றும், அதைச் சகோதரிபோல் இதஞ்செய்யுமவளாகிய அம்பிகையோடு ருத்ரர் அடையக்கடவாயென்று தெரிவிக்கிறதெனவும்விரித்து, “இதனால் சிவன் முப்புரங்கையழித்ததற்குக் கைக்கூலியாகத் தேவதைகளிடத்திலிருந்து வரத்தின்மூலமாய்ச் சம்பாதித்தபசு ஆகுவுன்பது ஸ்பஷ்டமாகிறதன்றோ? ஆகுவுன்பது சிவனார் மூத்தகுமாரர் ஏரிச் சவாரி செய்யும் வாகனமேயாம்” என்று பரிகாசஞ்செய்தார். இவரது திருமகனார் வைகுண்டம்ஜயங்கார் வாய்மாண்டுபோனதுபோல் இவர் சீர்மாண்டுபோகச் சிலவீண்டுக்கூறுவாம்.

இவர் எழுதிக்கொண்ட வாக்கியத்தின்றலைப்பிலுள்ள “ருத்ரோவைக்ருத்ர:” என்பதம், பின்னர்ப்போந்த “தஸ்மாத்ருத்ர:பசுநாமதிபதி:” என்பதம் திரிபுரஸம்ஹாரவிஷயமாக எழுந்தவசனங்களாகா. இடையிற்போந்த வசனங்களுக்கு மதன்பர் தப்பர்த்தஞ்செய்து தமோநியதற்கு அவற்றைஆதாரமாகப் பொருத்திக்கொண்டார். அவொழுதியவுரையில், (வேதியர்களாகிய திரிபுரர்களை அஞ்சாமல் கொல்லத்தூணிந்தவொன்று தேவதைகள் அவ்வசுரர்களைக்கொல்லும்படிச் சிவனுக்கு உத்தரவுசெய்தார்கள். சிவனார் பாவம்பாராமல் அந்தப்படுகொலையைத் தாம்செய்வதாகவொப்பினார். அவர்களைக் கூலிகேட்டார். தேவதாப்பிரஸாதத்தினாலே பசுபதி என்னும் பட்டப்பெயர்பெற்றார்)எனப்போந்த பிரயோகங்களுக்கு அவர்தேடிய சுருதியில் ஆதாரமாய்கின்ற பதங்கள்யாவை? இஷ்டவிகாதம் பண்ணிக்கொள்ளாமல் மூலத்திலில்லாத அபார்த்தங்களெழுது

வது அல்பருக்கே அடங்கும். இனி அதனுண்மையை யோசிப்பாம். அதில், “அஹமேவபருநாமதிபதி:” என்று சிவன் தேவர்கள்முன் பு கூறினதாகப்பெறப்படுகின்றது. அத்தத்தேவர்கள் விஷ்ணுமுதலானவர்களே. விஷ்ணுவை அத்தேவகூட்டத்தினின்றும் தப்பவைக்க, ஐயங்காரால்முடியாது. ஏனெனின், சிவபெருமான் இரதிகரானபோது அவரதுஹஸ்தத்தில் ஐடமாகிய பாணரூபந்தாங்கி நின்றவர் அவ்விஷ்ணுவே. இப்படியே பிரஹ்மாமுதலாயினரும் அவருக்கு ஸாரதிமுதலான ஏவலாளராக அமைந்தார்கள். இப்பெருந்தேவர்களுக்கு முன்னின்று “நானேபசுபதி” என்று சிவன் பிரஸ்தாபித்தமையால், விஷ்ணுமுதலிய பசுக்களுக்கே அவர் பதியாயினதென்பது ஸித்தம். அதில், “வரம்வ்ரண” என்று படிக்கப்பட்டமையால், அஹமேவபருநாமதிபதி: என்பது சிவனாகேட்டவரமாகவன்றோ பெறப்படுகிறதெனின், அங்ஙனமாகாது. சிவனார் வரங்கேட்டதுண்டாயின், அவருக்கு அவ்வரங்கொடுக்கத்தக்கவர்கள் அவரிலுயர்ந்தவராகவேண்டும். அவருள் விஷ்ணுவை யோசிக்கின், அவர் சிவன் கையில் அம்பாகச்சமைந்தார். அம்பானது எப்பவனது பரிசம்பெறுதபோது அசையவும் யோக்க்யதைற்றுக் கிடக்கும். அசைவித்தாலே அசையும். இதனால் சிவனாரதுஸந்நிதியில் விஷ்ணுவின்து அளவு ஏற்பட்டது. பிரஹ்மாவோ எனின், அவர் சிவனுக்கு ஸாரதியாயினார். சாரதியின்துயோக்க்யதை எஜமானனுடைய ஆஜ்ஞையைப் பின்செல்லத்தக்கது. இதனால், சிவஸந்நிதியில் பிரஹ்மா அவ்வதந்திரரென்பது ஸித்தித்தது. பெரியதேவர்கள்கிடையே இவ்வாறுமுடிந்தால் காரியாகிய சேஷனையும், குதிராகனாகிய வேதங்களையும், இரதமாகிய பூமியையும், இரதாங்கங்களாகிய ஏனையதேவர்களையும் சிவஸந்நிதியில் ஒர்பொருளாகவும் மதித்தல்குடிமோ? இவர்களையாவரும் இரதிகரும், நியாயமகருமாகிய சிவனாரது ஆணையில் அடங்கினவரேயாயினார். இந்த முடிவால் பிரபுவாகியபரமேசுவரர் ப்ருத்யங்களாகிய விஷ்ணுமுதலாயினாரை வரங்கேட்டாரென்பது அஸங்கதமேயாம். இனி “வரம்வ்ரண” என்பதற்குக் கதியென்னையெனின், அதனையோசிப்பாம். சுருதி “ப்ருதிவ்யோபவ, ஆபச்சர்வ, அக்னேருத்தரோ, வாயுர்பீம, ஆகாசஸ்யமஹாதேவ, சூர்யஸ்யோக்ர; சந்த்ரஸ்யஸோம; ஆத்மாந:பசுபதி:” என்றுகூறுகின்றது. இதில் சிவனாரதுஅஷ்டமூர்த்தங்கள் கேட்கப்படுகின்றன. இவ்வஷ்ட மூர்த்தத்துள் ஒவ்வொருததுவுக்குஞ் சைதந்யங்கூறிவந்து ஆத்மாவைப்பிரஸ்தாபிக்கையில், அதனைத் ததுவாகவுடையசைதந்யம் பசுபதி என்று

௫௨

இராமதந்திபிகையினது

படிக்கப்படுகின்றது. ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவாயுள்ளது பரமாத்மா என்றும் பெயர்பெறும். ஈண்டு ஆத்மாவைப் பசு என்றுகொண்டே பரமாத்வைப் பசுபதி என்று வேதம்படித்தது. இதனால், பசுபதி என்பது சிவனாகிய சேதனபதித்வத்தையே வியத்தமாக்க்கியது. "ஜீவா: பசுவஉக்தா:" எனவும், "தத்பதித்வாத் பசுபதி:" எனவும் போந்தசுருதிகளை முன்பே உதகரித்திருக்கின்றோம். இவற்றால், சிவனாகிய பசுபதித்வம் ஆகத்துகமெனலழிந்து ஸஹஜமென்பதே ஸத்தியமாயிற்று. இத்தத்தசுருதிகளோடுதானே "அஹமேவபஞ்சாமதிபதி:" என்னுஞ் சுருதியுஞ்சேர்ந்து நிலிபெறும். இவற்றோடு யான்மும் முரணாக. இவ்வகையாக, நமதன்பர் பசுபதித்வம் சிவனாகிய பசுபதித்வத்தையென்று சாதிக்கவகைதேடியது என்னமதி? தேவர்களுக்கு "ஸர்வேதேவா: பசுதாமவாபு:" என்று வேதம்பேரிட்டமையாலும், அத்தேவர்களைப்பார்த்து "அஹமேவபஞ்சாமதிபதி:" என்று சிவனாகிய பசுபதித்வமையாலும், விஷ்ணுவாகிய "அத்யாஸ்வசாஞ்சிவ:" என்று சுருதி நிச்சயித்தமையாலும் இவற்றிற்கு விரோதமாக வொன்றைச்சாதித்தல் கூடாது. ஆகையால், தேவர்க்களிடமிருந்து பசுபதித்வமாயிவரத்தைச் சிவனாகிய பசுபதித்வம் என்பதற்குப் பின்வருமாறு பொருள்கோடலே அமைவுடைத்து. பசுக்கள் பாசுபத்தர்களாகையால் அவர்கள் தங்களுக்குப்பதியாகிய சிவனைமறந்து தற்போத்தால் தங்கையே பதிகொனவகைகரித்துச் சிவனை மறந்துகொண்டதால் அதுபலஸித்தம். இரணியன் - ரூன்-தக்ஷன். இந்திரன் - பிரஹ்மா - விஷ்ணு முதலினோடு இதற்குண்டாகிகள். இவர்களில் இரணியன்-ரூன்-தக்ஷன் என்பவர்களதுகதைகளை யாவருமறிவார்கள். இனி இந்திராதிக்கள் அகங்கரித்தகதைகளே தெரியத்தக்கவை. இந்திராதிக்களுடைய அகங்கையைச் சிவன் ஒரு யக்ஷருபத்தாங்கிவந்து அடக்கியகதை குதஸம்ஸரிதையிற் கேட்கப்படுகின்றது. அதிற்ருளே திருமாலகம்பாவத்தை நந்திரான் தவிர்த்தருளியகதை படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிரஹ்மவிஷ்ணுக்கள் ஈனே பரம் ஈனேபரம் என்று சண்டையிட்டிச் சிவனாகிய அடிமுடிதேடியவற்றையும், பிரஹ்மாவின் அகங்கை அவரது சிவனாகிய பசுபதித்வத்தையும் வேதபடிதமாயுள்ளன. இன்னனபலவுள். இன்னோர் ஜீவர்களுையாகையால் இவர்களுக்கு இவ்வகையை அடிக்கடிப்பாசிபோல்வதுமூலமே ஸஹஜம். அவ்வப்போது இவர்களைச் சிவனாகிய பசுபதித்வம், இரணியத்தம் சிவனாகிய அருளியற்கை. இதுநிந்த.

நிதிபுரர்களால் தேவர்கள் பெருத்துன்பமடைந்து சிவனை அடைக்கவம்புக்குது எங்களை அகிக்கவேண்டுமென்று இரந்தார்கள்.

அதனைக்கேட்டுச் சிவபிரான் திருவுள்ளமிரங்கி உங்களை நீங்கள் பதி என்று கொண்டிருப்பதை மெக்கு அப்பணம்பண்ணி விட வர்களானால், நாம் திரிபுரஸம்ஹாரம்பண்ணி உங்களைக் கழித்தி ன்றோம் என்று கூறினர். அதாவது நீவிர் பசுக்களென்பதை மறந்து தும்மையே பதிகனெனத் தனித்தனி மயங்கியிருக்கின்றீர்களாகையால், அந்தத்தீயவெண்ணத்தை மாற்றிவிடுங்கள் என்பதாம். அப் படி அவர்கள்கெய்வதனால் அவர்களது சொந்தமாகிய பசுதீவத்தைத் தெளிந்து சிவனாருதசொந்தமாகிய பதிதீவத்தை அவருக்கு அளித் தவராகத் தட்டில்லை. இவ்வுண்மைதோந்தவர்கள் சிவனாரேட்ட வர மினைத்தென்று அறியாமற்போகார். சிவபெருமான் இசமாகப் பேசித் தேவர்களைக் குணப்படுத்தினமையால், வரத்தைக்கோரினர் என்று படிக்கப்பட்டது. ஒருபிதா தனதுபிள்ளையைப்பார்த்து நான் உனதுபிதா என்னும்வரத்தை எனக்குக்கொடு என்று கோரியதாக நாம் ஒப்புவிோம். இதற்குப் பொருளென்ன? என்னிடத்தில் பிதா என்கிற மரியாதையும் அச்சமுமின்றி இதுகாறும் நீ கெட்டலைந்தது போல் இனியுங்கெடாமல் பிதா என்னும்உரிமையை என்னிடம் பாராட்டி எனதுகட்டியினின்று சுதிக்கக்கடவாய் என்று இதன் கூறினதாகவேயன்றே முடியும்? இதனால் பிதாவுக்குக் கௌரவ ன்குறைந்துவிடுமா? பிள்ளை கேடும்படுவதேயன்றே பிதாவுக்கு முக்கியம்? இப்படியே பசுபதியாகிய சிவன் பசுக்களை இதருபத்தால் தமதுவசப்படுத்திக்கொண்டானென வறிக. பசுக்கள் தமது அ கங்காரவடிவமாகிய ஸ்வதந்திரமொழிந்து தாம் பரதந்திரர்களெ ன்று அங்கீகரித்தத்கொண்டமையே அவர்கள் பசுபதிதீவம் ஆகிய வரத்தைச் சிவனாருக்களித்ததாம். எனவே, சிவனே சுதந்திரனெனத் தெளிந்து அவருக்கு யாவருமொகோகாத்தில் ண்ழியர்களாகநின்று அடங்கினமையே முடிவாயிற்று. பசுவைநோக்கப் பாசத்துக்கு இய க்கமின்மையும், பதியைநோக்கப் பாசத்துக்கும் பசவுக்கும் இயக்க மின்மையும் ஸித்தமாகையால், சிவஸந்நிதியில் விஷ்ணுவாதி சேத னங்களும், பூர்வாதிஅசேதனங்களும் இயங்கப்பெற்று முறையே பசவும் பாசமுமாக வெளிப்பட்டன. சிவன் அவற்றை இயக்குந் தலைவராசிப் பசுபதி என வெளிப்பட்டனர். நமதன்பர் பிரஸ்தாபி த்த திரிபுரஸம்ஹாரப்பிரஸங்கத்தாம் போதருமுண்மையை நண்டு யாம் பிரகாசப்படுத்திவிட்டோமாகையால், இனிச் சிவனாருக்கு அப கர்ஷந்தேடிய ஐயங்காரதமுகம் அழுமுகமாகவேண்டியதே. இவ் வுண்மைதெளிந்த விவேகிகள் “அஹமேவபருநாமதிபதி?” என்று

௩௪

இராமதத்வதிபிகையினது

சைவநலத்தையறிந்து ஆந்தியாமற்போகார். விரிச்சிற்பெருகும். தெரிந்தே.

நமதன்பர் சிவனருக்குத் தேவர்களளித்தவரம் “ஆகுஸ்தே ருத்ர” என்னும்வசனப்படி பெருச்சாளி ஆடியபசுவுக்குப் பதியாவ தொன்றேயெனப் பிரஸங்கித்தாராகையால், அதனையும் சற்றையோ ிப்பாம். இவர் திரிபுரஸம்ஹாரத்துக் காதாரமாகத்தேடிய பிரமா ணம் ஐஹர்வேதம் ஆளுவதுகாண்டம். அந்தஸம்ஹாரத்தைமெச்சி அவருக்குக் கூலிகொடுக்கத்தேடிய பிரமாணம் ஐஹர்வேதம் முதற் காண்டம். முதற்காண்டத்தில் ஸம்ஹாரமும், ஆளுவதுகாண்டத் தில் அதற்குக்கூலியும் பிரஸ்தாபிக்கப்படின, ஒருவாறு அமையும். அங்ஙனமில்லாமையால், ஐயங்காருக்குப் புலம்பலே பிரயோஜன மாயிற்று. இவர்தேடிய முதற்காண்டம் யாகவிஷயத்தைக் கூறுவது. அதில் திரிபுரஸம்ஹாரப்பிரஸங்கமே கிடையாது. திரிபுரஸம்ஹா ரத்தைக்கூறும் ஆளுவதுகாண்டத்தில் ஆகுவினது பிரஸ்தாபமே கிடையாது. நமதன்பர் மொட்டந்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடி போட்டுவைத்தார். அந்தமுடி அறுந்துபோகாமல் நிலைப்பதெங் னம்? ஆகுவைப் பிரஸ்தாபித்தகாண்டம் யஜ்ஞவிஷயமாகையால், அதில் “நேருத்ர! உனக்கு ஆகுபசு. அதனைக்கிரகித்தி” என்றது ஸாமஞ்சஸமேயாம். சிவனைக்குறித்து யாகஞ்செய்யுங்கால், யாக பசுக்கள் அறும், கோ, அசுவம், நரன் எனப் பலவிதமாகச்சிறக்கும். “ரௌத்ரீவைகௌ:” என்னும்வசனம் கோவானது ருத்ரஸம்பந் தம் என்று தெரிவித்தது. “அயம்ஸோம:கபர்த்திரேக்ருதம்” என் னும்வசனம் ஸோமஸதை கபர்த்தியாகிய சிவனதுஸம்பந்தம் என்று தெரிவித்தது. “இமப்பசும்பசுபதே” என்னும்வசனம்ஹேபசுபதி! இந்தப்பசுவை உன்பொருட்டேகட்டுகிறேன் என்றுதெரிவித்தது. “ரௌத்ரம்ஹவி:” என்னும்வசனம் அவிசுஉருத்திரஸம்பந்தம் என் று தெரிவித்தது. “இவற்றோடொன்றாகவே ஆகு உனக்குப்பசு என்னுஞ் சுருதியுஞ்சேர்ந்த கம்பெற்றது. ஆகு என்பது பெருச் சாளி, காட்டுப்பன்றி என்னும்பொருள்களைத் தரலால், ஈண்டு ஆகுஎன்பது வராகமேயாம். அவ்வராகம் விஷ்ணுவேயாம். வராக ரூபியாகிய விஷ்ணுவை யாகப்பசுவாக்கித் தேவர்கள் யாகஞ்செய் தார்களென்று “யஜ்ஞோயஜ்ஞமயஜ்ந்ததேவா:” என்று சுருதி படித்தமையால், ஆகுஸ்தானத்தில் விஷ்ணுவாகிய வராகபசுவே நிலைத்தது. நமதன்பர் ஆகுவைப் பிரஸ்தாபித்துச் சகோதரி போல் இதஞ்செய்யுமவன் அம்பிகையென்று தெளிபொருள் தீட் டினானோ? ஆகு என்னும்வராகம் விஷ்ணுவாயினமையால், அ

ஆபாசவிளக்கம்.

௫௫

ம்பிகைக்கு ஸகோதரியாகக் கூறியது ஸாமஞ்சஸமாகலாம். எமது கருத்தோவெனின், (ஹேருத்ர இந்த ஆகு உனக்குப்பசு. இதனை நிராகித்திடு. ஸ்வஸ்ரு ரூபியான அம்பிகையோடுகூடிய ஹேருத்ர! இந்தப் பசுபாகத்தைக் கிரகித்திடு" என்று விளக்குவதேயாம். சிவ சக்திகள் முன்னும்பின்னுமாகப்பிரஸ்தாபிக்கப்படும். ஹேதுவால் சிவத்துக்குச் சக்தியைச் சகோதரி என்று உபசரித்ததாயிற்று. மனைவி என்பதும் இதுபோன்றதேயாம். இன்னும் புத்திரி என்பதுங் கூடும். மூன்றுவிதமும் ஸாமஞ்சஸமாயினமையால், ஈண்டுச் சகோதரி என்றது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. இத்தவுண்மையால் நமதுஐயங்காரதுவாதம் அஸங்காத்தமவாதமாயினதே ஸித்தம். இது நிர்க.

இவர் தேவர்கள் சிவனுக்குக்கொடுத்த பெருச்சாளியின்பேரில் அவரதுமூத்தமகனாற் ஏறிச் சவாரிசெய்கின்றார் என்று இழிவுகூறி ஞானாகையால், அதனையுங்கொஞ்சம் யோசிப்பாம். பெருச்சாளி அசுத்தஜந்துவென்பது நமதன்பரதுகருத்த. இவரதுதெய்வமாகிய நாராயணர் ஏறித்திரியும் பருந்து என்ன சுத்தஜந்துவோ? கூடுகாட்டிற் பிணங்களைப் பிடுங்கித்தின்னும் ஈனஜந்துஅது என்பதை இனியே னும் யோசிப்பாராக. கிளி-மயில்-புறவு-நாகணவாய் முதலியபட்சிகளைப்போல அருமைபாராட்டத்தக்கதோ அது? மூஷிகத்தை நமதன்பர் தூஷித்தமையால் பருந்தின்செயலையாம் பரக்கத்தீட்டினும். சிவனாரது பசுபதித்தவத்தையழித்த இவர்பட்டபாடெல்லாம் பாழாய் விட்டதோடு விஷ்ணுவின்றலையிலேறிய பசுத்தவம் இறங்கவழியில்லாமலேபோய்விட்டது. ஆகுவாகியபசுவுக்கே சிவன்பதி என்று அவர் தேடியசதியும் வராகமாகியவிஷ்ணுவைத் தொடர்ந்துபற்றி அவருக்கு அறிவ்டத்தையே யுண்டுபண்ணியது.

இனிச் சிவன் ஆகுவுக்குப் பதியாதல்கொண்டே பசுபதிப் பெயர் தாங்குவரானால், பருந்துக்கும் குரங்குக்கும் பதியாகிய நாராயணர் பசுபதிஆகாதது என்னே? ஆகு-பசு என்பன பரியாயபதங்களாயின், ஆகுபதி அல்லது பசுபதி என்றழைக்கலாம். அவை பரியாயங்களாகாமையாலும், பசுவாகிய பருந்தையும், குரங்கையு மூர்வாளைப் பருந்தின்பதி-குரங்கின்பதி என்பதேயன்றிப் பசுபதி என்பது வழக்கின்மையாலும் ஆகுவையுந் திடுவானா ஆகுபதி என்பதேயன்றிப் பசுபதி என்று பண்டிதர்கூறிப் பரிபவமெய்தாொன்க. தேவர்கள் சிவனுக்குக்கொடுத்த ஆகுவை அவர் விராயகருக்குக் கொடுத்திருப்பின், அவ்வாகுவை அங்கீகரித்தலால் சிவனாருக்குவந்த பசுபதிப்பெயர் விராயகருக்கும்வரவேண்டும். சிவனுக்கு ஆகுவானார்

௫௬

இராமதத்வநிபிகையினது

என்னும்பேரில்லை. விநாயகருக்குப் பசுபதி என்னும்பேரில்லை. விவனாதபசுபதித்வம் துகத்துகமாகாமையால், அது விபசரிக்கமாட்டாதென்க. “அஹமேவபருகாமதிபதி” என்று கம்பிரமாகப் படிக்கப்பட்டிருக்குஞ் சிவவாசகத்தினருமை வெகுபுண்ணியமுடையார்தே விளங்கும். வேதம் எமக்குப்பிரமானம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அதனை இஷ்டம்போலெல்லாம் நிலைநிறுத்திடச்சிதைத்துச் சீரழிப்பதும் ஒருவையதிகமா? சிவாபராதிகள் கூட்டுறவு அம்மம் நஞ்சினுங்கொடிது!

இனி, நமதன்பர் சிவனருக்குத் தேவர்கள்கொடுத்த கூலியாகப் பசுபதித்வத்தைச் சாதிக்கத்தேடியசுருதியில், “தாந் ருத்ரோவாஸ்ருது” என்று படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கு அந்தப்பசுக்களை உருத்திரர் சிருஷ்டித்தார் என்று பொருளுண்டாகின்றது. அன்றியும், “ஸூராத்ப்ராணுதத” என்னும் பகுதியானது சிவனார் திரிபுரங்களைப்பேதித்துத் தேவர்களைரசுதித்தார் என்று தெரிவிக்கின்றது. இவற்றான், அந்தப்பசுக்களைச் சிருஷ்டித்தார் என்பது விஷ்ணுவைப் பாணமாகவும், பிரஹ்மாவைச் சாரதியாகவும், மற்றவர்களை மற்றும் உதாங்கங்களாகவும் சிவனார் அமைத்துக்கொண்டமையேயாம். தேவர்களை ரசுதித்தான்பது திரிபுரங்களை நகையாலழித்து அவர்களுதுபயத்தைப் போக்கினொன்பதேயாம். இதன்விரிவைச் சிவாதித்யரத்தாவளி 2-வதுபாகத்திற் கண்டதெனிக. இவ்வுண்மைகளால், “அஹமேவபருகாமதிபதி” என்றசுருதி சிவஸர்வோத்தமத்தைப்பிரதிபாதித்ததெனலே சாதமாயிற்று. இதனருமையை அழிக்கத்தலைப்பட்ட ஐயங்காரதமகோரதம் இனிஜீவிப்பதென்னதோ? ஜீவிப்பதுஷ்டமேயாம். இதுகாறும் யாம்விவகரித்த சுருதிகளேயன்றி “ப்ராஹ்மதிஸ்தம்பபர்யந்தாக்-பருப்பத்வாமஹேச்வர:” எனவும், யுயந்தபசுவஸ்ஸர்வே, பருகாம்பதிர்ச்வர:” எனவும், “ஸ்வதஸ்ஸித்தம்பதித்வம்மே, யுஷ்மாகம்பசுதாயிச” எனவும்போந்த சுருத்யுப்ப்ராஹ்மணங்களுஞ் சிவனாதபசுபதித்வத்தை இனிது பிரகாசப்படுத்தின. அன்றியும், “உதஸ்மாததிகம்ஞ்சித்-தத்வம்தத்வித்திசாங்கரம்” என்று சூத்தியபுராணம் மேலானசிவதத்வமே அடையத்தக்கது என்பதனை நிரூபணஞ்செய்தது. இச்சிவபராஞ்சுடனா

“அதுபமம் சிவம்சாந்தம்”

“சாந்தம் சாச்வதம் ஸதாசிவம்”

“சிவம் ப்ரசாந்தம்”

“நிலகண்டம் ப்ரசாந்தம்”

ஆபாசவிளக்கம்.

௩௭

“ஸத்வஸ்யைஷப்ரவர்த்தக:

ஈசானோஜயோதிரவ்யய:”

என்று உபநிஷத்துக்களெழுந்து கோஷிக்கின்றன. இவ்வுண்மைதெளிந்தவர்கள் “ருத்ரோவைக்ருர்?” என்னும்வசனத்தால் சிவாபகர்ஷஞ் சாதிக்கத்தலைப்பட்ட ஐயங்காரது காதைப்பிடித்தாட்டாமற்போகார்கள். சாந்தமும், க்ருரமுமாகிய இரண்டுக்கும் ஸ்ரீசிவமெருமான் கர்த்தா என்பதே முடிவு. ஸ்ரீபரமேசுவரர் பஞ்சக்ருத்யஸம்பந்நராகையாலும், “ஏறாவந்தோவைபசுவோ த்விபாதச் சதுஷ்பாதச்ச - தஸ்மாத்ருத்ரஃபூருநாமதிபதி:” என்ற சுருதியின்படி அவர் ஸர்வசேதநபதி யாகின்றமையாலும், அப்பசுக்களுக்குச் சினைசுராக்ஷகளைச் செய்வது அவரது கருணையாகின்றமையாலும், அவரை “சங்கரோபகவானாத்யோ, ராக்ஷஸலா; ப்ராஜா:” என்று சுருதி கூறுகின்றமையாலும் அவர்பாலேற்றியக்ருரசாந்தங்கள் அவரது கல்யாணகுணங்களேயாயின. இவற்றையுணராத ஐயங்கார் சிவனைக்ருரரன் என்று தூஷித்துவிட்டதுகொண்டே அச்சிவனாது குடியொன்றும் முழுசிப்போகவில்லை. இவ்வளவேயன்றி நமதன்பர் பின்வசனங்களையும் பார்த்து அடங்குவாராக.

“ஜ்யோதிர்மயச்சிவ:”

“ஸர்வாநந்தமயச்சிவ:”

“ஜ்ஞாத்வாதேவம் ஸதாசிவம்”

“ஸ்வாத்மாநஞ்சசிவம்த்யாயேத்”

“ஏகவசிவோகீத்ய

ஸ்ததோந்யத்ஸகலம்ருஷா”

என்னுமிந்தச்சுருதிகள் சிவனாது பரமகாரணத்வம் போதரவே இனிதுவிளக்குகின்றன. இவற்றைத் தெளிந்தடங்குதலின்றிப் பூர்வபட்சிகள் எண்ணியடிவதிலென்னயன்? இனியேனும் நமதன்பர் சிவனே பரம்பொருளைத் துணிந்து பசுபதியாகிய அவரது ஸ்ரீபாதபத்திபுரிந்து ஷேமப்படுவாராக.

இவ்வஸங்காத்மவாதி இத்தோடேதொலையாமல் “தம்சிவனா க்ரம்மத்தையும் வராகத்தையுங்கொன்று அதினுடைய அவயவங்களையும், பிரமன்தலையையும் தன்னுடம்பில்தரித்திருப்பதாகச் சொல்வதின் கருத்தென்ன? அபராதியைச் சிஷித்தபெருமைதோன்ற அந்த அவயவங்களைச் சிவபெருமான் தரித்திருக்கிறொன்று சொல்வோம் அரசன் ஒருவனைக்கொலைவாங்கினால் அவனுடைய உடல் முதலானதுகளைத் தரிப்பது அவசியந்தானோ? உள்ளதுசொன்னால்

௫௮

இராமதத்வதீபிகையினது

கோபம்வரும்” என்று பரிந்துஅழுதார். இவர் ஒருபோது ஏசுமதத் தவறையெதிர்த்துப் பேர்பெற்றவர். அதனால் இனி ஒருவேளை அவர்கள் மம்மையெதிர்த்து (பஞ்சஜநாசுரனைக்கொன்று அவனுடைய எலும்பையே பாஞ்சஜந்யம் என்னுஞ் சங்கமாகி நாராயணர் தரித்திருப்பது எதன்பொருட்டு) என்றுகேட்டால் நாம் என்னபதில்சொல்வது என்றுஎங்கியே அத்தகையகேள்விகள் எம்மைக்கேட்டார். அவர்கேட்டவற்றுள், சிவனார் பிரஹ்மகபாலந்தரித்திருப்பது “விஷ்ணோரபிரோபித்வா-லலாடேரூலபாதநாத” என்ற சுருதிகவசனப்படி அவர் விஷ்ணுவைச் சூலத்தினால் நெற்றிமீதுகுத்திவாங்கிய ரக்தத்தைப் பிடித்துவைத்தற்கேயாம். எமக்குத்தோன்றியதை யாம் தெரிவித்தோம். மற்றசங்கைகளும் நிவரணமாகவேண்டின் “க்ருபயா பகவாந்விஷ்ணுந்-விததாரகை:கணா:,சர்மாம்பரோ” என்னுஞ்சுருதியினது அர்த்தமாகிய (கிருபையினாலே ந்ருஸிம்ஹருடையவுடலின்மேலேமாதிரம் உகங்களாற்சிழித்து அரையில் வஸ்திரமாகக் கொண்டவர்) என்னுஞ் சிவமகிமையை முதல்ஒப்பி வெளிவருவாராக. அவரங்கனம்வெளிவரின், அநந்தரம் சிவனார் மீளினதுகண்ணையும், சூமையினதுஒட்டையும், பன்றியினதுகொம்பையும், வாமனனதுஎலும்பையும் தரித்தார் என்றுகூறுஞ் சுருதியையுங்காட்டி அவைகளை அச்சிவபெருமான் ஏன்தரித்தார் என்னுங்காரணத்தையும் நமதன்பருக்குணர்த்துவோம். இவைகளை ஐயங்கார் ஒப்பாதபட்சத்தில் சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்களென்று தள்ளியமூவது போல் இவ்வுபநிஷத்துகளையும் தாமஸோபநிஷத்துக்கள் என்று தள்ளி நான்வேதபாஹ்யன் என்று இனி அவர்வெளிவரவேண்டியதே.

இவரதுதெய்வமாகிய நாராயணர் பிருந்தையென்பவனைக் கொளுத்திய சுகொட்டுச்சாம்பலின்முனைத்த பச்சைத்தழையைத் தரித்திருக்கும்விஷயத்திலும், அவர் முரணைக்கொன்றதனால் முராரி என்றும், கம்ஸனைக்கொன்றதனால் கம்ஸாரி என்றும் பேர்பெற்றிருக்கும்விஷயத்திலும் இவருக்கு ஸந்தேகமிருக்கலாம். சுகொட்டுத்தழையை அவர்தரித்தது காமமாகியகவலைக்கடலில்வீழ்ந்த கரையேறமாட்டாத காரணம்பற்றியேயாம். இதற்கு வேறுகாரணமிருந்து நமதன்பர்குறின், எமக்குஸந்தோஷமே. முராரி-கம்ஸாரி விஷயமோவெனின், அரசன் ஒருவனைக்கொலைவாங்கினால் அவனைக்கொன்றவிரோதி என்னும்பொருடோன்ற ஒருபேர்தாங்குவது ஆவசியகமோ? என்றுகடாவி நமதன்பர் ஒழிக்கவேண்டியதே. நமதஐயங்கார் விஷ்ணுவின் தபேரையழிக்க வெளிவந்தது அவ்விஷ்ணுமூர்த்தியினது தவந்

ஆபாசவிளக்கம்.

௫௯

தான் போலும். இனி அவ்வஸங்காத்மவாதியினது அவிவேகத்தைக் கண்டு விவேகிகள் நகையாமற்போகார்.

இம்மட்டோ, நமதன்பர் நியாயசாஸ்திரத்திலுங் கொஞ்சம் துழைந்தார். எங்ஙனமெனின், “தூரியசிவனாகியபக்டுமும், இராமர் செய்ததாகச் சொல்லப்படும் பூசையாகியஏதுவும் உம்மாலும்தும் மெதிரிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கவேண்டும். வாதிபிரதிவாதிகளுக்கு மலையிலும் புகையிலும் விவாதமில்லை. விவாதமுள்ளது நெருப்பில்மட்டும். அதுபோல் தூரியசிவனிலும் இராமன் செய்ததாகச் சொல்லப்படும்ஏதுவிலும் வாதிப்பிரதிவாதிகளுக்கு விவாதமின்றி நீர் சாதிக்கப்புகும் மேன்மையின்மட்டும் விவாதமிருக்குமாயில் அதைச்சாதிக்க உமக்கு அதிகாரம்இடைக்கும். அநுமநாங்கன்களாகிய பக்டுஸாத்யஏதுக்கள் முன்றிறுமே பிரதிவாதிகள் உமக்கு எதிரிகளாயிருக்கின்றார்கள்” என்று தமதுகையைக்காட்டியிருக்கின்றார். இதனையும் எமது நியாயசாஸ்திரங்கொண்டு பேசிப்பாம்.

இவர் மலைதூரியசிவனாகவும், இராமன் அச்சிவனைப் பூசித்ததாகச்சொல்லப்படுவது புகையாகவும், அவர் பூசித்ததனேற்படுஞ் சிவபரத்துவம் நெருப்பாகவும் நிரூபித்து, தூரியசிவன் பக்டுமும், இராமனதுசிவபூசை ஹேதுவும், சிவனாதுபரத்துவம் ஸாத்யமுமாதலை விளக்கினார். மேல் தூரியசிவன் வேதத்திற்பெறப்படாமையால் மலையாகிய பட்சவிரோதமும், மலையில்லாதபோது அதிற்புகையுண்டாகாதாகையால், அச்சிவனை இராமன் பூசித்ததாகச்சொல்லப்படும் ஹேதுவிரோதமும், மலையும்புகையுமில்லாதபோது நெருப்பைக்காண்பது கூடாதாகையால் சிவனார் பரதத்துவமாயினனென்றும் ஸாத்யவிரோதமு முண்டாவதாகவுஞ்சாதித்தார். நமதன்பர் தூரியசிவனிருப்பு ஆகாசத்தாமரை என்றுசொன்னது கண்ணுங்காதுமிழந்த காடன்கதையோடுதானே சேரும். எங்ஙனமெனின், கண்ணுங்காதுங் கெட்டவொருவனுக்கு ஓரரியமானிக்கத்தைக்காட்டினும், அதன் பெருமையையெடுத்து அவனுக்குரைப்பினும் பயன்படாவாறு தூரியசிவனிருப்பு நமதன்பரால் வேதங்களிற்பார்க்கப்பெற்றும், ஸாதுக் கள்வழியாகக் கேட்கப்பெற்றும் அவருக்குப் பயன்படாதொழித்தது. குருடனுக்கு அம்மணிபிரயோஜனப்படாமற்போவினும், மற் றையருக்குப் பிரயோஜனமாகத் தட்டில்லையாகையால், தூரியசிவனை நமதன்பரொப்பரதது எமக்குத்திங்குசெய்தினது. “ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரஸூயந்தே நகாரணம், காரணந்துத்யேயச்

௬௦

இராமதத்வநீபிகையினது

சம்பு:" என்று துரியசிவனை அதர்வசிகை இனிது சாதித்தமையால், அதனுண்மையை மத்யஸ்தர்கண்டு ஸந்தோஷிப்பதேபோதும். நமதன்பர் துரியசிவம் உமாஸஹாயத்வாதி லிங்கங்களோடுகூடியதென்பதற்குப்பிரமாணமில்லையென்று அழுததைக் கைவல்யம், மண்டலப்ராஹ்ணம், யோகதத்வமுதலிய வுபநிஷத்துகளா லோயப்படுத்தினோம். மந்தமதிகள் தெளியுமாறு ஈண்டுமொருசுருதியை யெழுதுகிறோம்.

(பஸ்மஜாபாலம்)

“கைலாஸசிகராவாஸ மோங்காரஸ்வரூபிணம்
மஹாதேவ முமார்த்தக்ருதசேகரகும் ஸோமஸூர்
யாக்நீந்யந மந்நேந்த்ராவிப்ரபும் வ்யாக்ரசர்மாம்
பரதரம் ம்ருகஹஸ்தம் பஸ்மோத்தூளிதவிக்ரஹம்
திர்யத்திபுண்ட்ரகோவிராஜமாந பாலப்ரதேசம்
ஸ்மிதம்ஸம்பூர்ணபஞ்சவிதபஞ்சாநநம், வீராஸகா
ரூட டப்ரமேய மநாத்யந்தம் நீஷ்கணம் நிரீக்குணம்
சாந்தம் நிரஞ்சந மநாமயகும் ஹும்பட்டுர்வாண
கும் சிவநாமான்யநிசமுச்சாந்தகும் ஹிரண்யபாஹு-
கும் ஹிரண்யரூபகும் ஹிரண்யவர்ணகும் ஹிரண்ய-
நிதி மத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ராஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதி
தமேக மாசாஸ்யம் பகவந்தகும் சிவம்ப்ரணம்ய”

எனவெழுத்து சிவனை அத்வைதம் - சாந்தம் - சதுர்த்தம் - ப்ராஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதிதம் - கைலாஸசிகராவாஸம் - உமார்த்தக்ருதசேகரம் - ஸோமஸூர்யாக்நீந்யநம் - வ்யாக்ரசர்மாம் - பரதரம் - ம்ருகஹஸ்தம் - பஸ்மோத்தூளிதவிக்ரஹம் - பஞ்சாநநம் - மஹாதேவம் என்பனவாதி அடையாளங்களுடையவனெனத் துதிக்கின்றது. இத்தகையசுருதிக என்னும்பலவுள். இவற்றை நேரோதரிசித்தவர்கள் இனியுயங்காரது அந்தகாரத்திற்கே துக்கியாதிற்பர். இந்தவியவஸ்தையால், துரியசிவனிருப்புச் சுருதிஸித்தமெனவேற்பட்டுப் பூர்வபட்சியினதுவாதம் புலம்பலாகவே முடிந்தது.

இனி யாமொன்று கூறுகின்றோம். வேதம் = பட்சமாகிய மலை. துரியசிவனிருப்பு = ஹேதுவாகிய புனை. அவரதுபரத்வம் = ஸாத்தியமாகிய நெருப்பு. இவ்வாறுதெளிந்தவர்கள் இராமனது பூசையாகிய ஹேதுவால் செபரத்வமாகிய ஸாத்த்யத்தைத் துரியசிவனாகிய பட்சத்திற் சாதிக்கவிரும்பார்கள். தருமன் - பீமன் - அர்ஜுனன் - வாலி - இராவணன் முதலினோர் சிவபூசைசெய்தது சிவபரத்வத்திற்கு ஹேதுவாயிடினன்றோ அவரோடெண்ணப்படும் இராமனது சிவபூ

ஆபாசவிளக்கம்.

சூக

சையும் அதற்கு ஹேதுவாயிடும்? இவர்களுக்கும் இராமனுக்குமுள்ள ஸாம்யாதிசயத்தை எங்களதுமுதற்பாகத்தி லாங்காங்குக் கண்டெனிக. அன்றியும், “தஸ்யாம்ராஜர்ஷய: புண்ய:” என்னும் பாரதவசனமானது எமதர்மராஜன்சபையில் யயாதி-நகுஷன் - புருரவன்-மாந்தாதா-ஸோமன்-லட்சுமணன் - பிரதர்த்தன் முதலினோருடன் இராமனு மவ்வியமனை யுபாஸித்துக்கொண்டிருந்தானென்று தெரிவிக்கின்றது. இராமன்முதலினோர் பூசித்ததினால் இயமன் பரதத்வமாயிடினன்றோ அவ்விராமனது சிவபூசையைச் சிவபரத்வத்திற்கு ஹேதுவாகத்தேடிய நமதன்பர் ஸந்தோஷிக்கலாம்? இதனால், நமது ஐயங்காருக்கு ஒருநலனுமுண்டாகாமையால், அவர்தேடியவதுமானாங்கங்கள் அவரைத் தெருவிலேயே தியங்கவிடுத்தன.

இராமன் சிவனாரது சேவகன் என்பதை “அத்ரபூர்வம்” என்னும் வசனத்தில் அவ்விராமன்பிரஸ்தாபித்த மஹாதேவ-பிரபு-பிரஸாத சப்தங்கள் தெரிவித்தன. சிவன் இராமனுக்கு ஸேவ்யன் என்பதை “க்ருதாபிஷேக:” என்னும் வசனத்தில் “பகவானிவேச:” என்பதும், “வைபபச்யாமி” என்னும் வசனத்தில் “பூஜயாமோம ஹேச்வரம்” என்பதும் தெரிவித்தன. இவ்வுண்மையை “சிவபூஜாரதச்சைவ” என்னும் இராமஸஹஸ்ரநாமமும், “ப்ரதிஷ்டாப்ய மஹாதேவம்” என்னும் ஆதித்யபுராணமும், “ஸேதமத்யேமஹா திர்த்தே” என்னும் பராசபுராணமும், “ஸேதமத்யே” என்னுஞ் சூதஸம்ஹிதையும் நிலைபெறுவித்தன. ஐயங்காரது அபிப்பிராயத்தை யாம்தழுவிலும் எமது சித்தாந்தங்கெடாமல் துரியசிவனாகிய பட்சமும், இராமனது சிவபூசையாகியஹேதுவும், சிவபரத்வமாகிய ஸாத்யமும் இனிது ஸித்தித்தன.

இனிப் பூர்வபட்சியினது பட்சஸாத்யஹேதுக்க ளெத்தகையினவென்று கொஞ்சம் யோசிப்பாம். மலையினிடத்துக்காணப்படும் புகைமுந்தியதா? நெருப்புமுந்தியதா? என விசாரிக்கையில் நெருப்பே முந்தியது. நெருப்பிலிருந்தே புகைகிளம்பியது. அந்தப் புகையைக்கொண்டே அதுதோன்றிய. இடத்தைக்கண்டது. இதனோடு நமதன்பர்தேடிய ஹேதுஸாத்யங்கள் பொருந்தமாறு எங்ஙனம்? சிவனாரது பரத்வம்முந்தியதா? இராமனது சிவபூசைமுந்தியதா? சிவனாரதுபரத்துவம் முந்தியதெனின், அப்பரதத்வப்பொருளை இராமன்பூசித்தது நிராக்ஷேபம். இராமனதுசிவபூசையே முந்தியதெனின், முந்தியதுஸாத்யமேயன்றி ஹேதுவாகாது. இனிப்பட்சமாகிய மலையைவிசாரிக்கின், துரியசிவனிருப்பை ஆகாயத்தாமரை

ஆபாசவிளக்கம்.

யென்று அகற்றினார். அத்துரீயசிவனிருப்பு அவருக்கக்கோரமில்லா விடிலும் மூவரிலொருவராகிய சிவனது இருப்பை அவரக்கேரித்த லால், சிவன் என்னும் பட்சமாகியமலை இல்லாமற்போகவில்லை. அந் தச்சிவனும் இராமருக்கடிகையென்றி வேறில்லை. இதனால் பட்சஸா த்யவேதக்கண் மூன்றிலுமே நமதன்பர் தமோறிப்போயினார்.

இனி இராமர் சிவபூசைசெய்தார் என்பதைச் சிவனானது மேன்மைப்பின்பொருட்டு எமதுநாயகர் பிரஸ்தாபித்ததாக நமது அன்பர்கொண்டதந் தவறு. பார்த்தன் சிவபூசைசெய்தான். அப்படியே பாணனுஞ் சிவபூசைசெய்தான். அவை சிவனானதுமேன்மைக்கு ஆதாரமாயினன்றோ அதற்கு இராமனது சிவபூசையும் ஆதாரமாயி டும்? சிவபூசைத்தையடைந்த நல்லோர்களது புண்ணியசரிதங்களை எனக்கொண்டே யாவருடைய கதைகளையும், அன்றோர் செய்த சிவ பூசைகளையும் ஸாதுக்கன் துதித்துவருகின்றனர். சிவனடியார்களது பெருமையைப் புகழ்ந்து துதிப்பது அடியவர்பூசை யாகின்றமையா ல், இராமர் சிவபூசைசெய்தார் என்று நாயகரவர்கள் சாதித்தது இ ராமரது பெருமையையெடுத்து விரித்ததாகவே முடிந்தது. யாமும் அவரது உபதேசவுறுதியால் ஜங்கமவழிபாடாகிய அச்சிவபுண்ணிய த்தையே பரிபாலித்தோம். இவ்வுண்மைகளை இனிதாய்ந்து நமதன்ப ராகிய சிற்றாத்தக்காடு சேகிவாஸாசாரியரும், அவரினத்தவராகிய ஏ னைய பாஞ்சராத்திரிகளுஞ் சிவகந்தையிலிழிந்து சேரழிந்துபோகா மல் சுருதிலித்தமாகிய சிவபாரமயத்தையும், அச்சிவபரஞ்சுடனா இராமபத்திரர்பூசித்துப் பிரஹ்மஹத்திசெங்கி இன்புற்றார் என்னும் புண்ணியசரித்திரத்தையும் இனிதாய்ந்துதெளிந்து சுசிப்பாராக. இது ஸாதுக்களுடைய சேஷமார்த்தம் உலகினிவொழ்க.

வாழ்த்து.

“வாழி சோபநம் வாழிநல் லன்பர்கள்
குழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபநம்
ஆழி போலரு னையன் றவனத்தா
லேழை யேன்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபநம்.”

நிருச்சிற்றம்பலம்.

